821 eng
P98

PHILIP PULLMAN

PRINȚESA DE TINICHEA

SERIA SALLY LOCKHART

biblioteca rao

PHILLIP PULLMAN

PRINȚESA DE TINICHEA

editura rao

SERIA SALLY LOCKHART

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a Bibliotecii Naționale României

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

PHILIP PULLMAN
The Tin Princess
© Philip Pullman, 1994

Traducere din limba engleză
Lingua Connexion

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-551-8

Pentru Gordon Dennis,
Cu afecțiune și recunoștință

Mii de mulțumiri lui Tom
pentru că m-a ajutat
cu arborele genealogic

Cuprins

Personajele principale 9

Capitolul 1
Mașinăria infernală 11

Capitolul 2
Doamna Goldberg. 26

Capitolul 3
Gărzile Irlandeze 40

Capitolul 4
Teatrul Alhambra 57

Capitolul 5
Eticheta de la Curtea Regală. 66

Capitolul 6
Vulturii și cleiul de prins păsări 75

Capitolul 7
Vârtejul 96

Capitolul 8
Încoronarea 118

Capitolul 9
Dispozițiile 136

Capitolul 10
Sala hărților 146

Capitolul 11
În Grotă 162

Capitolul 12
Arta guvernării 175

Capitolul 13
Micul glob de sticlă 187

Capitolul 14
Trădarea 203

Capitolul 15
Tigăiță 215

Capitolul 16
Firul de lână 232

Capitolul 17
Funicularul 250

Capitolul 18
Întunericul de dinaintea zorilor 268

Capitolul 19
Fantomele 285

Capitolul 20
Clinica elvețiană 293

Arborele genealogic al familiei regale din Razkavia 314

Hartă 315

PERSONAJELE PRINCIPALE ALE ROMANULUI

Prințesa de tinichea

Rebecca Winter (Becky), în vârstă de șaisprezece ani
James Taylor (Jim), detectiv particular
Domnișoara Adelaide Bevan,
o tânără din cartierul St. John's Wood
Herr Strauss, prințul Rudolf al Razkaviei
Sally Goldberg, consultant financiar
Daniel Goldberg, soțul lui Sally, jurnalist politic
Liam, Charlie, Sean și alți membri ai unei găști de cartier
cunoscute sub denumirea de „Gărzile Irlandeze"
Contele Thalgau, ambasadorul Razkaviei
la Curtea St. James (Marea Britanie)
Contesa Thalgau
Frau Winter, mama lui Becky, grafician
Carmen Isabella Ruiz y Soler, actriță
Prințul Otto von Bismarck, cancelarul Germaniei
Herr Gerson von Bleichröder, bancher din Berlin
Julius, secretarul lui Bleichröder
Regele Wilhelm al Razkaviei, tatăl prințului Rudolf
Baronul Gödel, lordul șambelan, administratorul Casei Regale
Karl von Gaisberg, student, membru al Richterbund
Glatz, student foarte pasionat de politică

Contele Otto von Schwartzberg, vărul prințului Rudolf, vânător

Anton, Friedrich, Fritz, Hans, Heinrich, Jan, Michael, Willi, studenți, membri ai Richterbund

Herr Alois Egger, negustor de trabucuri

Arhiepiscopul Razkaviei

Frau Busch, văduvă de vânător

Herr Bangemann, funcționar la Ministerul Afacerilor Externe al Razkaviei

Prințul Leopold

Matyas, proprietar al Café Florestan

Soldatul Schweigner, membru al Gărzii Vulturului

Caporalul Kogler, membru al Gărzii Vulturului

Miroslav și Josef, doi frați mai vârstnici tâlhari de râu

... și mulți alți servitori, soldați, cetățeni, diplomați, doctori, controlori de bilete, ingineri mineri, oficialități ale palatului, ajutoare de măcelar, conductori de funicular, funcționari, muzicieni, operatori de telegraf, proprietărese și asasini.

CAPITOLUL 1

Mașinăria infernală

Până să împlinească șaisprezece ani, Rebecca Winter, o ființă talentată, veselă și săracă, nu văzuse niciodată cum explodează o bombă. Asta nu era ceva foarte neobișnuit; în Londra anilor 1882, nu aveau loc mai multe explozii decât în zilele noastre; dar nici mai puține, de altfel, dinamita fiind deja un puternic instrument politic.

Oricum, în această dimineață frumoasă de mai, Becky nu se gândea deloc la bombe. Soarele strălucea, cerul era presărat cu nori mici și pufoși, ca niște pete albe de omăt pe suprafața unui lac de azur, iar ea mergea pe strada mărginită de copaci din cartierul St. John's Wood, în nordul Londrei, gândindu-se la verbele din limba germană.

Urma a se întâli cu noua ei elevă – prima ei elevă, de fapt – și își dorea din tot sufletul să se descurce și să facă o impresie bună.

Avea o manta cam ponosită, boneta ei părea demodată, iar talpa botinei din piciorul drept era găurită. Dar asta nu avea importanță. Din fericire, drumul era uscat, aerul proaspăt, iar tânărul cu pălărie din pai îi aruncase ceea ce s-ar fi putut numi o privire plină de interes, și de aceea Becky se simțea minunat, pentru că era o femeie independentă sau, oricum, ceva de genul ăsta.

Trecu mai departe, cu capul sus, ignorându-l pe tânărul îndrăzneț cu pălărie din pai. Aruncă o privire spre indicatorul stradal și se văzu în capătul unui bulevard mărginit de vile confortabile.

Pentru Becky, germana era prima limbă, de fapt, limba ei maternă. Cea de-a doua era engleza, a treia italiana, a patra franceza, iar a cincea spaniola; era în plin proces de studiu al limbii ruse și știa să înjure în polonă și lituaniană. Locuia împreună cu mama și bunica ei într-o pensiune modestă din cea mai sărăcăcioasă zonă a cartierului Maida Vale, unde mama ei lucra ca ilustrator de romane ieftine și reviste de scandal.

Toate trei locuiau acolo încă de când fuseseră nevoite să părăsească Europa Centrală și să plece în exil atunci când Becky avea doar trei ani. Întotdeauna se susținuseră reciproc cu hotărâre și curaj, având parte, în același timp, și de susținerea celorlalți oameni care le împărtășeau soarta – atât compatrioți de-ai lor, cât și alți străini care luaseră drumul exilului: o mână de oameni săraci, gălăgioși, certăreți, generoși, deosebit de talentați din aproape toate țările Europei. De aceea, pentru Becky era cât se poate de firesc să gândească în mai multe limbi, la fel cum i se părea firească și ideea de a-și câștiga cumva existența; singurul lucru înțelept, din acest punct de vedere, ar fi fost să le îmbine pe cele două.

În același timp, se simțea stânjenită de limitele care păreau să o țină în frâu. Ca toți oamenii cu o înfățișare lipsită de romantism (ușor plinuță, cu niște ochi negri, ageri și pătrunzători, obraji care roșeau cu ușurință și un păr negru răzleț, greu de aranjat), ea avea – și era sigură de asta – suflet de aventurieră. Tânjea după o aventură. Singura aventură de până atunci fusese o legătură cu un băiat de la măcelărie, pe când avea doisprezece ani. Acesta îi vânduse o țigară în schimbul unui sărut – o țigară pe care nici măcar nu o fumase până la capăt, fiindcă el îi spusese că nu era bine ca femeia să fumeze, pentru că putea duce la nebunie.

Așa că se ascunseseră într-un tufiș și împărțiseră țigara, iar ei i se făcuse rău și vomase pe bocancii lui, nu că ar fi meritat mai mult. Și totuși, asta nu reușise să o mulțumească. Ea tânjea după pumnale, pistoale și whisky; în schimb, trebuia să se mulțumească doar cu cafea, creioane și verbe.

Verbele erau, de altfel, singurele care o puteau consola într-o oarecare măsură. Era cu adevărat fascinată de felul în care funcționau limbile și, dacă tot nu putea trăi alături de o bandă de hoți în vreo peșteră din Sicilia, era pregătită să studieze lingvistica și filologia la universitate. Dar pentru asta avea nevoie de bani. Așa că procedase la fel ca mulți alți compatrioți de-ai ei care luaseră drumul exilului: publicase un anunț în care își oferea serviciile ca meditator specializat în limbile germană și italiană.

Primise un răspuns în cel mai scurt timp.

Și încă un răspuns ciudat. Cel care voia să o angajeze era un domn tânăr, care insistase să vorbească în engleză, deși atât Becky, cât și mama ei considerau că acesta s-ar fi descurcat mult mai bine în germană. Tânărul o rugase să vină în fiecare dimineață la vila lui de la numărul 43, strada Church Road, din cartierul St. John's Wood, pentru a-i da meditații unei anumite domnișoare Bevan. Bărbatul îi oferise o sumă deosebit de generoasă, iar stânjeneala lui (firească, de altfel, fiind vorba despre un bărbat foarte tânăr) era evidentă. Becky și mama ei petrecuseră ore întregi după aceea făcând tot felul de presupuneri în legătură cu cel care o angajase. Becky era sigură că era vorba despre un anarhist; mama ei era la fel de sigură că era vorba despre un nobil sau chiar de un prinț.

– Ține cont că eu am mai văzut prinți la viața mea, spre deosebire de tine, îi spuse ea fiicei sale. Crede-mă, este un prinț. Cât despre *ea*...

În legătură cu domnișoara Bevan nu aveau prea multe indicii. Să fi fost tânără? Bătrână? Un copil? O frumoasă și periculoasă spioană?

Ei bine, se gândea Becky, avea să afle asta cât de curând. Ajunse pe strada Church Road și tocmai se pregătea să deschidă poarta de la casa cu numărul 43 – o vilă cu ziduri albe, având în fața ușii de la intrare o alee mărginită de dafini înalți – când auzi o voce:

– Scuzați-mă, domnișoară.

Se opri surprinsă. Era tânărul cu pălărie din pai. Dar cum ajunsese în fața ei?

Acesta avea vreo douăzeci de ani, cu o privire vivace, inteligentă și ochi verzi. Părul său avea aceeași culoare cu pălăria pe care o purta. Atitudinea bărbatului o deruta: la prima vedere părea un gentleman, dar ceva din înfățișarea lui – poate siguranța pe care o afișa – trăda o oarecare familiaritate cu grajdurile, culisele și cu tavernele.

– Da? răspunse ea.

– O cunoașteți cumva pe tânăra domnișoară care locuiește în această casă?

– Domnișoara Bevan? De fapt, nu, încă nu am avut plăcerea să o cunosc. Am fost angajată să-i dau lecții de limba germană. Dar cine sunteți? Și ce treabă aveți cu domnișoara?

Tânărul scoase din buzunarul jiletcii sale o carte de vizită. Pe aceasta scria:

„J. Taylor, Detectiv particular", și era trecută adresa unei firme de grafică și fotografie din Twickenham. Becky fu ușor surprinsă.

– Sunteți *detectiv?* Și ce Dumnezeu investigați?

– Cred că această domnișoară Bevan de care ați pomenit ar putea fi persoana pe care o caut, spuse el. Îmi cer scuze că v-am reținut. Pot să vă întreb cum vă numiți?

– Sunt domnișoara Rebecca Winter, îi răspunse Becky cu răceală în glas. Vă rog să mă scuzați acum.

El se trase într-o parte, schițând o plecăciune satirică, își rearanjă șmecherește pălăria din pai și se îndepărtă. Becky clipi de câteva ori, inspiră adânc, apoi străbătu aleea din fața casei și sună la ușă.

O servitoare drăguță o pofti pe Becky înăuntru, dându-i de înțeles dintr-o privire ce impresie îi făcuse. Becky știa să ridice cu dispreț din sprânceană atunci când era cazul, și așa făcu și acum, însă stricând oarecum efectul când se împiedică de covorașul de la capătul scărilor.

– Așteptați aici, îi spuse servitoarea după ce o conduse într-un mic salon, după care se retrase și închise ușa în urma ei.

Becky constată că se afla într-o mică încăpere drăguță, cu vedere spre partea din față a casei. Fereastra era deschisă, așa că Becky putea vedea cerul albastru și frunzele verzi ale copacilor, și mirosi aerul proaspăt. Mobila era scumpă, dar mult prea masivă și încărca inutil camera. Nicăieri nu se vedeau cărți, iar tablourile de pe pereți erau destul de anoste; singurul lucru interesant din încăpere fiind un stereoscop[1]. Becky îl ridică de pe masă și se uită la primul cadru. Imaginea înfățișa o fetiță în zdrențe șezând pe genunchii unui bărbat foarte slab cu o mustață uriașă. Pe fundalul imaginii erau tipărite versurile unui cântec sentimental.

– Ce naiba crezi că faci?

Becky aproape că scăpă obiectul din mâini. Se întoarse și văzu o femeie tânără care stătea în prag, privind-o cu suspiciune. Aceasta părea foarte țeapănă și severă.

– Îmi pare rău, bâigui Becky. Domnișoara Bevan, să înțeleg.

– Dar cine ești dumneata?

– Domnișoara Winter. Becky Winter. Am venit pentru meditații.

– Ce faci cu obiectul ăsta? întrebă tânăra privind încruntată stereoscopul.

– Îmi plac la nebunie stereografiile. Îmi cer scuze, știu că nu ar fi trebuit să-l ating.

– Hmm, făcu domnișoara Bevan intrând în cameră.

[1] Dispozitiv optic care redă în relief imaginile obiectelor. (n.tr.)

Mai întâi o măsură pe Becky din cap până-n picioare, apoi se așează într-un fotoliu de lângă fereastra deschisă. Se afundă languros în spătar, fixând-o pe Becky fără prea mare interes, cu amuzament și suspiciune.

Tânăra nu era nemaipomenit de frumoasă; era prea slabă, iar chipul ei avea trăsături dure, ascuțite și o atitudine ușor provocatoare. Era îmbrăcată pompos și fără prea mult gust, iar vocea ei fermă avea un puternic accent cockney. Cu toate acestea, tânăra avea o anumită noblețe pe care Becky nu o putea ignora, o urmă de vulnerabilitate și de finețe sub tot acel dispreț pe care-l afișa ostentativ; se mișca cu grația unei feline, iar ochii ei erau minunați, negri și enormi.

– Este cumva o glumă povestea asta cu meditațiile? întrebă ea.

– Herr Strauss m-a angajat să vin și să vă învăț limba germană.

– Ai cum să dovedești toate astea?

Becky clipi nedumerită.

– Dar nu v-a anunțat nimeni că urmează să vin?

– Oricine ar putea veni aici să îndruge verzi și uscate. Ai putea fi vr'un asasin periculos. Poate că în geanta aceea a dumitale se ascunde o armă. De unde să știu cine ești cu adevărat?

– Oh, zău așa – în geantă am niște cărți, priviți. El nu v-a spus că trebuie să vin astăzi?

– Poate.

Domnișoara Bevan se întinse ușurel, apoi se relaxă din nou. De fapt, ea nu era cu adevărat suspicioasă – își spuse Becky; probabil că era doar plictisită. Părea să aibă vreo nouăsprezece sau douăzeci de ani, iar acum că Becky o văzuse, putea ghici ce tip de relație exista între tânără și misteriosul Herr Strauss. Cartierul St. John's Wood era bine cunoscut ca un loc unde domnii înstăriți își instalau amantele.

– De ce te-ai înroșit? o întrebă domnișoara Bevan.

– Nu m-am înroșit. Știți, mai bine am începe lecția. Ați mai luat lecții de germană...

– Da' de unde! Cine era individul acela de la poartă?

– Tânărul cu pălărie de pai? Un detectiv. Mi-a dat cartea lui de vizită.

Becky îi întinse cartea de vizită domnișoarei Bevan, care o privi încruntată, ca mai apoi să o arunce indiferentă pe măsuța din bambus de lângă fotoliul în care stătea.

– Un detectiv, repetă ea plictisită. Ce prostie! Probabil un reporter. Uite, știi să joci Halma?

– Da, dar...

– Sau ce spui de jocu' ăsta? L-am primit luni și nu l-am mai jucat până acum. Am uitat cum se numește...

Sări dintr-odată în picioare și se repezi la un raft plin cu o mulțime de cutii din carton cu jocuri pentru copii.

– Le joc împreună cu Herr Strauss aproape în fiecare seară, zise ea. La ăsta cum îi zice?

Își mijea ochii încercând să distingă cuvintele, de parcă ar fi fost prea vanitoasă ca să poarte ochelari.

– Se numește „Ludo" sau „Parcheesi", îi spuse Becky. Dar nu ar trebui să...

– Știi cum se joacă?

– Ei bine, am putea citi instrucțiunile, dar nu credeți că ar fi mai bine să începem lecția de germană? La urma urmei, Herr Strauss mă plătește să fac asta.

– Cu cât?

– O jumătate de coroană pentru o oră.

– Ei bine, am să-ți dau dublu dacă joci Halma cu mine. Să începem.

– Nu. O să joc cu dumneavoastră gratuit, dar trebuie să-mi fac datoria. Am o înțelegere cu Herr Strauss.

Domnișoara Bevan o privi încruntată și se prăbuși îmbufnată pe sofa. Fără să o scape din ochi pe Becky o întrebă:

– Ești sinceră, nu-i așa?

– Nu știu. Nu m-am simțit niciodată tentată să fiu necinstită. De ce?

– Pot să-ți spun un secret?

– Dacă vreți. Dar abia dacă mă cunoașteți.

– Nu cunosc pe nimeni altcineva, îi mărturisi domnișoara Bevan cu amărăciune. Îi știu doar pe bucătar, pe valet și pe menajeră – o scorpie băgăcioasă și vicleană de nu i-aș spune nici măcar cât e ceasu', chiar dacă aș ști. Nu, nu, asta mă scoate din sărite, să stau închisă aici, între patru pereți, ca o găină. Și nu știu nici să scriu, nici să citesc...

– Acesta e secretul?

– O parte din el.

– Prințul ăsta ar fi trebuit să te pună să mă înveți, în loc de germană.

– Prințul? întrebă Becky. Vă referiți la Herr Strauss? Acesta e restul secretului?

– O parte din rest. Ai ghicit oricum, nu-i așa?

– Mama mea a ghicit, de fapt. Dar despre ce prinț e vorba, de unde?

– Prințul Rudolf al Razkaviei. Pun pariu că nu ai auzit niciodată de el.

Becky clipi de două ori, cu răsuflarea tăiată.

– Ba da, am auzit de Razkavia. Dar de ce... vreau să spun... am crezut...

– Și trebuie să-ți mărturisesc că este în mare pericol. Nici măcar nu știu dacă ar fi trebuit să aibă încredere în *dumneata*. Poate nici eu nu ar trebui să am încredere. Ai putea fi o simpatizantă a socialiștilor sau mai rău.

– Dar care-i problema cu socialiștii? întrebă uluită Becky.

– Îi urăsc. Eu am convingeri conservatoare – de fapt, le-am avut de când mă știu.

– Dar nici măcar nu aveți drept de vot!

– Ei și? Nu ai nevoie de vot ca să-ți dovedești loialitatea. Dacă oamenii votează pentru socialism, atunci cu siguranță că nu știu ce e mai bine pentru ei. Avem nevoie de regi și regine și, bineînțeles, de prinți. Și să nu uităm de conservatori. Și de prințese. Chiar dacă acestea nu pot nici măcar să citească, nenorocitele...

Becky era sigură că înțelesese greșit.

– Stați puțin. Ați spus *prințesă?*

– Da. Suntem căsătoriți, prințul și cu mine. Eu sunt prințesă.

Becky rămase cu gura căscată.

Domnișoara Bevan chicoti ușurel.

– Uite, am să-ți dovedesc, îi spuse ea și se ridică de pe sofa ca să deschidă un sertar al biroului masiv din lemn de nuc.

Scoase o foaie de hârtie pe care o despături și i-o arătă lui Becky. Într-adevăr, era un certificat de căsătorie. Cununia avusese loc la Biserica Catolică St. Patrick, din Hickson Street, Manchester.

Mireasa se numea Adelaide Bevan, iar mirele era Alteța Sa Regală Prințul Rudolf Eugen Wilhelm August Josef von und zu Eschten und Rittersthal. Martorii fuseseră un oarecare domn Albert Suggs și o domnișoară Emily Thwaite.

Prințul se semnase simplu: „Rudolf", iar domnișoara Bevan se semnase și mai simplu: doar cu un „X".

– Asta e? Sper că nu ți-am dat din greșeală o listă de la curățătorie?

Părea tristă. Becky îi înapoie certificatul, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să-i facă o reverență.

– Nu-mi vine să cred, pur și simplu, îi mărturisi Becky.

– Cred și eu. Ei bine, mie-mi vine să-mi iau câmpii. Chiar nu știu ce am să fac în continuare.

– Dar cum... de ce...?

– El a insistat. Și e un bărbat atât de drăguț! Atunci când ai trecut prin atâtea și ai văzut așa de multe ca mine, nu dai cu piciorul la o șansă ca asta. Și totuși, n-ar fi trebuit să o fac, sunt sigură de asta.

– Dar... de ce Manchester?

– Departe de ochii lumii, înțelegi. Trebuia să ne cununăm la o biserică catolică, firește, iar el nu voia să afle nimeni, ca să nu împiedice cununia, așa că nu o puteam face în Londra. Ne-am cununat deci la această bisericuță prăfuită și pricăjită din spatele unei fabrici. Cât despre martori – i-am luat de pe stradă, la întâmplare –, ei nu știau nimic în legătură cu asta. Iar preotul era un moș ramolit care duhnea a whisky. Își tot ștergea nasul cu mâneca hainei sperând ca noi să nu observăm nimic. Dar totul a fost legal. Ca la carte. Am devenit prințesă, Becky! Pot să-ți spun Becky? Nu trebuie să-mi zici „Înălțimea Ta". Poți să-mi spui pe nume, Adelaide.

– Dar... mai știe cineva despre asta? Familia regală nu știe nimic? Nici Curtea? Dar oamenii? Ce vor spune toți când vor afla adevărul?

Domnișoara Bevan ridică mâinile și se aruncă din nou pe sofa.

– Nu știu, spuse ea.

Becky rămase uimită. Cu cât se gândea mai mult la povestea asta, cu atât era mai uimită. Căsătoria unui prinț era o chestiune de politică exernă. O mulțime de regi, regine și înalți demnitari de stat erau implicați; aceștia trebuiau să consulte ambasadori, să încheie anumite tratate, să ia în calcul toate implicațiile diplomatice și dinastice. La ce s-o fi gândit acest prinț când hotărâse să-și ducă amanta analfabetă de neam prost la Manchester, ca să se însoare cu ea în secret? Probabil că era la fel de naiv cum fusese Becky pe vremuri, când trăgea din prima ei țigară printre tufe, împreună cu iubitul ei vânjos de la măcelărie.

Și în afară de asta...

– Ați crezut că nu am auzit niciodată de Razkavia, spuse ea cu oarecare rezervă în glas. Ei bine, am auzit de Razkavia pentru că m-am născut acolo. Sunt cetățean al Razkaviei.

Domnișoara Bevan îi aruncă o privire pătrunzătoare. Apoi izbucni cu furie:

– Ești o spioană nenorocită! țipă ea și sări în picioare, bătând mânioasă din picior. Ai venit aici ca să-ți bagi repede nasul unde nu-ți fierbe oala, nu-i așa? Cine te plătește, ai? De partea cui ești? A nemților? A rușilor? Dacă aș avea o armă, te-aș împușca drept în șezut, știoarfă, scârbă ipocrită ce ești! Pe toți dracii! Cum îndrăznești să apari aici și să faci pe mironosița, când în tot acest timp...

– Tacă-ți fleanca! se răsti Becky cu însuflețire.

Era o expresie pe care o mai auzise, dar pe care nu o folosise niciodată, și era mulțumită să constate că funcționa. Domnișoara Bevan clipi de câteva ori și tăcu, contrariată. Becky continuă:

– Să nu îndrăznești să te înfurii pe mine. Eu *sunt* din Razkavia, e adevărat, și habar nu aveam cine este prințul, dar cu siguranță nu sunt o spioană. Crezi că aș fi în stare să-mi trădez principele tocmai acum, când am aflat cine este?

– Atunci, ce cauți în această țară?

– Eu și familia mea suntem în exil.

– Dar de ce?

– Nu te privește pe dumneata.

– Ba eu cred că da, din moment ce sunt prințesă, ce mama naibii? Am dreptul să știu cine este cea care mă meditează. Stai jos și continuă. Nu te mai zgâi la mine. Ce-i drept, nu cred că ești spioană, pentru că roșești mult prea ușor.

Becky pufni și se așeză țeapănă, plină de demnitate; nici nu își dăduse seama când se ridicase în picioare.

– Prea bine, spuse ea. Am să-ți spun de ce a trebuit să plecăm în exil. Tatăl meu era avocat și inițiase o mișcare pentru democrație, iar autoritățile l-au arestat și l-au aruncat în închisoare. A făcut febră tifoidă și a murit. Așa că mama împreună cu mine și cu bunica mea am ajuns aici, unde ne-am stabilit în cele din urmă. Asta-i tot.

– Probabil că nu ești de partea prințului, în acest caz.

– Tata nu a fost închis de către cei din Familia Regală. Curtea a decis acest lucru. Personal, nu am nimic împotriva prințului Rudolf.

Domnișoara Bevan sau prințesa Adelaide ridică elegant din sprânceană, dar în cele din urmă încuviință din cap și se așeză, trăgând tăcută de un fir răzleț al rochiei. Îi aruncă apoi lui Becky o privire neajutorată.

– Ce pot *să fac?* întrebă ea.

Becky pufni, uluită:

– Ei bine... pentru început ar fi mai bine să înveți să citești. Și să scrii, bineînțeles. Nu poți continua să semnezi tot felul de acte cu „X".

– Cre' că nu, zise și se ridică. În regulă. Când vrei să începem?

Becky aruncă o privire în jur. În încăpere nu se zărea nicio carte, dar planșa jocului Ludo rămăsese deschisă în fața lor.

– Poți începe învățând să citești regulile jocurilor. Știi deja cum se joacă, așa că o să-ți fie mai ușor să înțelegi. Iar culorile – iată – sunt nostime și foarte ușor de învățat. Aici scrie „ROȘU"...

Petrecură o jumătate de oră în acest fel, timp în care Adelaide învăță să citească START, ACASĂ, FINAL și denumirea celor patru culori.

– Va trebui, de asemenea, să înveți să scrii, îi spuse Becky. O să caut un caiet de caligrafie după-amiază. Vei putea învăța cel mai elegant stil de caligrafie. De fapt, va trebui să înveți tot felul de lucruri, nu-i așa? Vei avea nevoie de ceva mai mult decât un profesor care să te învețe să scrii și să citești. Ți-ar trebui...

Dar nu apucă să termine fraza, că în momentul următor explodă bomba.

Se auzi un bubuit puternic, iar suflul exploziei umflă draperia și închise brusc fereastra, care se făcu țăndări. Amândouă fetele se ghemuiră instinctiv, Becky lângă masă, iar Adelaide după sofa, cu ochii mari de uimire.

După primul șoc, Becky sări în picioare. Nu înțelegea ce se întâmplase, așa că se apropie de fereastră urmată de Adelaide. Cu o secundă înainte de explozie, Becky auzise clar roțile unei trăsuri care se apropia de casă, apoi fornăitul puternic al unui cal care scutura din cap. În timp ce praful stârnit de explozie formase un nor uriaș care se ridica deasupra drumului uscat și a dafinilor de pe marginea aleii, ea văzu trăsura – era distrusă.

Calul se zvârcolea în agonie, iar vizitiul zăcea nemișcat, întins la pământ. La jumătatea aleii din grădină se afla un bărbat nevătămat, împietrit de uimire.

Era Herr Strauss, prințul Rudolf al Razkaviei.

Preț de o clipă nimeni nu făcu nicio mișcare. Apoi prințul se întoarse și ridică ochii spre fereastră, căutând-o cu privirea pe Adelaide, și toată strada fu cuprinsă de forfotă: ușile caselor se deschideau, servitorii se iteau, o doică cu doi bebeluși în brațe își lungea gâtul încercând să vadă ce se întâmplase, un domn trupeș, cu baston, se apropia stângaci în grabă; un băiat de la măcelărie cu un coș mare de carne în brațe privea cu interes profesional calul pe moarte – și apoi, ca din senin, detectivul cu pălărie din pai, J. Taylor, apăru lângă prinț și începu să-i vorbească.

– Acela e detectivul, zise Becky cu o voce tremurătoare.

Adelaide nu spuse nimic.

Privea foarte concentrată scena dezastrului.

J. Taylor aruncă o privire spre drum și pocni din degete ca să-i atragă atenția băiatului de la măcelărie. Acesta își lăsă coșul în curte, lângă poartă, și își scoase șapca de pe cap.

– Du-te să cauți un polițist, îl auzirăpe J. Taylor spunându-i băiatului. Cât poți de repede. Vom avea nevoie și de un doctor, pentru a constata moartea acestui bărbat. Încearcă să faci asta în zece minute și ai de la mine o jumătate de coroană. Du-te.

– L-am mai văzut pe acest om, rosti încetișor Adelaide. Sunt *sigură* de asta.

J. Taylor părea să știe cum să se descurce în situații-limită. Îl rugă pe cel trupeș să stea de pază lângă trăsura distrusă și smulse draperia de la ușa stricată a trăsurii, apoi acoperi cu grijă trupul bărbatului mort. Scoase din buzunar un briceag, cu care îi făcu ceva calului. Animalul își găsi sfârșitul. Bărbatul își șterse cu grijă briceagul și se ridică, iar ochii lui întâlniră privirea lui Becky. Se uită impasibil la Adelaide, apoi intră în casă împreună cu prințul.

– Te-ai albit la față, zise Adelaide.

– Nu e de mirare, după așa ceva, răspunse Becky.

– Asta nu prea ți se potrivește. Ascultă, când Rudi – adică prințul – o să intre în salon, vreau să te prefaci că nu știi cine este.

Becky se pregătea să riposteze, dar în secunda următoare auzi o bătaie în ușă, și prințul își făcu apariția.

– Draga mea... începu el.

Adelaide alergă spre el cu o atitudine protectoare, dar se opri brusc. În spatele prințului se ivi figura jovială a detectivului cu pălărie din pai – foarte serios, de această dată – care tocmai intra în salon.

Becky fu cuprinsă de senzație atât de ciudată: J. Taylor și Adelaide se priveau cu o intensitate aproape electrizantă. Momentul însă trecu.

Prințul – care părea de-a dreptul năucit și care nu observase ceea ce remarcase Becky (acel schimb feroce de priviri), se concentră și spuse:

– Draga mea, îmi pare rău că te întrerup în timpul lecției, dar trebuie să o rog pe domnișoara Winter să plece. După cum ați văzut, domnișoară Winter, sunt în pericol. Cred că momentan a trecut, dar nu aș vrea pentru nimic în lume să vă expun. Acest domn vă va conduce până acasă.

Adelaide protestă:

– Nu, Becky, așteaptă o clipă. Va coborî într-un minut, Rudi.

Spunând aceste cuvinte, îi împinse pe cei doi bărbați afară din încăpere și le închise ușa în nas. Apoi o întrebă în șoaptă pe Becky:

– Cum îl cheamă? Băiatu' ăla cu pălărie din pai, cum a spus că se numește?

– Ți-am dat cartea lui de vizită – oh, desigur, nu ai avut cum să citești ce scria acolo, spuse Becky și se îndreptă spre măsuța din bambus pe care lăsase cartea de vizită a detectivului.

Citi cu voce tare:

– J. Taylor, Detectiv particular, firma de grafică și fotografie *Garland și Lockhart*, Orchard House, Twickenham... Dar ce s-a întâmplat?

Eleva ei își dusese o mână la inimă și se făcuse albă ca varul.

Minunații ei ochi ei negri erau măriți de groază. Îi smulse lui Becky cartea de vizită și se prăbuși pe un scaun. Obrajii ei își recăpătaseră culoarea, semn că se mai liniștise.

– Ai face mai bine să pleci, rosti cu voce scăzută. Hai, du-te. Probabil că te așteaptă. Dar să vii înapoi, bine?

– Promit, o liniști Becky.

Destul de contrariată, Becky părăsi încăperea și coborî în holul de la intrare, unde prințul o aștepta nerăbdător. Înainte de a ieși, ea se abținu cu greu să facă o reverență în timp ce el o saluta respectuos cu un semn din cap. În grădină o aștepta J. Taylor, misteriosul detectiv particular.

CAPITOLUL 2
Doamna Goldberg

Când Becky ajunse la poarta grădinii, se trezi față-n față cu băiatul de la măcelărie, roșu la față și gâfâind. Acesta se opri surprins când o văzu.

– A! Tu erai! exclamă el. Ai văzut explozia? Ai văzut cum a murit omul ăla? Cu mațele și pipota pe-afară?

– Te rog, ești dezgustător.

– Uite, ai chef de niște țigări? Ți-ar plăcea să mai tragem câte un fum în tufișuri, ca-n vremurile bune? Ce spui?

Becky îi întoarse spatele. J. Taylor ajunse lângă ei, iar băiatul de la măcelărie își concentră atenția asupra lui.

– Am găsit un polițai, zise el. Unu' gras de tot. Va ajunge aici într-un minut. Juma' de coroană ați spus, nu?

J. Taylor îi dădu câteva monede și se îndepărtă împreună cu Becky.

– Nu ar trebui să-i așteptați pe cei de la poliție? îl întrebă fata.

– Herr Strauss va discuta cu ei. Oricum, i-am lăsat cartea mea de vizită; vor putea să mă găsească dacă o să vrea să discute cu mine. Sper să nu creadă cineva că i-am văzut pe cei care au pus bomba; nimeni nu a văzut nimic. Au folosit probabil o mașinărie infernală.

– Ce anume?

– Un dispozitiv cu ceas pentru detonarea dinamitei. În acest fel nu mai este nevoie să arunce cu bombe – asta e o procedură demodată. Acum unde mergeți, domnișoară Winter? Vă pot însoți?

Ajunseseră pe la jumătatea străzii Church Road, iar Becky realiză că tremura încă.

Se simțea neajutorată. Nu știa dacă putea să aibă sau nu încredere în el; dar totuși era evident că prințul avea încredere și...

Deodată i se păru că pământul îi fuge de sub picioare, iar el o prinse de braț.

– Ușurel, așezați-vă pe banca asta și puneți capul jos pentru câteva clipe. E din cauza șocului; se înțelege. O să vă simțiți mai bine după un minut sau două.

– Mulțumesc, murmură Becky. Mă simt ca o proastă.

– Ei bine, nu păreți a fi așa ceva. Nu vă mai faceți atâtea griji.

– Bietul vizitiu...

Tot mai mulți oameni se adunau în stradă, la locul exploziei. Cineva se apucase să taie hățurile calului ca să elibereze animalul mort din atelaj, iar un polițist se apropia greoi de mulțime din celălalt capăt al drumului.

– Chiar sunteți detectiv? întrebă Becky.

– Da. Printre altele. O caut pe acea tânără domnișoară de... oh, de vreo zece ani de zile; de când eram copii, mai bine spus. Am crezut că a dispărut pentru totdeauna. Dar acum o lună am zărit din întâmplare un chip care mi-a amintit de ea și am urmărit-o pe femeia în cauză de la distanță până ce a ajuns acasă. Aveam de gând să o strig pe nume și să-i fac o surpriză, dar m-am hotărât să fiu discret. I se spunea Adelaide...

– Așa se numește și acum...

– Dar cum a ajuns să stea cu un prinț?

Becky tresări și ridică privirea.

– De unde știți că e prinț?

– Nu e prea greu de aflat. Servitorii vorbesc; în plus, mai e și blazonul de la intrare. Am făcut cunoștință în urmă cu o săptămână sau două; de aceea știa cine sunt în această dimineață. Vezi dumneata, am vrut doar să mă asigur că o tratează pe Adelaide așa cum trebuie. E îndrăgostit de ea, bietul naiv; e la fel de inocent ca un copilaș. Sunt îngrijorat, pentru că, dacă este vreun scandal politic, nu vreau să o tragă și pe ea după el.

– Ea este deja implicată, îi spuse Becky. E căsătorită cu el.

– *Cum?*

– Mi-a arătat certificatul de căsătorie... presupun că nu mai contează dacă divulg acest secret din moment ce o cunoașteți, adăugă Becky destul de nesigură.

Ochii îi scăpărară de mânie.

– Ce idiot iresponsabil! Chiar *trebuie* să-i poarte cineva de grijă! Să o expună astfel... știind care este situația... Ar fi greu chiar și pentru o prințesă de neam. Dar ce așteptări are de la ea, pentru numele lui Dumnezeu?

– El nu a obligat-o să-l accepte drept soț. Presupun că a fost alegerea ei. Apropo, ea știe cine sunteți.

El o privi pătrunzător. Becky îi descrise reacția lui Adelaide atunci când auzise numele de pe cartea lui de vizită, iar el încuviință încet din cap.

– Ar fi trebuit să-și amintească și de Lockhart și Garland, spuse el. Nu mai am nicio îndoială că este cea pe care o caut. După atâta timp... să fiu al naibii.

– Dar cine sunt Lockhart și Garland?

Bărbatul aruncă o privire spre drum, își consultă ceasul, îl închise și se ridică.

– Ascultați, domnișoară Winter! Cred că ar fi mai bine să lucrăm un timp împreună. Dacă nu sunteți prea ocupată pentru o oră sau două, ați putea veni cu mine în Twickenham ca să vă prezint o veche

prietenă? Ea garantase pentru mine și pentru Adelaide. De asemenea, cu această ocazie o să aflați întreaga poveste.

Becky nu era sigură că ar fi fost tocmai cuviincios, dar părea totuși sincer, iar ea era foarte intrigată; la urma urmei, nu-i strica să afle mai multe detalii. Așa ar fi putut să o ajute mai mult pe Adelaide.

– Prea bine, încuviință ea.

În tren el îi povesti că în urmă cu mai mulți ani fusese curier în City of London și o ajutase pe o tânără pe nume Sally Lockhart să rezolve misterul legat de moartea tatălui ei. Era o poveste încurcată, cu niște societăți secrete chinezești, opiu și un rubin de dimensiuni impresionante.

Adelaide fusese servitoarea (mai mult sclava, de fapt) unei scorpii bătrâne, doamna Holland, care fusese implicată în povestea lui Sally Lockhart.

După elucidarea misterului și pedepsirea criminalilor, Adelaide dispăruse fără urmă. Toți se temeau să nu fi murit, dar J. Taylor o zărise în urmă cu o lună și reușise să îi dea de urmă până la casa cu numărul 43 de pe strada Church Road. Acolo îl întâlnise pe prinț.

Becky spuse:

– Această domnișoară Lockhart este prietena cu care mă voi întâlni acum?

– Da. Ea este doamna Goldberg acum.

Din câte auzise, Sally (domnul Taylor îi spunea așa) era foarte pricepută în mânuirea pistolului. De profesie consultant financiar, aceasta era măritată cu un jurnalist politic, Daniel Goldberg, care o ajutase să-și salveze fetița atunci când aceasta fusese răpită cu un an în urmă.

El îi povestise toate aceste detalii într-o manieră cât se poate de simplă, de parcă răpirile și localurile unde se fuma opiu ar fi fost niște lucruri cât se poate de firești. De fapt, Becky era mult mai impresionată de aerul lui degajat cu care privea el aceste aspecte

decât dacă ar fi încercat să facă pe grozavul. Apoi își dădu seama că domnul Taylor menționase un copil.

– Ați spus că doamna Goldberg a avut un copil? Înainte... înainte de a se căsători?

– Da. Se mai întâmplă, știți? Micuța Harriet era fiica lui Fred Garland; el a murit într-un incendiu.

Fred era cu mine în noaptea în care a dispărut Adelaide. Ea își va aduce aminte de el, sunt sigur de asta.

Acest lucru o convinse pe deplin: Becky era de-a dreptul fascinată. O femeie singură avea nevoie de o mare tărie de caracter ca să facă un copil și să rămână în același timp o persoană respectabilă. Oh, avea nevoie și de un iubit, bineînțeles, dar asta nu era o problemă: iubiți se găseau pe toate drumurile; Becky știa foarte bine acest lucru de la băiatul de la măcelărie. Murea de nerăbdare să o cunoască pe acea femeie-pistolar, rebela doamnă Goldberg, ca să-și dea seama cum reușise această performanță.

Orchard House din Twickenham se afla la capătul unui drum liniștit mărginit de copaci, pe malul unui râu: era o vilă impunătoare stil Regență, cu ziduri albe, tencuită cu stuc. În fața casei era o alee cu pietriș mărunt, iar în partea stângă, ceva mai în spate, se zărea clădirea grajdului.

În lateral se vedea o verandă de sticlă, cu vedere spre o grădină spațioasă, iar balconul de la primul nivel avea o balustradă fină din fier forjat.

Părea un loc ciudat pentru sediul unei agenții de detectivi.

– Ei bine, suntem o echipă ciudată, spuse J. Taylor. Eu am un birou în Edgware Road, dar încă nu am reușit să trec această adresă pe cărțile mele de vizită. Aici e mai degrabă acasă decât locul de muncă.

O conduse pe Becky într-o încăpere confortabilă care părea să aibă mai multe întrebuințări: era un soi de studio, atelier și salon toto-

dată. Ferestrele franțuzești erau larg deschise pentru a lăsa lumina soarelui să pătrundă din plin. În încăpere se aflau mai multe piese de mobilier: o vitrină cu vase din porțelan albastru, mai multe rafturi pentru cărți, de-a lungul unui perete întreg, și un pian cu coadă; iar pe un șevalet, chiar lângă ușă, era ceva care o atrase pe Becky ca un magnet – o schiță în ulei a unui drum suburban într-o dimineață însorită –, un lucru absolut încântător: luminos, primăvăratic, ca o gură de aer proaspăt.

– Pissarro! exclamă ea, fără să-și poată stăpâni entuziasmul. Oh! Îmi cer scuze...

Pe sofaua din dreptul ferestrelor franțuzești stătea o femeie tânără cu părul blond și ochi negri-căprui care tocmai încerca să rupă cu dinții un fir subțire de lână bleumarin dintr-un tricotaj voluminos pe care-o ținea în poală.

– Bună, Jim, îl salută ea pe detectiv. Cine e domnișoara?

– Se numește Becky Winter. Pot să spun că mi-a purtat noroc. Domnișoară Winter, aceasta e doamna Goldberg.

Doamna Goldberg se ridică de pe sofa și îi strânse mâna fetei. Era zveltă, drăguță și mult mai tânără decât se așteptase Becky.

Femeia privea cu aceeași curiozitate directă, agilă, prietenoasă ca și J. Taylor, ca și cum cei doi ar fi fost frate și soră.

– Da, trebuie să recunosc, este un tablou de Pissarro, spuse doamna Goldberg. L-am cumpărat săptămâna trecută. Credeți că am făcut o alegere bună?

– E minunat. Monsieur Pissarro locuiește la niște prieteni de-ai mamei atunci când vine la Londra, așa că îl cunoaștem oarecum. De aceea îi recunosc stilul...

Doamna Goldberg ținea în continuare tricotajul în poală, iar Becky rămase cu privirea ațintită asupra lui, un gest destul de nepoliticos, de altfel, pentru că femeia despre care auzise în tren – acea aventurieră îndrăzneață care trăgea cu pistolul, cea care avea curajul

să se mărite cu socialiști și să facă un copil în afara căsătoriei – cu siguranță nu era genul care *să tricoteze*.

Doamna Goldberg înțelese la ce se gândea fata, zâmbi și îi aruncă împletitura lui J. Taylor.

– Nu-mi vine să cred, zise el ridicând-o și lipind-o pe lângă corp. E un jerseu de pescar. Și mi se potrivește perfect.

Doamna Goldberg începu să râdă.

– Am pus pariu cu Jim pe cinci lire că pot să-l împletesc, spuse ea. Mi-a luat aproape un an să-l termin, dar nu aveam de gând să-l las să câștige pariul. Scoate banii, ce mai aștepți, îi spuse ea întinzând mâna spre el.

El numără banii și îi întinse cele cinci lire.

– Să nu faci niciodată pariuri cu femei, îi spuse el lui Becky. Uite, Sal, am intrat într-o mare încurcătură. Într-adevăr chiar e Adelaide și este măritată cu un prinț. Domnișoara Winter a fost angajată să o învețe limba germană. Ah, era să uit. Cineva a încercat să-l arunce în aer pe soțul ei în această dimineață.

– Sper că nu a reușit.

– În trăsura lui era o bombă, îi explică Becky. Domnul Taylor este de părere că a fost vorba despre o mașinărie infernală.

– O bombă? făcu mirată doamna Goldberg. Eu nu am auzit niciodată o bombă explodând. Ce fel de zgomot face o bombă?

– Știți, nu-mi mai amintesc. Evident, un bubuit, dar nu aș putea spune dacă a fost un bubuit ascuțit, înfundat sau șuierat. Eram sus în salon cu domnișoara Bevan și nu știu decât că s-a spart brusc geamul din cauza exploziei. Bomba a stârnit un nor de praf...

– Domnișoara Bevan? Așa își spune acum Adelaide?

– Da. Dar...

Becky rămase o clipă în cumpănă; era bine să dezvăluie secretele lui Adelaide acestor străini? Dar nu cunoscuse prea des oameni atât de primitori. Oameni în care simțea că poate are instinctiv încredere.

Doamna Goldberg observă ezitarea ei. Ea luă un stereoscop de pe bufet și montă un cadru în rama aparatului, apoi îi întinse stereoscopul lui Becky. Fotografia înfățișa o fetiță cu niște ochi negri enormi, îmbrăcată ca o slujnică. În alte imagini, aceeași fetiță apărea în diferite ipostaze: florăreasă, fecioară biblică, zână și Micuța Nell[1]. Să fi fost chiar domnișoara Bevan? Era greu de spus. Apoi doamna Goldberg îi arătă încă o fotografie.

– Da! Ea este!

Era chiar poza pe care o văzuse în dimineața aceea în salonul domnișoarei Bevan: fetița care stătea pe genunchii bărbatului; poza cu versurile cântecului sentimental. Îi spuse și doamnei Goldberg toate aceste lucruri, iar femeia bătu din palme de încântare.

– Nu-mi vine să cred! exclamă ea. Adelaide... Noi am crezut că era moartă, că am pierdut-o pentru totdeauna...

– Cum de aveți atât de multe poze?

– Sunt de pe vremea în care am început această afacere. Le-am vândut individual la început, apoi am început să facem seturi – scene din scrierile lui Dickens, Shakespeare, castele britanice, crâmpeie din vechea Londră și așa mai departe. Dar Adelaide dispăruse deja, așa că apare doar în cele mai vechi. Înseamnă că a păstrat fotografia aceea...

Becky îi povesti cum reacționase tânăra la auzul numelor Taylor, Garland și Lockhart.

– Nu mai am nici urmă de îndoială, zise doamna Goldberg. Și spuneți că e măritată cu Prințul Razkaviei... Dar unde *este* Razkavia? Dan trebuie să știe. Probabil că a fost arestat acolo de nenumărate ori. Dan e soțul meu, adăugă femeia privind-o pe Becky. Dar să nu credeți că e vreun infractor; de fapt, e politician.

– Eu știu unde e Razkavia, zise Becky. De fapt, acolo m-am născut. Presupun că mai sunt încă cetățean al acestei țări.

---

[1] Personaj al romanului *Vechiul magazin de curiozități*, de Charles Dickens. (n.tr.)

Se simți mulțumită de impresia pe care o făcu. Între doamna Goldberg și domnul Taylor avu loc un scurt schimb de priviri uimite. Pe chipul bărbatului se ivi apoi un rânjet, iar femeia afișă un zâmbet plin de căldură.

– Cu atât mai bine, zise doamna Goldberg. Va trebui să iei masa cu noi acum și să ne povestești totul. Nu putem rata așa o ocazie, nu-i așa, Jim?

Masa de prânz se dovedi a fi una obișnuită, spre ușurarea lui Becky. După o jumătate de oră, avea senzația că îi știa pe cei doi de o viață întreagă, așa cum erau ei: ciudați, inteligenți și foarte prietenoși. Le spuse, așadar, tot ce știa despre micul regat al Razkaviei, ținutul ei natal.

– E ușor mai mare ca Berkshire. Între Prusia și Boemia, acum e cumva strivită între Germania și Austro-Ungaria. Înainte erau zeci de regate mici între aceste teritorii, dar cele mai multe dintre ele au fost asimilate între timp. Cu o singură excepție. Razkavia. Totul a început în 1253...

Le povesti tot ce-și amintea despre legenda Vulturului Roșu. Razkavia fusese invadată de Ottokar al II-lea, regele Boemiei, dar un nobil pe nume Walter von Eschten, însoțit de o sută de cavaleri, i-au ținut piept lui Ottokar pe o stâncă înaltă de pe cotul râului Eschten, luptând sub un stindard ce înfățișa un vultur roșu.

În pofida avantajului lor numeric, cotropitorii lui Ottokar nu i-au putut clinti din loc pe războinici. În timpul nopții, pentru că știau atât de bine munții, Walter și oamenii săi s-au strecurat în liniște – fără armuri, ca să nu facă niciun zgomot – și au distrus toate proviziile soldaților din Boemia. Cavalerii lui Ottokar au continuat să umble zăngănind, flămânzi, însetați și complet nedumeriți, până ce Walter i-a atras într-o capcană, la castelul său din Wendelstein, unde majoritatea invadatorilor au fost uciși.

Ottokar nu a mai călcat teritoriul după acea bătălie și la fel au făcut toți ceilalți; iar steagul cu Vulturul Roșu, *Adlerfahne,* a fluturat de atunci pe Stânca Eschtenburg. Atâta timp cât vulturul zboară, Razkavia va fi liberă, a spus atunci Walter von Eschten, și așa a fost. Steagul a fost dat jos de pe stâncă doar de două ori de atunci: o dată pentru că trebuia cusut (nu mai rămăsese nimic din țesătura originală, dar era același steag) și a doua oară cu ocazia unei încoronări, când a fost dus la Catedrală pentru a fi binecuvântat. După aceea, steagul a fost purtat de noul rege înapoi peste vechiul pod până la Stânca Eschtenburg, ca să fluture în continuare. De aceea Regele Razkaviei era uneori numit *Adlerträger,* adică „Purtătorul Vulturului".

Pentru razkavieri, Vulturul Roșu nu era doar un steag; era chiar identitatea acestui neam. Dacă avea să cadă vreodată, să se prăbușească la pământ... Nimeni nu îndrăznea nici măcar să se gândească la așa ceva.

Țara nu era deosebit de prosperă. Pe vremuri existaseră mine bogate în munții Karlstein, principala sursă de cupru și puțin argint, dar cu două secole înainte producția acestora începuse să scadă, iar până la urmă minele au rămas fără cupru.

În mine se găsea în schimb din plin un minereu asemănător cu cuprul, care-i otrăvea pe toți minerii. Era atât de nefolositor și neplăcut încât minerii îl numeau Kupfer-Nichel sau „Arama Dracului", așa că l-au lăsat în plata Domnului.

Mult mai târziu cineva a descoperit că acest minereu era un compus al arsenicului cu un nou metal, pe care ei îl numeau nichel, iar la începutul secolului al nouăsprezecelea i-au găsit și anumite întrebuințări, așa că minele din Karlstein au început să fie din nou exploatate.

Dar secole la rând Razkavia nu a reprezentat niciun câștig, așa că celelalte națiuni nu s-au atins de ea. Oamenii mulgeau vacile care pășteau pe pășunile alpine, făceau vin din strugurii

care creșteau pe povârnișurile văii Elpenbach și vânau animalele sălbatice din păduri.

În capitală, Eschtenburg, exista un teatru de operă, unde compozitorul Weber a fost cândva dirijor; existau un teatru, o catedrală și un palat baroc minunat – cu toate acele coloane fantastice, fântâni arteziene și tencuială decorativă albă ca bezeaua. Castelul mai avea și un parc cu un pavilion-grotă construit de singurul rege nebun al Razkaviei, complet inofensiv – așa cum ajung de obicei toți regii nebuni ai unei țări.

În anul 1840, cei mai tineri reprezentanți ai aristocrației, sătui de viața anostă și plină de opreliști de la Curte și de conservatorii din jurul Regelui, au încercat să facă dintr-o mică stațiune balneară, Andersbad, chiar în valea Elpenbach, cel mai la modă loc. Exista acolo și un cazinou; Johan Strauss în persoană a cântat în acest cazinou împreună cu orchestra sa și l-au plătit chiar să compună un Vals al Andersbadului, care nu s-a numărat însă printre cele mai bune compuse de el.

Au existat și câțiva turiști, din când în când, și câte un rege sau un mare duce care veneau în vizită; dar nu îndeajuns de mulți pentru a strica atmosfera.

De fapt, Razkavia era una dintre cele mai plăcute țări din Europa. Pădurile ei dese erau pline de romantism, iar valea Elpenbach era un loc foarte pitoresc.

Eschtenburg – faimoasă pentru stânca și stindardul ei – era medievală, barocă și artistică, Andersbad era un loc jovial și pestriț, berea era strașnică, vânat se găsea din plin, iar oamenii erau foarte ospitalieri.

– Sună grozav, zise doamna Goldberg. Dar dumneata nu mai locuiești acolo...

– Mama, bunica și cu mine am luat drumul exilului. Când eram copil, tatăl meu – care era avocat – și niște prieteni de-ai lui au încercat să întemeieze un partid politic. Un partid liberal. Ei inten-

ționau să pună bazele unui sistem mai democratic, pentru că nu exista atunci nici Parlament și nici Senat. Dar până la urmă tatăl meu a fost închis, a făcut febră tifoidă și a murit. Așa că mama a hotărât să ne ducă pe mine și pe bunica cât mai departe de țară, apoi am ajuns aici, unde am și rămas de atunci. Ea nu s-ar mai întoarce acolo pentru nimic în lume. Se pare că e mai democratică acum, dar cele două mari puteri reprezintă un real pericol pentru țară.

– Dar ce vor de fapt? întrebă domnul Taylor.

– Nichelul din minele țării. Dacă nu mă înșel, nichelul servește la fabricarea unui aliaj pentru puști sau carcase blindate. Ambele puteri stau la pândă, așteptând parcă momentul potrivit să se năpustească. Germania ar putea cuceri micul teritoriu în mai puțin de o oră și jumătate – la fel și Imperiul Austro-Ungar, dar, dacă ar face asta, s-ar isca neînțelegeri chiar între ele, așa că deocamdată se țin la distanță. Mama crede că suntem în siguranță aici.

– Probabil că are dreptate, zise doamna Goldberg. Iar Adelaide... mica Adelaide! Măritată cu un prinț...

Femeia clătină din cap de parcă tot nu-i venea să creadă.

– Trebuie să fi fost o căsătorie morganatică, spuse Becky.

– Ce înseamnă asta? întrebă domnul Taylor.

– Legală, răspunse doamna Goldberg, dar limitată. Dacă ea va avea copii, aceștia nu vor fi socotiți moștenitori, nu-i așa?

Becky încuviință din cap.

– După cum v-am mai spus, a existat un rege al Razkaviei, Michael al Doilea, care era nebun. A vrut să se căsătorească cu o lebădă. Așa că l-au lăsat, cu condiția să fie o căsătorie morganatică.

– Perfect logic, zise domnul Taylor. Nu prea ar fi mers ca un ou să-i urmeze la tron. Dar mi se pare o coincidență ciudată, nu-i așa? Prințul Rudolf a ales tocmai un cetățean al Razkaviei ca să facă meditații cu soția lui.

– Ar putea fi doar o întâmplare. Sunt foarte mulți compatrioți de-ai mei în Maida Vale – oameni care au părăsit Razkavia dintr-un

motiv sau altul. Eu cunosc cel puțin o duzină. Scriitori, pictori, tot felul de artiști. Cea mai bună cale de a face rost de bani este să dăm lecții de germană, iar Maida Vale e doar la o aruncătură de băț de Church Road. Prințul ar fi putut alege pe oricare dintre noi fără să știe de unde vine fiecare.

– Dar dumneata? o întrebă doamna Goldberg. Ce ai vrea să faci cu viața dumitale?

Aceasta era o întrebare destul de rar adresată unei fete, și Becky nu era sigură ce fel de răspuns ar fi trebuit să dea. Îi plăcea gândul că ar putea intra vijelios într-o sală de curs, purtând robe, având o atitudine solemnă și plină de măreție, toți adresându-i-se cu apelativul „Doctor Winter", dar i-ar mai fi plăcut să fie patroana unui bar de ghetou, cu un trabuc în colțul gurii, un diamant în ureche și o armă la brâu. Era destul de dificil să se decidă.

– Trebuie să câștig ceva bani, zise ea. Aș vrea să studiez la universitate, dar trebuie să o ajut pe mama. Ea face diverse ilustrații pentru reviste. Iar acum sunt implicată în toată această... I-am promis domnișoarei Bevan că mă voi întoarce. Vreau să spun, lui Adelaide. Adică prințesei. Ea trebuie să învețe, iar eu vreau să o ajut. În plus, sunt al naibii de curioasă. Prințul Rudolf e descendent al lui Walter von Eschten, înțelegeți? Iar asta înseamnă mult pentru mine. Pentru că Razkavia *e* țara în care m-am născut, la urma urmei, în ciuda nedreptăților de care a avut parte tatăl meu; și dacă unii încearcă să-i arunce în aer pe cei din Familia Regală a Razkaviei...

– Da? întrebă domnul Taylor.

– Ei bine, o să-mi dau silința să-i opresc cumva.

– O atitudine demnă de laudă, spuse bărbatul. Dar va trebui să stai departe de dinamită.

– Vedeți voi, aș vrea din tot sufletul să văd cum se vor sfârși toate astea, interveni doamna Goldberg, dar poimâine plec în America împreună cu soțul meu. El studia situația pe piața muncii în Chicago, iar eu vreau să văd cum merge Bursa de Valori din New York; o să

fim deci plecați pentru o vreme... Ascultă, Rebecca... îmi dai voie să-ți spun pe nume?

– Spuneți-mi Becky.

– Becky, atunci: te rog să-i transmiți toată dragostea mea lui Adelaide. Ai încredere în Jim – adică domnul Taylor – și acceptă-i sfaturile. El mi-a salvat viața de trei ori până acum. Sper să nu fie vreodată nevoit să o salveze și pe a ta, dar, dacă va fi pus în această situație, poți fi sigură că o va face.

Vă urez noroc!

CAPITOLUL 3
Gărzile Irlandeze

Jim Taylor avea douăzeci și trei de ani. Așa cum îi mărturisise lui Becky, el și Sally Goldberg trecuseră prin multe aventuri și primejdii; iar el lucra într-adevăr ca detectiv, cu toate că aceasta era doar una dintre numeroasele sale ocupații. El mai scria și povestioare sângeroase pentru reviste ieftine – precum cele pe care le ilustra mama lui Becky –, deși avea ambiții literare mult mai mari. De asemenea, obișnuia să joace jocuri de noroc; fusese curier european, bodyguard, pe scurt: avusese o mulțime de meserii și știa multe despre cea mai pitorească – adică cea mai puțin supusă legii – parte a Londrei.

Știa însă foarte puține lucruri despre politica europeană. După ce o conduse pe Becky înapoi în Maida Vale, luă omnibuzul până în Soho și urcă până la etajul al treilea al unei pensiuni ieftine din Dean Street, care servea în același timp drept club al socialiștilor.

Acolo îl găsi pe soțul lui Sally, Daniel Goldberg, cu un trabuc puturos între dinți, împachetându-și niște cărți pentru călătoria în America.

– Ai fost vreodată în Razkavia, Dan?

– Am trecut odată prin ea. Să nu bei niciodată apă din stațiunea lor balneară, pentru că o să te balonezi și o să stai o săptămână la pat cu dureri de burtă. De ce mă întrebi?

Jim îi spuse. Goldberg se opri din împachetat pentru câteva clipe ca să asculte.

– Să fiu al naibii! exclamă acesta. Cum reușești să faci asta? Cum poți da de bucluc atât de repede?

– Am noroc, atâta tot. Dar vreau să aflu altceva. Cine să fi avut intenția să-l omoare? Tu ce crezi? Anarhiștii?

– Pfui! Cine poate să știe? Jumătate dintre aceștia sunt nebuni, iar cealaltă jumătate sunt incapabili. Tu să-mi spui, pentru că tu ai stat de vorbă cu prințul. El ce părere are despre asta?

– El crede că ar putea fi vărul lui, Otto. Contele Otto von Schwartzberg. Mi-a dat o fotografie...

Jim începu să se caute în buzunarul jiletcii sale și scoase o poză cu un grup de bărbați, printre care se afla și prințul.

Bărbații purtau niște jachete tiroleze și pălării împodobite cu pene sau cu câte un pămătuf din păr de viezure, aliniați în fața unui pavilion de vânătoare, iar la picioarele lor se zăceau mai mulți cerbi morți.

Câțiva vânători țineau puștile pe umăr.

– Acesta e Otto, cel cu arbaleta, zise el arătându-i lui Dan un bărbat înalt, cu sprâncene negre și mustață deasă. Ochii lui aveau o sclipire sălbatică, iar obrazul îi era brăzdat de o cicatrice mare. Se pare că odată a omorât un urs cu... mâinile goale. De fapt, împușcase un pui de urs, iar mama acestuia l-a atacat înainte de a reuși să încarce din nou pușca. Otto i-a smuls mandibula ursoaicei, apoi i-a zdrobit țeasta cu o piatră. La sfârșitul luptei era plin de răni, dar s-a ridicat și a început să râdă. După Rudolf, el este cel care urmează la tronul Razkaviei. Prințului îi este teamă de el, asta e destul de clar, dar nu știu ce să zic.... ceva nu se potrivește în toată povestea asta.

– Sunt de acord, zise Goldberg. Trebuie să îți cont de problemele politice, în primul rând. Razkavia se va supune până la urmă uneia din cele două Mari Puteri. Acesta este, de fapt, răspunsul la ceea ce te frământă, după părerea mea. Cât despre sălbaticul care smulge capete de urși – nu cred; nu pare genul care să folosească bombe

ca să scape de cineva. Dă-mi cartea aceea, te rog... cea de sub picioarele tale. Aceea scumpă, frumos legată.

Jim își luă picioarele de pe masă și-i întinse lui Goldberg registrul de adrese la care se referise acesta. Goldberg răsfoi paginile și urmări cu degetul una dintre coloane.

– Iată, am găsit, spuse el. Acest registru e de acum doi ani, dar Razkavia nu e nici acum o țară democratică – aceiași oameni trebuie să fie la putere.

Îi întinse registrul lui Jim. Făcând apel la toate cunoștințele sale de limbă germană, acesta citi o scurtă descriere a regatului Razkaviei, în care erau trecute numele și adresele oficiale ale regelui, prințului moștenitor și prințului Rudolf, precum și numele unor înalți demnitari: cancelarul, primarul din Eschtenburg, șeful Inspectoratului Minelor, șeful Poliției și așa mai departe.

– Vrei să spui că prințul despre care vorbim nu e primul moștenitor la tron? întrebă Goldberg.

– Nu. Prințul Moștenitor e Wilhelm, fratele lui, care este căsătorit, dar nu are copii; deci, prințul Rudolf ar fi următorul. Dar hai să ne lămurim odată, Dan: cine crezi *tu* că ar fi putut plasa o bombă în trăsura prințului? Pe cine ar trebui să urmăresc?

– Ei bine, poți să-ți iei gândul de la vârcolacul Schwartzberg. E interesant, ce-i drept, dar mai mult din punct de vedere antropologic decât politic. Nu cred că este el. Poate fi vorba despre un complot din umbră pentru a provoca o criză; pentru a crea pretextul perfect ca Prințul Bismark în Berlin și Împăratul Franz-Josef în Viena să trimită în teritoriu câte un regiment pentru anexarea provinciei. Și, odată ce vor face asta, nu se va schimba mare lucru. Regele va deveni probabil duce și își va putea păstra palatul și pavilionul de vânătoare, Otto von Schwartzberg va continua să spintece animale sălbatice, și tot nichelul din mine va fi transportat pe calea ferată dintr-un loc în altul. Pun pariu că în Germania. Minereul va ajunge Krupps, în Essen.

– Nu ești prea optimist din câte văd, nu-i așa?

– Sunt realist, dragă băiete. Faptul că am întotdeauna dreptate mă face să-mi păstrez buna dispoziție. Vrei cartea asta? Eu nu o să am nevoie de ea în Chicago. Din întâmplare, știu o povestioară despre Eschtenburg, capitala Razkaviei. Străzile de acolo sunt atât de vechi, sinuoase și înguste încât nici nu au nume, iar casele nu sunt numerotate după strada pe care se află, ci în funcție de anul în care au fost construite – așa că numărul 3, de exemplu, vine după numărul 46, și așa mai departe. Oricum, se pare că Diavolul în persoană s-a rătăcit pe străzile din Razkavia și nu a mai reușit să iasă din acel labirint. Ceea ce înseamnă, desigur, că acesta se află încă acolo.

Cred că prefer străzile din Chicago.

Cu un an sau doi în urmă, Jim făcuse cunoștință cu membrii unei găști de cartier din Lambeth[1]. Aceștia erau o ceată gălăgioasă de irlandezi, niște indivizi vulgari și ticăloși, dar neîntrecuți în tenacitate și viclenie când era vorba despre vreo bătaie.

Dacă șobolanii s-ar fi încrucișat cu terierii, urmașii lor așa ar fi fost. Jim îi folosise în mai multe rânduri și îi plătise bine de fiecare dată, așa încât acești indivizi îl respectau în mod firesc ca pe un crai dichisit ce era, dar și ca pe un tip care cunoștea valoarea lucrurilor.

Imediat ce începuse să aibă anumite bănuieli că fata pe care o văzuse ar fi putut fi Adelaide, Jim îi pusese pe irlandezi să păzească vila din St. John's Wood – fără ca nimeni să-i observe, bineînțeles.

Ei trebuiau să se ascundă în tufișurile din fața unei vile nelocuite și care se afla vizavi de vila lui Adelaide, iar în caz de primejdie trebuiau să facă gâlceavă. În acea dimineață Jim vorbise mai întâi cu ei chiar după explozie; aceștia nu văzuseră pe nimeni aruncând vreo bombă, de aceea a dedus că fusese vorba despre o mașinărie infernală.

---

[1] Cartier în centrul Londrei (n.tr.)

Mai târziu, în seara aceleiași zile, în timp ce prințul era plecat la ambasada Braziliei, unde avea loc o serată, Jim s-a gândit să le facă o vizită neașteptată celor din Gărzile Irlandeze. Membrii găștii erau într-o dispoziție foarte bună. Prea bună, de fapt; printre tâlharii din cartier nu găsiseră pe nimeni pe măsura lor, iar când Jim ajunse la ascunzătoare, aceștia tocmai se lăudau cu victoria lor asupra unui ucenic de măcelar și prăjeau la foc niște cârnați suculenți.

– Dar noi trăim din ce prădăm! protestă Liam atunci când Jim începu să-i certe. Nu asta ar trebui să facă luptătorii tăi de gherilă?

– Era vorba să treceți neobservați. Să lăsați luptele de stradă pentru mai târziu, după ce veți fi îndeplinit această misiune. Doamna este acasă?

– A ieșit la o plimbare, zise un băiețel pe nume Charlie. S-a întors acum o oră. Da' do'mn, de servitoare știți...

– Ce-i cu ea?

– Are un drăguț.

– E un boieraș!

– Un fustangiu, dacă mă-ntrebați pe mine.

– În regulă, dar vorbiți mai încet, le spuse Jim. Și ce-i cu tipul ăsta?

– Vine în fiecare zi pe întuneric, spuse Liam. Ea se strecoară afară din casă și stau la povești în tufișuri. M-am gândit că poate ar fi bine să-i mângâiem puțin căpățâna. Ce zici? Să-i cercetăm puțin buzunarele.

– Răspunsul meu e nu. Mai bine l-ați urmări, să vedeți unde locuiește.

– Psst! Uite-l că vine... îi atenționă cel care stătea de veghe, iar Jim începu să se cațăre peste picioarele băieților ca să vadă.

Deși iluminată cu gaz, strada era umbrită de dafinii înalți din grădina lui Adelaide. Jim reuși să distingă o siluetă întunecată strecurându-se pe lângă zidul lateral al casei. Silueta dispăru în întuneric, iar după câteva secunde zăriră o rază de lumină de la ușa bucătăriei, care se deschise și se închise din nou.

– Bine, zise Jim. Haideți să ne apropiem ca să auzim ce vorbesc. Eu, Liam, Charlie și Sean. Dacă strig, sărim pe el. Dacă nu, stați ascunși și nu vorbiți tare.

Cei din Gărzile Irlandeze erau pricepuți la așa ceva. Trecură drumul cu mișcări agile, ca niște pisici, și în câteva secunde erau sub copacii din grădina lui Adelaide, împreună cu Jim.

Jim simți o mână pe umăr, iar Liam îi șopti la ureche:

– Ascultă!

Două voci se auzeau șușotind foarte aproape de ei. Fata spunea:

– ... Iar ea i-a zis acelei țărănci obraznice că este *căsătorită* cu el!

– Căsătorită? se auzi cealaltă voce.

Jim simți un fior ciudat pe șira spinării, întucât ceva *nu* era în regulă cu vocea aceea. Accentul era străin? Sau era vorba despre altceva?

– Și am reușit să iau asta.

Se auzi foșnetul unei hârtii, apoi bărbatul aprinse un chibrit. Jim vedea ochii lui Liam sclipind în întuneric.

– Un certificat de căsătorie, spuse bărbatul. Dar ce-i cu semnul ăsta?

– E un „X", semnătura ei. E așa vai de ea că nu știe să scrie și să citească, și a semnat cu un „X". Dar acesta e într-adevăr numele ei, totul e legal.

Bărbatul făcu doar:

– Aha...

Se auzi clinchetul unor monede. În același timp, Jim le șopti amicilor săi:

– Cum intră femeia în casă, sărim pe el. Vreau hârtia aia – e o problemă de viață și de moarte. Și nu vreau să-i scape vreun țipăt.

Nu era nevoie să le spună mai mult. Ca majoritatea băieților de vârsta lui, Liam purta un fular de mătase care avea o mulțime de întrebuințări.

El își scoase fularul de la gât, făcu câțiva pași până ce găsi o piatră, pe care o legă de un capăt al fularului, încât acesta să se

poată înfășura cu ușurință pe gâtul bărbatului și să-i taie suflarea. Ceilalți băieți se îndepărtară pe furiș și se ascunseră în dosul porții.

Nu avură prea mult de așteptat. Bărbatul îi spuse în șoaptă femeii:

– Mâine la aceeași oră?

– Bine. Să văd ce mai pot afla. Dar vreau mai mulți bani data viitoare.

– Îi vei avea, promise el.

Servitoarea se îndepărtă și se strecură înapoi pe unde venise. Bărbatul rămase pe loc și își aprinse o țigară, în timp ce Liam se foia neliniștit lângă Jim; apoi bărbatul o luă din loc îndreptându-se spre poarta grădinii.

Nu făcu nici doi pași și Liam era deja în spatele lui. Fularul se roti vâjâind suav prin aer de câteva ori, apoi se înfășură ca un bici pe gâtul omului. Liam trase cu putere, iar Jim se repezi la genunchii bărbatului. Urmă o întreagă harababură: preț de câteva secunde nu se mai auziră decât zgomote înfundate, pumni, icnete, horcăieli, până ce bărbatul confuz fu țintuit cu fața în jos pe un petic de iarbă, în întuneric, sub dafinii din grădină. Liam își propti un genunchi în spatele spionului, iar ceilalți doi băieți îi imobilizară mâinile și picioarele.

– Ascultă, șopti Jim la urechea bărbatului. Prietenul meu nu o să te mai strângă de gât dacă stai liniștit. Fă un semn din cap dacă ești de acord.

Bărbatul mișcă disperat din cap, iar Liam slăbi puțin strânsoarea, lăsându-l să respire.

– Ce vreți? reuși să îngaime bărbatul printre horcăieli.

– Hârtia aceea pe care ți-a dat-o servitoarea. Ai face bine să mi-o dai, amice.

Îl întoarseră cu fața în sus, iar Jim începu să-i verifice buzunarele. În timp ce căuta hârtia, sentimentul că *ceva nu* era în regulă îl cuprinse din nou. O bănuială stranie îi încolți în minte. Ezită o clipă,

iar ochii bărbatului – mari, întunecați și foarte expresivi – sclipiră în întuneric.

Jim găsi hârtia în buzunarul de la vestă și o îndesă în al său, apoi se așeză pe vine.

Liam se ridică în picioare și își aranjă din nou fularul în jurul gâtului.

Ceilalți băieți se retraseră la rândul lor. Spionul se ridică încet, dar în secunda următoare se ghemui ca o pisică, cu o grație feroce, gata să sară. Ceva sclipea în mâna lui.

Jim abia apucă să facă un salt în spate, dar nu reuși să evite lama cuțitului. Tăișul îi atinse articulațiile degetelor de la mâna dreaptă: simți o durere bruscă, ascuțită, care se transformă imediat într-o usturime insuportabilă. Înjură și sări într-o parte, rostogolindu-se, atunci când celălalt se repezi să-l atace din nou, apoi sări din nou în picioare.

Își trase brațul drept din mânecă și își înfășură rapid sacoul în jurul mâinii stângi, ca să se apere de cuțit, dar nu avea nicio armă cu care să atace.

Liam își smulse din nou fularul de la gât. Spionul se feri, îndepărtându-se, și atunci Jim auzi mai multe zgomote în același timp: ropot înfundat de copite și roțile unei trăsuri trecând pe stradă, o fereastră deschizându-se deasupra, undeva la etaj, iar spionul țâșni pe poarta grădinii și se făcu nevăzut.

– După el, băieți! strigă Jim. Urmăriți-l și vedeți unde se duce!

Liam îi strigă și pe ceilalți din ascunzătoarea de peste drum. Când ajunse la poarta grădinii, Jim apucă să-l vadă pe bărbat gonind pe stradă, cu un șir de băieți din Lambeth pe umbrele lui, scoțând strigăte războinice.

Apoi își dădu seama că prințul se afla lângă el. Acesta tocmai coborâse din trăsură și era în ținută de gală: papion alb, frac, decorații strălucitoare și un chip răvășit de spaimă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ea e teafără?

– Am prins un spion. Da, e teafără – deocamdată. Dar noi doi trebuie să stăm de vorbă.

– Văd că sângerați, zise prințul, iar Jim realiză că rana de la mână îi sângera abundent și îl durea îngrozitor.

– Credeam că sunteți la ambasada Braziliei, domnule, îi spuse el prințului în timp ce-și înfășura batista în jurul mâinii.

– Am fost acolo, dar s-a întâmplat ceva, ca acum să aflu că și spionii ne dau târcoale. Doamne, e prea mult...

– Să intrăm în casă, zise Jim, apoi i se adresă vizitiului care se holba la ei de pe capra trăsurii: Du-te și caută un polițist. Repede!

Vizitiul pocni din bici și plecă. După ce intrară în casă, Jim îl însoți pe prinț în salon și trimise după servitoare. Aceasta era destul de speriată, dar se uita când la unul, când la altul cu o privire îndrăzneață, calculată. Jim o măsură din ochi, apoi îi spuse direct:

– Ești o hoață. Am chemat un polițist care te va lua neîntârziat în arest. Dacă nu ești dispusă să ne spui adevărul, acum o să stai închisă mult și bine. Cine e bărbatul cu care ai stat de vorbă?

– Nu știu, zise ea ridicând trufașă bărbia. Nu voi la închisoare pentru atâta lucru.

– Poate că nu. Aici e vorba despre trădare, de fapt, iar asta se pedepsește cu ștreangul. Îți poți imagina cum ți-ar ședea pe banca acuzaților când judecătorul îți hotărăște soarta? Ce spui?

Un bluf, dar reușise să o convingă în cele din urmă. Ochii i se făcuseră mari de spaimă și scoase un mic suspin panicat.

– Eu... Eu nu știu cum îl cheamă... mi-a dat cinci lire, dar n-am vrut să fac rău... am crezut că nu avea prea mare importanță...

Nu era sinceră, dar nici nu știa mare lucru. Jim o încuie la spălătorie și se întoarse la prinț. Acesta pășea nervos dintr-un capăt în altul al încăperii, rozându-și unghiile.

– Ce a furat? întrebă el.

– Asta, îl lămuri Jim scoțând din buzunar certificatul de căsătorie.

Prințul se luă cu mâinile de cap. Avea în ochi o sclipire sălbatică; părea disperat, dar, își spuse Jim, bietul naiv arăta la fel și atunci când intraseră în casă; probabil că se mai întâmplase ceva.

– De ce nu vreți să-mi spuneți ce se petrece, domnule? îl întrebă el. De ce nu-mi explicați? Lucrez pentru dumneavoastră, nu-i așa?

Prințul rămase neclintit în hainele lui de seară, cu decorațiile sale de aur Crucea Sfântului „Cutare" sau Ordinul „Cutărică" licărind la lumina lămpii. Părea copleșit. Și atunci îi povesti lui Jim de ce venise atât de devreme acasă.

– Am fost nevoit să plec de la recepție. Am primit un mesaj – niște vești groaznice. Fratele meu, Prințul Moștenitor, și soția lui, Prințesa Ana, au fost împușcați. El este mort, iar ea e în stare foarte gravă, nu se știe dacă va scăpa cu viață. Trebuie să mă întorc de urgență. Am venit aici ca să o avertizez pe soția mea... I-am rugat pe ambasador și pe soția lui să ajungă aici în douăzeci de minute. Ei nu știu de ce i-am chemat.

În acel moment ușa se deschise, și Adelaide intră în încăpere. Jim simți că inima i se oprește în loc, de parcă sufletul i s-ar fi smuls din trup ca să zboare la ea. Ochii aceia mari și întunecați, silueta aceea fragilă, chipul plin de viață pe care se citeau uneori îndrăzneala și neastâmpărul. iar alteori melancolia sau îngrijorarea... Jim nu se îndoia nicio clipă că, orice s-ar fi întâmplat în acel joc, el avea să facă parte din el. Simți că spiritul lui se înalță, plin de entuziasm, pentru ca în secunda următoare să revină cu picioarele pe pământ amintindu-și că era măritată, că era prințesă, iar el era omul soțului ei.

– Bună, Jim! îl salută ea încetișor.

– Micuța Adelaide, spuse el cu vocea tremurându-i de emoție. Unde ai fost în tot acest timp?

Ea îi aruncă o privire prințului, observând expresia de pe fața acestuia, apoi zări mâna lui Jim.

– Ești rănit, zise ea cu îngrijorare în glas.

Se apropie de el și începu să desfacă batista pe care Jim și-o înfășurase destul de neîndemânatic în jurul mâinii.

– Lasă-mă să te bandajez cum trebuie – mai întâi ar fi bine să-ți speli rana. Rudi, ce se petrece? îl întrebă ea pe prinț. S-a întâmplat ceva?

În timp ce Adelaide sună din clopoțel și trimise bucătăreasa după un bol cu apă caldă, prințul îi povesti ce se întâmplase în Razkavia.

– Asta înseamnă că eu sunt moștenitorul tronului, adăugă el. După moartea tatălui meu, voi fi rege. În câteva minute ambasadorul va fi aici. L-am rugat să o aducă și pe soția lui. Amândoi trebuie să afle. Apoi va trebui să plecăm fără întârziere.

– În Razkavia?

– Desigur. Nici nu mă gândesc să plec fără tine. Trebuie să vii cu mine, Adelaide. La fel și dumneata, domnule Taylor.

Adelaide îi aruncă o privire întunecată lui Jim, apoi îi spuse soțului ei:

– Vreau ca și Becky să vină cu noi.

Toate se întâmplau parcă prea repede.

Bucătăreasa aduse apa caldă și niște bucăți curate de flanel. În aceeași clipă cineva bătu la ușa de la intrare. Jim se uită pe geam și văzu un polițist care stătea pe alee și luminile trăsurii care se apropia de casă.

– Să mergem sus, îi spuse Adelaide luând bolul, iar Jim o urmă, lăsându-l pe prinț să facă plângere împotriva servitoarei și să-i primească pe ambasador și pe soția acestuia în salon. „Dumnezeu știe ce-și închipuie, își spuse Jim; ei bine, vor afla într-un minut..."

Adelaide îngenunche pe podea, apoi îi tamponă rana dureroasă și îl bandajă în timp ce vorbeau repede, în șoaptă, ca niște copii spășiți:

– Ce se va întâmpla, Jim? *Nu pot* să fiu naibii prințesă nenorocită...

– Dar ești. Taci din gură! Unde ai fost până acum? Ce s-a întâmplat de te-am pierdut? În noaptea aceea în care am fugit de doamna Holland...

– Acolo, pe chei – când tu și domnul Garland v-ați luptat cu bărbatu' ăla masiv...

– L-am omorât. Aproape că ne omorâse el pe noi, știi? Dar de ce ai fugit?

– Nu știu. Pur și simplu eram foarte speriată. O, Jim, am făcut lucruri îngrozitoare...

– Dar cum se face că te-ai căsătorit în acest fel?

– El m-a cerut. Mă iubește.

– Cred și eu. Dar cum l-ai cunoscut?

– Am... am fost... mi-e foarte rușine, nu pot să-ți spun.

– Asta e singura șansă pe care o ai, Adelaide, pentru că ei vor fi aici într-un minut și nu o să mai fim din nou singuri, înțelegi? Ai făcut trotuarul, nu-i așa?

Ea încuviință cu un semn din cap. Fața ei mică era roșie și plină de tristețe, iar el și-ar fi dorit să o sărute; apoi își jură că atâta timp cât prințul era în viață acest lucru nu avea să se mai întâmple. Mâinile lor nu aveau să se mai atingă așa cum se întâmpla acum și niciodată nu avea să se mai apropie atât de mult de ea. Una era dragostea, alta era onoarea, iar atunci când se intersectau rămâneai cu inima frântă.

– M-am rătăcit, Jim. Nici nu mai știam ce fac: am cerșit, am furat, era să mor de foame... În cele din urmă am ajuns într-o casă din Shepherd Market. Cred că îți dai seama despre ce fel de casă era vorba. Proprietăreasa, femeia aceea bătrână, doamna Catlett, avea șase fete care lucrau pentru ea. Nu era o femeie rea și avea un doctor pe care îl chema în fiecare lună pentru a ne menține sănătoase... Și într-o bună zi, un nobil german a apărut acolo însoțit de mai mulți prieteni. El voia să le arate prietenilor săi atracțiile Londrei, ca unor turiști. Unul dintre bărbații aceia era prințul. Mi-am dat seama că

nu se simțea deloc în largul lui – el nu voia astfel de lucruri, dar a fost foarte drăguț cu mine și am stat de vorbă, atâta tot, și... presupun că atunci s-a îndrăgostit de mine, în locul acela. Nu a avut parte de prea multă afecțiune din partea mea, bietul de el. Oricum, i-a dat doamnei Catlett o mulțime de bani ca să mă poată lua de acolo și m-a adus aici. Apoi ne-am căsătorit. El nu ar fi acceptat un refuz. Știi, eu... eu obișnuiam să merg foarte des în Bloomsbury la început. Mă opream peste drum și stăteam să privesc minute în șir clădirea firmei Garland, geamurile de la birou...

– Dar de ce nu ai intrat, prostuțo? Știi că am pus o armată de detectivi să scotocească Londra în căutarea ta?

– Mi-era teamă că făcusem ceva rău. Apoi, mai târziu, când mi-am luat inima în dinți și am mers din nou acolo, am văzut clădirea făcută scrum...

– Fred a murit în incendiul acela.

– El niciodată... O, Doamne... Dar domnișoara Lockhart? Și Trembler?

– Domnișoara Lockhart s-a căsătorit. Acum e doamna Goldberg. Iar bătrânul Trembler s-a însurat cu o văduvă bogată. Acum e proprietarul unei pensiuni în Islington.

Adelaide îl întrebă din nou:

– Jim, ce se va întâmpla acum? *Nu pot* pleca, pentru că nu pot fi prințesă. Pur și simplu nu pot să fac asta...

– Te-ai măritat cu el. Acum trebuie să suporți consecințele. Nu poți da înapoi când e vorba despre astfel de lucruri. Dar eu o să fiu alături de tine, și Becky...

– Crezi că va veni? Eu nu plec fără ea, îți jur!

– Da, sunt sigur că va veni, zise Jim, deși în sinea lui avea unele îndoieli în această privință. Uite – ascultă – urcă acum. Bărbia sus, fetițo. Am trecut noi prin situații mai grele decât asta. Îți amintești de mina de cărbune?

Adelaide afișă un zâmbet crispat, iar Jim se simți copleșit de tristețe. Se auzi un ciocănit scurt, și ușa se deschise.

Jim se ridică în picioare la vederea prințului. Bărbatul mai în vârstă care-l urma clipi nedumerit la vederea tânărului cu părul vâlvoi și jacheta ruptă. Privirea lui se opri apoi asupra tinerei fete care-și netezea încurcată fusta, având la picioare un bol plin cu apă însângerată.

În cele din urmă bărbatul pocni zgomotos din călcâie și făcu o plecăciune adâncă. Era un ins corpolent, cu fața roșie, părul țepos și ținută de militar. Avea o mustață deasă și o cicatrice mare pe obraz, iar pieptul îi era plin de medalii. Soția acestuia, masivă și sobră, era încărcată de bijuterii, strălucind mai ceva ca sala operei.

Prințul închise ușa.

– Vom vorbi în engleză, începu el. Era palid și părea agitat, dar încerca să-și păstreze calmul. Nu așa aș fi vrut să vă aduc astfel de veşti. Oricum, nu se mai poate face nimic acum. Adelaide, dă-mi voie să ți-i prezint pe ambasador, contele Thalgau, și pe soția domniei sale, contesa.

Jim sesiză că ambasadorul și soția lui observaseră imediat protocolul. Ei erau prezentați fetei, și nu invers, așadar, le era superioară în rang. După expresia lor de ușoară surprindere, veni rândul lui Jim:

– Conte Thalgau, acesta e secretarul și consilierul meu – omul meu de încredere cum s-ar spune, domnul James Taylor. După cum vedeți, el s-a ales deja cu o rană în această seară încercând să-mi apere interesele.

Expresia lor păru aprobatoare de această dată: bărbatul ciocni din călcâie, iar soția lui încuviință din cap. Pentru că nu le putea strânge mâinile, Jim schiță un gest respectuos din cap, în stil prusac.

El simțea însă curiozitatea colosală din spatele politeții celor doi – o curiozitate pe cale să răbufnească, precum aburul sub presiune.

Prințul luă mâna lui Adelaide și o trecu pe sub brațul său, spunând:

– Iar aceasta e soția mea, Adelaide, și prințesa voastră.

Contele făcu un pas în spate. Contesa rămase cu gura căscată. Apoi bătrânul conte explodă:

– Dumnezeule mare! Căsătorit! Sunteți *căsătorit!* Ați înnebunit de tot, sire? V-ați pierdut mințile? Căsătoria unui prinț – și nu numai atât –, a unui prinț moștenitor acum nu e o joacă de copii îndrăgostiți, pentru numele lui Dumnezeu! Sunteți moștenitorul tronului – aici nu poate fi vorba despre romantism și poezii, pentru Dumnezeu! E o chestiune de diplomație, de politică externă! Dumnezeule mare! Viitorul Razkaviei depinde de alianțele pe care le faceți prin căsătorie – *ah! Mein Gott!*

– Nu e nevoie să existe vreun alt motiv, zise prințul, palid, dar calm după ploaia de acuzații ce se abătuse asupra lui, în afară de dragostea pe care i-o port ca să-mi justific căsătoria cu această doamnă. O căsătorie aranjată pe criterii diplomatice ar fi fost interpretată ca un anunț al poziției mele politice, iar asta ar fi fost fatal pentru mine. Acum am libertatea de a acționa în interesul Razkaviei așa cum cred de cuviință, fără a fi condiționat de tot felul de alianțe care ar putea diviza țara.

– *Ah! Sancta simplicitas!* oftă contele. Dar din ce familie provine doamna? Cine este ea?

Prințul o privi pe Adelaide și spuse:

– Soția mea este englezoaică. Din câte îmi amintesc, relațiile dintre englezi și cetățenii Razkaviei au fost întotdeauna bune. Nimeni nu mai poate face nimic care să împiedice căsătoria noastră.

– Să o împiedice, nu. Să o anuleze, da. O să cerem de îndată Vaticanului anularea căsătoriei.

Cardinalul arhiepiscop va face astfel încât...

– Niciodată! zise prințul, apoi începu să vorbească în germană. Foarte supărat, spuse ridicând tonul: Poziția dumitale nu-ți permite,

conte Thalgau, să cauți să desfaci hotărârile principilor. Dacă v-aș fi cerut sfatul, aș fi ascultat respectuos opinia dumitale, dar nu am făcut asta. Nu am nevoie de sfaturile dumitale. Am nevoie doar să-mi fiți loial. Ați fost întotdeauna un prieten credincios al familiei mele, vă cer să nu mă trădați acum. O iubesc pe această doamnă mai mult decât propria viață. Doar moartea ne-ar mai putea despărți, și nu vreun aranjament jalnic pus la cale de Vatican. Înțelegeți?

Pentru prima dată, Jim observă o urmă de regalitate în atitudinea prințului. Contele închise ochii. Apoi își frecă tâmplele și spuse:

– Ei bine, ce-i făcut e bun făcut. Dar, desigur, va fi o căsătorie morganatică. Linia de sânge a familiei regale Eschtenburg se va sfârși odată cu Înălțimea Voastră. Regele August al doilea...

– Nu poate fi o căsătorie morganatică.

– De ce nu?

– Pentru că ne-am căsătorit în această țară. Conform legilor englezești, aceasta nu este o căsătorie morganatică. Soția mea are rangul de prințesă.

Numai faptul că prințul stătea în picioare îl împiedică pe ambasador să se prăbușească într-un scaun. Începu să se clatine, când Adelaide i se adresă:

– Excelența Voastră, se auzi glasul ei mic cu accent cockney. Vă înțeleg perfect surprinderea. Sunt foarte încântată să vă cunosc; soțul meu mi-a spus în repetate rânduri cât de mult vă admiră și mi-a povestit despre faptele dumneavoastră de vitejie pe câmpul de luptă. Doresc să aflu mai multe despre acestea. Vă rog să luați loc, dumneavoastră și contesa. Și poate că domnul Taylor va fi destul de amabil să trimită după niște gustări?

Frumos lucrat, fetițo, se gândi Jim în timp ce ieșea pe ușă ținând în mână bolul cu apă însângerată. Ajuns pe coridor, se apucă să caute bucătăria. Îi găsi pe bucătăreasă și pe valet în toiul a tot felul de speculații și le spuse să trimită cât mai repede la etaj un platou de sendvișuri și niște vin.

Când urcă înapoi, cei din încăpere vorbeau despre Becky, iar el consideră potrivit să intervină:

– V-aș sugera, sire, să mergeți acum împreună cu Înălțimea Sa și contesa la mama Rebeccăi, Frau Winter. Este vital ca Rebecca să vină cu noi – sunt de acord cu Ad... vreau să spun cu prințesa –, dar fata are doar șaisprezece ani, iar mama ei trebuie să se asigure că, ăă, că...

–*Die Richtigkeit*, zise contesa.

– *Ja*. Cum se cuvine, încuviință ambasadorul. Foarte adevărat. *Ja*.

Cei doi încă nu-și reveniseră din uimire. Jim îi înțelegea perfect, dar mâna rănită începea să-l doară îngrozitor, iar atunci când valetul cel nerod aduse vinul goli pe nerăsuflate trei pahare, ca să-și mai aline durerea.

Apoi prințul se ridică și plecă însoțit de Adelaide și de contesă ca să-i facă o vizită-fulger doamnei Winter, lăsându-l pe Jim cu ambasadorul.

– Și acum, domnule Taylor, i se adresă ambasadorul aruncându-i o privire cu care ar fi reușit cu siguranță să răstoarne un husar din șa. Vreau să-mi spui adevărul. Dumneata ce rol ai în toată șarada asta? Și cine îl spiona pe prinț de ai fost în stare să-ți verși sângele ținându-l la distanță? Te avertizez, domnule Taylor. Mărturisesc că am fost șocat în seara asta, dar îmi iubesc țara, îmi respect prințul, iar acum – trase adânc aer în piept – sunt cel mai credincios servitor al prințesei. Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg în toată afacerea asta. Spune-mi totul sau vei regreta.

Așa că Jim începu să-i povestească.

CAPITOLUL 4
Teatrul Alhambra

Becky stătea aplecată deasupra mesei, adâncită în studiul gramaticii limbii italiene. Cartea ei se afla la marginea porțiunii iluminate a mesei unde mâna mamei sale îl schița răbdător pe Deadwood Dick în acțiune. Acesta avea două pistoale și trăgea într-un bandit bărbos aflat la vreo doi metri în fața lui. Banditul, mare cât un munte, era și el înarmat cu două pistoale și trăgea în Deadwood Dick. Probabil că gloanțele se întâlniseră undeva între cei doi, pentru că niciunul din ei nu fusese rănit. Mama Rebeccăi înmuie încă o dată tocul în cerneală și retuşă o ultimă buclă din barba răufăcătorului, apoi șterse penița, își duse brațele la spate și se întinse.

– Destul pentru astăzi, rosti ea căscând.

– Nişte cacao? întrebă Becky punând un semn de carte între filele gramaticii.

Ibricul sâsâia încetișor pe plită, și micul ceas de lemn din Elpenbach era pe cale să bată ora zece.

Dar nici nu apucă să se ridice bine de pe scaun că se auzi un ciocănit în ușa de la intrare. Becky și mama ei se priviră uimite: această pensiune era un loc sigur și foarte respectabil, unde vizitele se făceau de obicei până în ora şase seara. O auziră pe proprietăreasă, doamna Page, traversând greoi holul și deschizând ușa.

Murmur de voci; zgomot de pași, apoi cineva bătu chiar la ușa sufrageriei lor.

Becky alergă să deschidă ușa, iar doamna Winter rămase precaută în spatele ei. În ușă se ivi bătrâna doamnă Page, pe al cărei chip se citea nedumerirea. Aceasta spuse:

– Un domn și, ăă, două doamne... au venit să vă vadă, dragă... nu le-am putut reține numele, mai șopti ea.

Ochii lui Becky se opriră asupra lui Adelaide, cu mantie și pălărie pe cap; apoi îi zări pe prinț și pe doamna care-i însoțea. Aceasta era atât de grandioasă și rece, și monumentală, încât părea făcută din marmură.

– Oh! Ad... Prințul... Înălțimea Voastră... doamnă... mamă... este... vă rog, intrați, spuse ea, peste măsură de surprinsă.

Mama Rebeccăi părea destul de încurcată și jenată din cauza aspectului umil al încăperii, dar se străduia să-și păstreze cumpătul și să fie politicoasă. Oh, Doamne! Aveau doar patru scaune! Dar doamna Page văzuse acest lucru și avusese grijă să mai aducă unul din salon.

Becky își frământa mintea încercând să-și dea seama pe cine ar fi trebuit să prezinte mai întâi și dacă ar fi fost bine să recunoască faptul că știa despre identitatea prințului. De asemenea, nu știa dacă ar fi trebuit să-i fi spus mamei ei adevărul despre cei doi – bineînțeles că îi spusese, dar Adelaide i-o luă înainte, salvând-o:

– Rudolf, spuse ea, le cunoști pe domnișoara Winter și pe mama ei. Becky, cred că mama ta știe că Herr Strauss este, de fapt, prințul Rudolf.

Mama lui Becky făcu o reverență în fața prințului, roșind de emoție.

Cu gesturi mecanice, Becky făcu și ea o reverență, apoi Adelaide se întoarse către cealaltă doamnă.

– Contesă, spuse ea, permiteți-mi să vi le prezint pe Frau și – *und* – Fräulein Winter. Aceasta e contesa Von Thalgau, soția ambasadorului Razkaviei.

Încă un rând de reverențe, urmate de o scurtă strângere de mână.

Contesa aruncă o privire în jur și închise sugestiv ochii, fără să scoată vreun cuvânt. Doamna Page intră în încăpere și aduse încă un scaun, iar, după ce toți se așezară, prințul începu să vorbească. Mai întâi le informă despre asasinarea prințului moștenitor, apoi vorbi despre căsătoria lui. La început folosi limba engleză – în care se descurca bine, deși nu se simțea în largul lui –, însă la un moment dat se întoarse spre Adelaide și spuse:

– Te rog să mă scuzi, draga mea; trebuie să vorbesc în germană acum. Nu mă pot exprima precis decât în germană.

Fața lui de visător era albă ca varul la lumina lămpii când i se adresă doamnei Winter:

– Frau Winter, atunci când soția mea mi-a spus că persoana pe care am angajat-o era chiar din aceeași țară cu noi, mi-am dat seama că era mâna destinului. Apoi am aflat cine era tatăl ei și am fost sigur. Am avut privilegiul de a-l întâlni odată pe soțul dumneavoastră. A venit la palat ca să vorbim despre proiecte de lege. Această vizită a fost aranjată în folosul educației mele. Vă rog să mă credeți, regret profund moartea lui. Unul dintre lucrurile pe care îmi doresc nespus să le înfăptuiesc este o schimbare a constituției noastre care să permită partidelor democratice să se organizeze așa cum își dorea soțul dumneavoastră. Dar, ca și în toate celelalte privințe, pentru a putea realiza tot ce mi-am propus, va trebui să mă bazez pe judecata și sensibilitatea soției mele. Experiența ei de viață a înzestrat-o cu o înțelepciune aparte, rar întâlnită la cineva de vârsta ei, și cu o tărie de caracter deosebită, pe care sper să mă pot bizui cu încredere.

Becky observă privirea rece pe care i-o aruncă în clipa următoare contesa lui Adelaide la auzul acestor vorbe. Adelaide ședea însă tăcută pe scaun, privindu-l pe prinț, cu mâinile împreunate în poală, și nu observase acest lucru.

– Dar soția mea va avea nevoie de ajutor, continuă prințul. Va avea nevoie de sfaturi și companie. Va avea nevoie de cineva care să o instruiască. Iar ea mi-a mărturisit că Fräulein Winter poate îndeplini toate acestea, așa cum nimeni altcineva nu ar putea să o facă. Frau Winter, v-am reținut atenția foarte mult timp și îmi cer scuze pentru asta. Dacă nu-i puteți permite domnișoarei Winter să o însoțească pe prințesă în Razkavia ca doamnă de companie, am să înțeleg și am să respect decizia dumneavoastră, urându-vă o seară bună. În orice caz, doamnă, vă cer sincer iertare pentru deranj.

Doamna Winter o privi pe Becky și inspiră adânc, apoi își uni mâinile de parcă ar fi vrut să se roage, dar începu să bată ușurel din palme, semn că luase deja o hotărâre.

– Înălțimea Voastră, zise ea, vreau să vă spun mai întâi că suntem foarte onorate pentru această propunere. Ne pare rău că nu v-am putut primi mai confortabil. Îmi amintesc foarte bine vizita soțului meu la palat. Mi-a și povestit, de fapt, cu câtă atenție l-ați ascultat atunci și ce anume l-ați întrebat. Dacă ar fi trăit, vă asigur că nu ați fi putut găsi un consilier mai bun și mai loial decât el.

Și, de asemenea, sunt onorată că ați avut încredere în noi, dar cererea dumneavoastră e cât se poate de serioasă... Eu sunt doar o văduvă într-o țară străină și trebuie să mă zbat în fiecare zi ca să-mi câștig pâinea. Mi-au mai rămas doar bătrâna mea mamă și fiica mea, Rebecca, și pe amândouă le iubesc nespus. Dacă Rebeccăi i s-ar întâmpla ceva, atunci aș muri și eu. Din fericire, ea este o tânără foarte puternică și cinstită, înzestrată cu multe calități. Am încercat să o cresc în spiritul dreptății, să fie bună și modestă, să știe ce înseamnă munca și să aibă milă pentru semenii ei. Sunt foarte mândră de ea. Cred că prințesa va avea nevoie de o prietenă de nădejde. Ei bine, nici nu putea găsi o prietenă mai sinceră și mai valoroasă decât Rebecca mea. Sire, suntem onorate de cererea dumneavoastră. Dar dați-mi voie să spun că prințesa Adelaide se va simți și mai onorată de prietenia cu fiica mea. Prin urmare, sunt de acord, ea vă poate însoți cu binecuvântarea mea. Dar vă avertizez, dacă un sin-

gur fir de păr i se va clinti din cap, nu există loc pe fața pământului unde să se poată ascunde de mine cel responsabil de asta. Îl voi găsi și-n gaură de șarpe și îi voi smulge inima din piept la fel cum va fi făcut și el cu a mea. Rebecca, *liebchen*...

Cu vocea gâtuită de emoție se întoarse spre Becky și deschise larg brațele. Mama și fiica se agățară una de alta și se strânseră atât de tare că Becky auzi un trosnet de oase. Nu mai știa dacă erau coastele ei sau corsetul mamei sale, dar nu mai conta, pentru că amândouă plângeau acum în hohote.

După ce-și mai reveniră, prințul Rudolf le spuse:

– Va trebui să plecăm în treizeci și șase de ore. Veți avea nevoie de mai multe haine, Fräulein... de doliu și așa mai departe. Contesa Thalgau vă va sfătui. Frau Winter, o să vă las niște bani care să acopere toate cheltuielile. Vă rog să o anunțați pe contesă dacă aveți nevoie de o sumă mai mare...

Și masa se umplu de monede din aur, mai multe decât văzuseră vreodată Becky și mama ei în ultimii mulți ani. Adelaide surprinse privirea fetei, și pe buzele acesteia se ivi un zâmbet timid. Prințesa îi răspunse la fel, printr-un zâmbet, iar în mintea lui Becky încolți o întrebare: care din ele avea mai mare nevoie de cealaltă?

Gărzile Irlandeze îl urmăriseră pe spion până în Marylebone, de-a lungul Baker Street, căpătând întăriri pe tot drumul. La un moment dat, pe urmele bărbatului se aflau probabil mai mult de o sută de derbedei, care alergau strigând ca niște descreierați.

Cu toate astea, la colțul cu Oxford Street, spionul sări într-o birjă.

Din fericire, Liam și Charlie erau destul de aproape ca să audă adresa pe care acesta i-o dăduse vizitiului. Birja porni clătinându-se pe o stradă din Mayfair, iar băieții le strigară celor din urma lor:

– Pe aici! Veniți după noi! și țâșniră pe Oxford Street înainte să se îndrepte spre Soho.

Abia trăgându-și răsuflarea, reușiră să se strecoare pe câteva scurtături și ajunseră în Leicester Square chiar în momentul în care o birjă trăgea în fața intrării actorilor de la Teatrul Alhambra.

– El e? întrebă Liam.

– Iată-l! strigă Charlie.

– După el, băieți! țipă Dermot.

Paznicul de la intrarea actorilor nu avu nicio șansă: ceata de derbedei dădu năvală ca un roi de viespi furioase. Spectacolul de varieteu din seara aceea tocmai se apropia de sfârșit, iar culisele, coridoarele și vestiarele erau înțesate deja cu dansatori, tâmplari, tehnicieni de lumini și schimbători de decoruri; însă în mai puțin de un minut, fiecare colț al teatrului – de la foaier și până la sufită – fu invadat de ștrengari.

– Uite-l acolo!

– Îl văd... acolo pe scară!

– A coborât prin trapa aceea! După el!

– Fuge pe coridor... uite-l!

Cinci bărbați diferiți: acrobați, regizori, chelneri fură încolțiți pe rând și interogați înainte ca Laim, Charlie și Dermot să-l zărească pe cel urmărit de ei pe un coridor care ducea la Camera Verde.

Porniră hotărâți după el, dar nu apucară să-l prindă, pentru că bărbatul se strecură iute într-o cabină. Auziră doar zgomotul cheii în broască și începură să bată cu putere în ușă.

– Ieși imediat, hoț nenorocit! Spion ticălos și laș ce ești! Ieși afară și luptă, câine mizerabil ce ești!

Nu se auzea nimic din încăpere, dar strigătele și larma din spatele lor deveneau din ce în ce mai puternice.

– O să trebuiască să spargem ușa, băieți, zise Liam, iar ei făcură câțiva pași în spate pe coridorul îngust, pregătindu-se să se izbească cu umărul în tăblia ușii. Unu... doi...

Și atunci ușa se deschise.

Pe punctul de a-și pierde echilibrul, băieții își înfrânară elanul pentru a ridica privirea și văzură o femeie în prag. Actrița era

îmbrăcată într-o rochie stacojie, avea un chip frumos, de spanioloaică, și niște ochi negri minunați, iar părul lung, ca pana corbului, îi cădea în valuri pe umerii goi. Părea înspăimântată; rămăsese fără grai și inima îi bubuia în piept.

– Unde este bărbatul? o întrebă Liam. Unde s-a dus?

Speriată, femeia gesticulă către fereastra deschisă.

– Pe aici! țipă Liam, chiar în momentul în care restul derbedeilor ajungeau la ușa cabinei.

La îndemnul lui Liam, aceștia trecură ca un puhoi prin încăpere și ieșiră pe fereastră, de unde își continuară în liniște coborârea pe peretele clădirii ca să se strecoare apoi printre santinelele de pe Castle Street, unde nu se vedeau decât mormane de cărămizi, scânduri de lemn și grămezi de moloz.

Erau ca niște vaci apucate de streche alergând după un taur nebun.

Un taur imaginar, de fapt.

Actrița închise fereastra și scoase un suspin prelung de ușurare. Era epuizată. Tremura și abia se mai putea ține pe picioare. Inima îi bătea încă nebunește și respira cu dificultate, dar reuși să încuie din nou ușa și să tragă draperiile. Apoi își scoase peruca de pe cap, își ridică poalele rochiei ca să-și descheie nasturii din talie și se dezbrăcă iute de pantalonii ascunși sub jupoane și-i aruncă după ușă, peste jacheta, vesta și cămașa de care se descotorosise în mare grabă. Apoi se prăbuși pe un scaun, în fața mesei de toaletă.

Treptat, respirația îi reveni la normal. Își desfăcu părul negru pe care îl prinsese strâns sub perucă și scoase cuțitul murdar de sânge din teaca de la gambă și șterse lama cu o batistă de mătase. Zâmbi și își studie reflexia în oglindă din față și din profil. Suspiciunea lui Jim se adeverise.

– O femeie? Dar cum se numește?

– Carmen Isabella Ruiz y Soler, domnule. O actriță.

– De încredere?

– Eu cred că știu cum aș putea să o controlez, domnule.

– Dumnezeule? Știi cum? Ei bine, trebuie să recunosc că nu m-ai dezamăgit până acum, deși acesta e unul dintre planurile cele mai nebunești pe care le-am auzit vreodată. Atunci continuă, Bleichröder, și ține-mă la curent.

Suntem la aproape o mie de kilometri depărtare, în Berlin. Vorbitorul este un bărbat în vârstă, cu o înfățișare fioroasă; are capul rotund, chelie, ochi proeminenți și o mustață mare. Privește aspru în jur înainte de a saluta scurt din cap și de a părăsi camera.

Oficialitățile din anticameră se înclină adânc în fața bărbatului, servitorii îi deschid larg ușile, funcționarii aleargă în urma lui cu brațele pline de documente, toți având un aer temător și reverențios, pentru că acest bărbat nu e altul decât Marele Cancelar, Prințul Otto von Bismarck.

Bărbatul de la birou pune mâinile pe brațele scaunului și se așază cu grijă. Acesta e bancher și are aceeași vârstă cu Bismarck, dar este lipsit de energia impresionantă a Cancelarului. Bleichröder pare un om foarte preocupat și studios: e nobil, are început de chelie, favoriți stufoși, nasul subțire și coroiat, și ochii mijiți. Așteaptă până ce secretarul său închide ușa, apoi îl întreabă:

– Ei, Julius? Cum interpretezi discuția la care ai asistat?

Acesta este, de fapt, un joc al lor. Tânărul secretar trage concluziile, folosește cunoștințele pe care le are, ghicește și pune cap la cap informațiile pe care nu are cum să le afle și încearcă să intuiască măsurile subtile și de nebănuit ale șefului său.

– Razkavia... Nu e țara în care a fost asasinat astăzi un prinț moștenitor, domnule? Am văzut ceva în telegramele de la prânz... Micul regat care se învecinează cu Boemia. Am auzit ceva de o ceremonie pitorească... ceva legat de un steag...

– Așa este. Ai nimerit-o.

– Ah. Am mai auzit ceva, de fapt. Ceva legat de minele din zonă. Nu-i așa că extrag ceva de acolo? Tinichea, parcă, sau așa ceva.

– Nichel. Foarte bine, Julian.

– Dar nu înțeleg de ce ar fi implicată o actriță spaniolă în toată afacerea asta. E prea complicat pentru mine, domnule.

– Atunci va trebui să-ți explic eu cum stau lucrurile. Du-te până la dulapul acela albastru, te rog, și scoate dosarul pe care scrie *Thalgau*.

În timp ce secretarul descuie dulapul, mâinile bancherului se mișcă încet pe suprafața biroului său, aranjând un stilou sau netezind sugativa, scuturând niște fire imaginare de praf, zăbovind cu delicatețe asupra unui glob mic și greu de sticlă.

Secretarul se întoarce cu dosarul, iar Bleichröder se lasă din nou pe spătarul scaunului, cu mâinile după cap și ochii mijiți.

– Poți să începi acum, spune el gânditor.

CAPITOLUL 5

Eticheta de la Curtea Regală

Becky își petrecu aproape toată ziua următoare la cumpărături. Nu mai era timp să-și confecționeze rochii: acestea trebuiau cumpărate de gata și ajustate doar pe ici, pe colo.

Contesa Thalgau o urmărea cu ochii întredeschiși, dându-i din când în când câte o indicație sumară doamnei Winter, care o traducea în engleză modistelor, postăvarilor sau croitorilor.

Și mai erau de cumpărat niște valize și un cufăr; iar Becky, aducându-și aminte de principalul motiv pentru care acceptase să plece, insistă să cumpere mai multe caiete și dicționare pentru Adelaide. Cum ar fi putut să o învețe mai repede să citească?

Nu aveau prea mult timp la dispoziție, așa că alese cele două cărți cu *Alice, Black Beauty...* și un joc nou numit „Cum vă place", o tablă de șah și un joc de dame, piese de șah și câteva foiletoane de duzină de pe masa de lucru a mamei. Ar fi trebuit să fie de ajuns.

Bunica ei, țintuită la pat și confuză, înțelese că se întâmpla ceva important și începu să se agite, așa că la lăsarea serii Becky se văzu nevoită să se așeze lângă ea și să-i vorbească.

Bătrâna femeie nu reuși să înțeleagă prea multe din ce-i spuse fata, dar mâna ei uscată rămase în mâna nepoatei sale până ce adormi.

Și mai aveau încă de împachetat – lucruri de ultim moment, foarte necesare într-o călătorie; apoi Becky dormi puțin, mâncă în

fugă micul dejun, își luă rămas-bun de la mama ei îmbrățișând-o în grabă și era deja pe drum.

Marea era destul de agitată în timp ce traversau Canalul, dar răul de mare nu este un subiect potrivit de discuție; orice ghid al etichetei și bunelor maniere v-ar putea confirma acest lucru.

Iar eticheta deveni principala grijă a lui Becky imediat ce ajunseră pe uscat, pentru că, odată urcate în tren, contesa începu să le învețe – pe ea și pe Adelaide – o mulțime de lucruri la care nici nu se gândiseră vreodată: cum să se adreseze cancelarului, diferența exactă dintre rangurile a două persoane (ca, de exemplu, diferența dintre fiul mai tânăr al unui conte și fiul mai mare al unui baron), cum să descojească o portocală la masă, cum să se adreseze și cum să înceapă o conversație cu un episcop – absolut tot ce ținea de etichetă, până ce simțeau că mai aveau puțin și le exploda capul.

Iar atunci când contesa nu o instruia pe Adelaide în legătură cu eticheta și manierele de curte, Becky o învăța să scrie, să citească și puțină germană. Cu toate că Adelaide nu avea prea multă energie, era hotărâtă să învețe, și singurul semn de oboseală pe care-l afișa era o ușoară încruntare care părea să-i fi lăsat deja o cută performantă între sprâncene. Dar până și aceea dispărea atunci când prințul ori Becky jucau cu ea Halma, „Cum vă place", „Asediul Parisului" sau „Spyrol". Spre surprinderea lui Becky, ea nu știa să joace dame, dar îndrăgi jocul imediat și chiar reuși să o învingă pe Becky la cea de-a treia partidă. Apoi insistă să învețe șah, pentru că piesele arătau mult mai interesant; și așa trecu timpul.

În seara primei zile de călătorie, trecură prin Essen – localitatea în care se aflau vestitele uzine Krupp, roșii și învăluite de fum în lumina sângerie a apusului.

Puteau auzi din tren zgomotul ciocanelor greoaie, făurind arme și armuri de oțel. Jim Taylor, care venise să se așeze lângă Becky, îi spuse la un moment dat fetei:

– Acesta e, de fapt, motivul disputelor, știi? Alfred Krupp vrea nichelul lor. Ce mai face Prințesa?

– Muncește mai ceva ca uzinele Krupp. E la capătul puterilor.

– Ei bine, e de datoria ta să o mai temperezi. Invit-o să joace Parcheesi, haide.

– V-ar plăcea să jucați?

– Mie? Fii serioasă! Am lucruri mult mai importante de făcut – cum ar fi să-i țin companie contelui și să fumez trabucuri.

Nu mai era domnul Taylor: era Jim. Becky descoperea din ce în ce mai multe despre el și, cu cât îl cunoștea mai bine, cu atât îl simpatiza mai mult.

Încerca să găsească în minte cuvintele potrivite pentru a-l portretiza într-o scrisoare pentru mama ei, dar era greu de descris, întrucât nu semăna cu niciunul dintre tinerii de care auzise Becky până atunci (cei pe care îi cunoscuse personal erau oricum prea puțini ca să conteze). Era acea primă impresie pe care și-o făcuse despre el – că era un bărbat sprințar cu ocupații dubioase – și care devenise în orice caz mai puternică văzându-l mai mult. Dar această impresie nu se prea potrivea cu sensibilitatea și tactul cu care se purta în compania aristocraților. Și, cu toate astea, nu arăta vreo considerație deosebită față de aceștia și nici nu avea o atitudine slugarnică sau lingușitoare față de ei.

Părea să se considere egalul lor – o presupunere surprinzătoare în aparență, dar perfect adevărată. Becky bănuia că acest lucru se datora în parte felului stilat de a purta hainele la modă, grației atletice a mișcărilor sale și mersului său elegant.

Și totuși, ceea ce-i dădea o notă de superioritate în fața tuturor era vioiciunea ochilor săi verzi ca de pisică, strălucirea ironică și amuzată din privirea lui și încrederea că este mult mai inteligent decât oricine de prin preajmă. Și, în cele din urmă – deși, își spuse Becky, nu i-ar fi împărtășit mamei sale acest amănunt –, era aura de pericol care părea să-l înconjoare în permanență, impresia că

nu s-ar fi dat în lături de la nimic și ar fi fost în stare să lupte ca să ucidă, iar asta i-ar fi făcut plăcere.

Prin urmare, oricâte calități ar fi avut, Jim nu era un gentleman. Era ceva mult mai interesant. Singurul lucru care o oprea pe Becky să-și piardă complet capul după el era faptul evident că Jim o iubea pe Adelaide, iar asta era încă o chestiune serioasă pentru care trebuia să-și facă griji.

Dar avu grijă să nu menționeze nici acest lucru în scrisoare.

În timp ce soarele pălea treptat în cea de-a doua lor zi de călătorie, peisajul începu să se schimbe. Trenul pufăia printre munți (mergea și mai încet acum) și, cu cât înaintau spre sud, cu atâtea culmile deveneau mai înalte – până ce se văzură nevoiți să privească în sus pe fereastra vagonului ca să poată zări piscurile și marginile colțuroase ale stâncilor de calcar – rozalii în lumina blândă a serii și acoperite din loc în loc de petice pufoase de nori cu nuanțe de corai și cărămiziu și galben pastel. Povârnișurile abrupte erau acoperite în întregime de pini verzi maiestuoși, iar la un moment dat, când trenul trecu pe lângă un luminiș, văzură un vânător cu muschetă și corn, însoțit de un copoi. Vânătorul își ridică pălăria împodobită cu pene atunci când îi făcură cu mâna. Cu cât se apropiau de sfârșitul călătoriei, cu atâta Becky se simțea din ce în ce mai însuflețită: aceasta era țara ei, cu munții și văile ei, locul de care aparținea. Se întorcea acasă.

Nori de abur în gară, pe timpul nopții, un covor roșu, oficialități cu capetele respectuos plecate și cu jobene în mâini, o mulțime de servitori descărcând grăbiți cufere și valize ca să le încarce apoi în două calești. Era doliu național: toți erau în haine negre, steagurile fuseseră coborâte în bernă după moartea prințului moștenitor, dar dinspre cotul râului, unde erau parcurile publice și Labirintul Rozelor din Grădinile Spaniole, se auzeau acordurile unei melodii vesele. Fanfarele din grădinile publice – plătite dintr-o taxă pe muzică colectată de la turiști – interpretau piese de Weber, Strauss

sau Suppé; iar clopotul mare al Catedralei bătea fără oprire, acompaniat de acordurile sonore ale unor clopote mai mici – bătând ora în străvechile biserici de prin piețe și de printre străduțe.

În aer se simțea un miros persistent de trabuc și parfum de flori primăvăratice, combinat cu o aromă îmbietoare de tocăniță condimentată, varză murată și carne la grătar.

Casele vechi pe lângă care treceau aveau streșini generoase, balcoane încărcate de mușcate stacojii, iar ferestrele cafenelelor și berăriilor erau împodobite din belșug cu coarne de cerb, bursuci împăiați sau alte și toate felurile de trofee de vânătoare. Văzură râul, năvalnic și întunecat, și Stânca Eschtenburg, care străjuia în depărtare, și Vulturul Roșu, *Adlerfahne,* fluturând deasupra orașului așa cum făcea de mai bine de șase sute de ani. Apoi Palatul, cu coloane albe ca bezeaua în lumina lunii și fântânile arteziene susurând cristalin în mijlocul grădinilor monumentale.

Servitori făcând plecăciuni la tot pasul, trepte de marmură, statui, picturi, tapiserii, covoare, porțelanuri. Adelaide mergând lângă Becky, încruntată, agitată, dar afișând demnitate și stăpânire de sine.

Și o lungă așteptare într-o anticameră cu candelabre aurite în care ardeau câteva zeci de lumânări în fața unor venerabile oglinzi întunecate, în timp ce prințul îi dădea explicații tatălui său, regele. Adelaide, Becky și contesa așteptară, așadar, mai bine de o oră în anticameră – Becky ținu socoteala uitându-se la ceasul din bronz de pe polița căminului.

În cele din urmă, cu un sfert de oră înainte de miezul nopții, ușa se deschise. Un majordom sau șambelan se înclină solemn în fața lor și spuse:

– Majestatea Sa vă poate primi acum. Când veți intra în încăpere, trebuie să faceți o reverență chiar după ce veți păși pragul, apoi să înaintați spre rege și să mai faceți o reverență. Dacă veți părăsi încăperea, iar el va rămâne înăuntru, nu este permis să-i întoarceți spatele, așa că va trebui să faceți câțiva pași în spate

urmărind linia covorului până veți ajunge acolo unde voi fi eu. Apoi veți face din nou o reverență, vă veți întoarce cu spatele la el și veți ieși. Vă rog să mă urmați.

Becky îi traduse lui Adelaide vorbele majordomului, apoi Adelaide intră prima, urmată de Becky și de contesă. Ajunseră într-o încăpere spațioasă, puternic iluminată – probabil o sală de recepții. Prințul stătea lângă focul ce ardea jucăuș în șemineu, vizibil agitat. Contele era și el acolo, având un aer solemn, iar pe sofa ședea un bărbat în vârstă, sobru și impunător în același timp, purtând doliu mare. Acesta avea niște favoriți lungi și cărunți, era chel, iar pe chipul său palid se citea o ciudată melancolie.

Mâna dreaptă a bărbatului se rezema pe brațul sofalei – Becky observă că degetele lui tremurau încontinuu –, iar piciorul său era sprijinit pe un taburet.

Toate trei făcură o reverență, înaintară către sofa, apoi mai făcură o reverență. Majordomul se retrase în tăcere.

– Contesă, rosti răgușit regele, de parcă nu ar fi avut destul aer. Sper că ați suportat bine această călătorie.

– Desigur; vă mulțumesc, Majestate.

– Trecem printr-o grea încercare. Ce mai face verișoara Domniei Voastre, lady Godstow?

La fel ca majoritatea monarhilor, bătrânul rege avea o prodigioasă memorie a gradelor de rudenie și știa foarte bine că verișoara contesei – de fapt, o verișoară îndepărtată, de gradul trei sau patru – era englezoaică și se măritase cu un lord de la curtea Reginei Victoria. Contesa se îmbujoră de plăcere și începu să vorbească cu regele despre verișoara ei și, de asemenea, despre restul familiei sale timp de vreo zece minute bune, după care regele se întoarse spre Becky. Dar nu spre Adelaide. Ele rămăseseră în picioare, iar Adelaide era epuizată, însă regele se întoarse către Becky, ignorând-o cu desăvârșire pe prințesă.

– Fräulein Winter, i se adresă el. Ești prea tânără pentru a fi înzestrată cu atâtea talente, dacă e adevărat ce mi s-a spus. Educația tinerelor femei trebuie să fie teribil de avansată în Anglia. Aici, în Razkavia, suntem mai demodați, cum s-ar spune. Pentru noi nu există virtute mai mare decât modestia, în cazul unei fete; probabil că ne vei găsi destul de rezervați în privința aprecierii tale.

Becky nu înțelese imediat ce voia să spună, dar, de îndată ce înțelese, îl urî pe loc.

Nu putea să nu-și aducă aminte că acesta era bărbatul responsabil – cumva, indirect – pentru moartea tatălui ei; dar nu îl ura doar pentru asta, ci și pentru felul în care o umilea deliberat pe Adelaide prin faptul că nu-i acordase cuvântul prințesei în fața unei simple interprete.

Iar Becky era obosită și flămândă și își dădu seama că nu ar fi trebuit să-i răspundă astfel regelui de îndată ce vorbi, dar nu se putu abține, așa că spuse:

– Majestatea Voastră este foarte amabil, dar și eu sunt cetățean al Razkaviei, iar mama mi-a spus mereu că, oricât de săracă ar fi țara noastră în anumite privințe, e foarte bogată când vine vorba despre generozitate, politețe și amabilitate. Mă bucur că am ocazia să apreciez la Majestatea Voastră aceste calități.

Și, rostind aceste cuvinte, făcu cea mai adâncă reverență în fața regelui, până ce nasul ei aproape că atinse covorul. Era perfect conștientă de ceea ce se întâmpla în jurul ei: contesa înghețase de spaimă, contele se încruntase amenințător, prințul tremura pierdut, dar mai ales Adelaide, care aștepta agitată și confuză alături de ea. Becky ridică ochii și întâlni ochii reci ai bătrânului rege.

Urmă un adevărat duel al privirilor, apoi regele o concedie cu un gest, îndreptându-și atenția către Adelaide.

O măsură din cap până-n picioare și apoi i se adresă, iar Becky îi traduse prințesei așa cum o sfătuise contesa: repede și cu voce scăzută, cât mai exact și mai discret cu putință.

Regele spuse:

– Deci, aceasta e mireasa pe care a ales-o fiul meu.

Adelaide îi răspunde:

– Sunt onorată să vă cunosc, Majestatea Voastră.

– Mi s-a spus că numele dumitale de familie a fost Bevan. Spune-mi câte ceva despre familia dumitale.

– Mama mea a fost croitoreasă, Majestate. Ea și-a găsit sfârșitul într-un atelier din Wapping. Tatăl meu a fost sergent de recrutare, dar eu nu l-am cunoscut niciodată. Asta e tot ce pot să vă spun.

Adelaide vorbea cu sinceritate. Fața regelui – în timp ce Becky traducea – era împietrită; numai degetele lui tremurau mai tare ca înainte, trădându-i sentimentele.

Apoi el continuă:

– Mi s-a spus că ai devenit prințesă.

– Am devenit soția unui prinț. Asta e tot ce pot alege să fac. Dacă este dorința altcuiva să facă din mine o prințesă, am să încerc să mă ridic la înălțimea acestui rang și să fiu o prințesă vrednică, de dragul lui.

Urmă o pauză îndelungată, întreruptă doar de pârâitul lemnelor de pe foc și de bătăile ceasului, care anunțau miezul nopții. Degetele regelui începură să tremure mai intens – o dată, de două ori, de trei ori – în timp ce încerca să ridice brațul drept, dar nu reuși. Becky își spuse că bătrânul suferise probabil vreun atac de apoplexie și că, la urma urmei, nu era decât un om foarte bătrân și foarte bolnav.

Dar în cele din urmă regele reuși să-și miște brațul drept și bătu ușurel perna de lângă el. Privind-o pe Adelaide, el îi spuse cu blândețe:

– Vino și ia loc lângă mine.

Pentru o secundă, gestul îi reaminti lui Becky de bunicul ei drag și se văzu nevoită să-și controleze vocea care începuse să-i tremure în timp ce traducea.

Adelaide se așeză lângă rege, iar acesta trimise după o sticlă cu vin. După ce vinul fu turnat în pahare, regele ridică un pahar de pe masă și, cu vizibil efort, i-l întinse prințesei. Deși mâna lui

tremura cumplit, nicio picătură nu se vărsă. Paharul ajunse intact în mâna lui Adelaide, iar regele întinse mâna după paharul său.

– Adelaide, i se adresă el. Acesta e un nume potrivit. Seamănă cu numele vulturului de pe drapel, cu *Adler* al nostru. Ai văzut Vulturul Roșu fluturând deasupra stâncii? Am crezut că va veni vremea ca fiul meu, Wilhelm, să poarte stindardul de la Catedrală până la stâncă, dar Tatăl Nostru ceresc a decis altfel. Așa să fie. Rudolf este un om vrednic de toată lauda. Ai grijă să rămână la fel, Adelaide!

Sorbi doar o înghițitură de vin, apoi rămase tăcut lângă ea vreme de un minut sau două, ținând-o de mână. Apoi scoase un suspin, cu chipul crispat de durere, și îi aruncă o privire fiului său.

Prințul înțelese și luă taburetul de sub piciorul bătrânului, apoi îl ajută să se ridice.

Adelaide se ridică și ea, iar regele se aplecă și o sărută cu gingășie pe obraz.

– Noapte bună, Adelaide! spuse el.

Le spuse apoi „noapte bună" prințului, contelui și contesei, iar majordomul îl luă de braț ca să-l ajute să se deplaseze. Becky era conștientă că se făcuse roșie ca racul – de la gât și până la rădăcina părului –, dar știa că trebuia să-i vorbească.

– Majestate, începu ea, apoi se opri și mai făcu o reverență. Îmi pare nespus de rău, sire. Am fost extrem de nepoliticoasă cu dumneavoastră și îmi cer cu umilință iertare.

Nu putea să-l privească. După câteva secunde de tăcere, regele spuse:

– Noapte bună! copilă. Când o vei întâlni din nou pe mama dumitale, transmite-i, te rog, mulțumirile mele.

Apoi, clătinându-se pe picioare, părăsi încăperea ajutat de majordom. Un servitor închise ușa în urma lor.

CAPITOLUL 6
Vulturii și cleiul de prins păsări

Becky nu se înșelase în privința lui Jim – cel puțin într-o anumită privință: el se considera egalul oricui, indiferent de rang, într-un mod democratic și direct. Compania grăjdarilor și a hoților de buzunare îi era destul de familiară, și la fel compania artiștilor, actorilor sau a conților, dar niciodată nu mai văzuse o curte regală, și era de-a dreptul fascinat.

În prima dimineață pe care o petreceau în Razkavia el fu convocat la biroul șambelanului. Baronul Gödel era administratorul Casei Regale, cel responsabil cu organizarea și desfășurarea optimă a tuturor ceremoniilor și recepțiilor, cu programarea vizitelor și cu administrarea conturilor Casei Regale. Jim intră foarte curios în biroul acestuia.

Baronul era un bărbat la vreo cincizeci de ani, palid, cu pielea flască și ridată. Ochii bărbatului erau bulbucați și foarte deschiși la culoare, iar dinții lui erau ascuțiți și înclinați spre interior precum ai șobolanilor. Baronul era atât de izbitor de urât încât Jim îl compătimi de la prima vedere. Apoi observă privirea lui Gödel și înțelese: bărbatul era foarte conștient de efectul produs de aspectul lui fizic și îl urmărea cu atenție ca să-i vadă reacția.

O licărire de triumf păru să-i tulbure pentru o clipă privirea sticloasă, opacă, pentru ca apoi să dispară iute, așa cum se ivise.

Jim observă apoi aspectul impecabil al hainelor cu care era îmbrăcat bărbatul: o redingotă croită perfect și un guler alb imaculat. Părul său negru și lucios era aranjat cu atâta grijă încât părea lipit de cap. Bărbatul era vanitos pe cât era de urât, iar asta era o combinație destul de interesantă pentru Jim.

– Herr Taylor, i se adresă șambelanul, fără să-l invite să ia loc. Am înțeles că Majestatea Sa Prințul v-a numit în slujba sa pentru a îndeplini anumite sarcini confidențiale. Desigur, eu nu vreau să intervin când e vorba despre astfel de aranjamente, dar trebuie să vă informez că nu aveți nicio poziție în cadrul administrației Casei Regale. Personalul Casei Regale este complet. Există un număr suficient de servitori, iar gărzile de la palatul regal asigură zi și noapte paza, prințului.

Înțelegeți ce vă spun? Nu avem niciun post pentru dumneavoastră și nicio poziție pe care să o puteți ocupa, așa că nu poate fi vorba despre un salariu. Majestatea Sa a informat acest birou că dorește să fiți cazat în spațiul destinat servitorilor. Camera în care ați dormit noaptea trecută a fost solicitată de către unul dintre secretarii mei. Cu siguranță, o să vă fie repartizată o altă cameră dacă vă veți adresa Biroului Intendentului. Îndatoririle și plata serviciilor dumneavoastră vor fi stabilite de Majestatea Sa în persoană; tot ce vă rog este să vă purtați într-un mod corespunzător pe timpul ședерii dumneavoastră la palat și să nu împiedicați în niciun fel activitatea administrației. Vă doresc o zi bună!

– O zi bună! spuse Jim, după care plecă.

Deci, așa stăteau lucrurile. Totuși, ar fi putut fi mai rău; Gödel l-ar fi putut obliga să îndeplinească o mulțime de îndatoriri mărunte care nu i-ar fi lăsat timp să se ocupe de ceea ce era cu adevărat important...

De fapt, ce era cu adevărat important?

Prințul nu știa. La fel ca un copil, el se atașase cu încredere de cea mai prietenoasă persoană din preajma lui – la fel cum se căsătorise cu Adelaide doar pentru că fusese drăguță cu el. El se aștepta

ca Jim să-i asigure protecția, dar în același timp se aștepta ca Jim să descopere cine reprezenta un pericol pentru el și să decidă ce ar fi trebuit să facă în acest caz.

Jim se simțea obligat să se ocupe de asta – și nu numai de dragul lui Adelaide –, îl admira cu adevărat pe prinț; acesta nu era decât un copil, dar unul care voia să-și facă datoria, oricare ar fi fost aceasta. Era precum Pierrot în *Arlechinada:* un îndrăgostit, un inocent, un iubit prea tandru și prea simplu pentru această lume. Un naiv pentru care Jim era doar un servitor abil, care avea datoria de a-l feri de pericole.

Nu era un rol prea neplăcut, dacă lua în considerare toate aspectele. Dar asta însemna că Jim trebuia să se acomodeze mai întâi cu locul: acesta nu era un teritoriu cunoscut. Așa că, după o zi lungă petrecută certându-se cu cei de la Biroul Intendentului, se instală într-o cămăruță îngustă din podul servitorilor – chiar deasupra camerei lui Becky de la etajul inferior, care era mult mai confortabilă – și decise să arunce o privire în jur. Seara devreme, se îmbrăcă într-un costum elegant din tweed, își puse șapca pe cap și o cravată verde-închis la gât, apoi plecă la plimbare spre centrul orașului.

Eschtenburg era un loc ciudat: jumătate german, pe jumătate boemian, medieval, dar și baroc, pe de-o parte, rațional și modern, iar pe de altă parte, anost și complet haotic. Pe malul vestic al râului se aflau palatul, clădirile Guvernului, băncile, ambasadele și hotelurile, Universitatea și Catedrala. Pe malul estic era Centrul Vechi, o adunătură de clădiri construite în jurul stâncii, pe care flutura Vulturul Roșu.

Un loc mai insalubru, mai zgomotos și mai nesigur, așa cum Jim nu mai văzuse nicăieri în Europa – cu excepția mahalalelor din zona Seven Dials care fuseseră demolate în cele din urmă pentru a face loc Charing Cross Roadului.

Cele mai vechi zone ale orașului nu aveau nici măcar străzi – clădirile erau îngrămădite haotic. Conform unei legende, casele se

mutau singure peste noapte, iar în dimineața următoare localnicii se treziseră în cu totul altă parte.

O altă legendă spunea că aburii de ceață ce pluteau deasupra râului jucau uneori feste localnicilor, dizolvând statuile, schimbând denumirile caselor sau gravând alte ornamente pe tocurile ușilor și ferestrelor.

Intrigat, Jim își propuse să traverseze unul dintre impunătoarele poduri vechi de peste râu, ca să vadă dacă reușea să se rătăcească, dar se răzgândi și intră într-o berărie din cartierul Universității, ademenit de o aromă irezistibilă de cârnați la grătar și bere. Se auzea și muzică: o polca veselă cu tromboane. Era prea mult ca să poată rezista, așa că deschise ușa și coborî treptele de la intrare.

Berăria era mică și plină de fum, iar majoritatea clienților erau studenți. Aceștia purtau uniforme: câte o tunică având croială militărească și pantaloni strâmți, epoleți și tot felul de embleme pe rever, care indicau frăția de care aparțineau. Erau vreo optzeci sau nouăzeci de persoane într-un loc în care ar fi încăput doar treizeci. Niște muzicanți grași și roșii la față suflau energic în alămuri pe o mică platformă dintr-un capăt al încăperii, și printre norii groși de fum de trabuc Jim reuși să deslușească pe pereți suficiente coarne de cerb și animale împăiate. Cât să populeze o pădurice.

Se înghesui la o masă într-un colț și comandă niște *wurst* cu varză murată și o halbă de bere, apoi descoperi că alesese cel mai potrivit loc din Eschtenburg ca să afle ultimele noutăți în materie de politică – pentru că la numai doi metri de el se stârnise o ceartă serioasă.

Subiectul părea să fie Familia Regală și atitudinea lor față de Germania. Unul dintre studenți, îmbrăcat într-o uniformă cu epoleți în două culori, roșu și negru, bătea tare în masă și striga cu voce stridentă acoperindu-i pe toți. Ochii lui aveau o sclipire sălbatică, fața îi era albă ca varul și făcea spume la gură în timp ce vorbea – cu

siguranță, nu era genul de persoană cu care Jim ar fi preferat să-și petreacă timpul.

Acesta era aclamat de cei care purtau culorile roșu și negru, în timp ce un grup mai mic de studenți, cu trese verzi și galbene pe epoleți, încercau să-i acopere, urlând mai tare. Jim încerca să înțeleagă ce spunea purtătorul de cuvânt al grupului, când chelnerița îi aduse berea – aproape doi litri – într-o halbă arătoasă din ceramică și cu capac de cositor. Ridică halba ca să o ducă la gură, dar în aceeași clipă primi un ghiont puternic în spate, vărsând spumă pe podeaua din rumeguș.

– *Ah! Mein Herr!* Vă cer mii de scuze, domnule... la naiba, Reiner! Fă-mi și mie puțin loc. Dați-mi voie să vă cumpăr o bere, domnule!

Jim se întoarse și văzu un student îndesat, cu părul creț și ochii albaștri, care se chinuia să-și facă loc la o masă. Acesta era un membru al brigăzii în culorile verde și galben.

– Berea nu s-a vărsat, numai spuma, zise Jim.

– Atunci va trebui să vă mai cumpăr niște spumă. Sunteți englez?

– Jim Taylor, se prezentă el întinzându-i mâna. Iar dumneavoastră?

– Karl von Gaisberg, student la filosofie. Îmi pare rău că trebuie să suportați trăncăneala infernală a acestor Hegelieni – precum Glatz cel de colo, zise tânărul făcând un semn către vorbitorul înflăcărat.

– Dar ce spune? întrebă Jim. Am auzit bine? A spus *sânge și fier?* Asta e lozinca prințului Bismarck, dacă nu mă înșel.

Karl von Gaisberg făcu dezgustat o grimasă.

– Prostii. Este un grup de studenți care-l venerează pe Bismarck și tot ceea ce este german. Rasa și sângele, și destinul sfânt al Razkaviei Mari. Nimic altceva decât niște prostii demne de tot disprețul, după părerea mea.

– Deci dumneata ești de partea prințului Rudolf și a democrației, nu?

– Absolut! spuse Von Geisberg. Poate că nu e perfect, dar singura noastră șansă este să fim alături de el. Acești oameni ne vor

arunca în brațele lui Bismarck, iar asta va fi fatal pentru noi. Până și Franz-Josef ar fi mai bun.

De vreme ce acesta era chiar punctul de vedere al lui Daniel Goldberg și ținând cont că acest Karl von Geisberg părea un om vesel, zgomotos, cinstit și lipsit de griji, pe placul lui Jim, mai comandă două beri.

În timp ce Jim devora cârnații cu varză murată, Karl începu să-i expună fondul problemei.

– Dar cine e acest Leopold pe care l-a menționat de câteva ori? întrebă Jim.

– Prințul Leopold. Fiul cel mare al regelui...

– Credeam că Wilhelm era fiul cel mare; prințul moștenitor, cel care a fost asasinat.

– Leopold era cel mai mare dintre frați. A murit și el, cu mulți ani în urmă. Dar a fost ceva ciudat în legătură cu moartea lui – am auzit ceva de un scandal care a fost mușamalizat. Acum nu se mai aude nimic legat de acest subiect; e ca și cum toată lumea ar vrea să uite de asta. Glatz și cei care au făcut din Leopold un fel de lider pierdut înșelat de trădători și lași... E o tactică inteligentă, ce-i drept; ei nu mai trebuie să se confrunte deloc cu realitatea.

Oratorul cu spume la gură părea să fi ajuns în culmea frenezie, iar mulțimea îl aclama în delir. Jim își ciuli urechile străduindu-se să înțeleagă ce spunea acesta, dar nu reuși să distingă decât niște urlete guturale. Apoi cineva strigă:

– Dar tu nu vrei un rege razkavian! Vrei o marionetă germană!

– E o mare minciună! țipă Glatz. Vreau un rege razkavian! Un rege demn de Walter von Eschten, și nu acest prințișor care și-a adus aici târfa din Anglia!

După aceste cuvinte se făcu brusc tăcere. Până și fanfara încetă să mai cânte. Toată lumea tăcea mâlc; și atunci Jim își împinse farfuria într-o parte și se ridică în picioare.

Începu să se descheie la haină. Karl von Gaisberg îi spuse în șoaptă:

– Stai jos, englez nebun ce ești! Glatz este un spadasin neîntrecut, o să te spintece cât ai zice pește...

Jim simți un fior de plăcere atunci când toți ochii se întoarseră spre el, dar imediat își regretă inițiativa, spunându-și că nu trebuia să se dea în spectacol; el ieșise în oraș să spioneze, și nu să se joace de-a D'Artagnan.

– *Dumneata* ce vrei? îl întrebă Glatz pe un ton batjocoritor. Asta nu e treaba dumitale. Ești străin, din câte văd. Nu te băga în discuțiile despre Razkavia.

– Vă înșelați, ripostă Jim. În primul rând, ați pomenit ceva despre o doamnă din Anglia, iar acea afirmație cere un răspuns pe măsură. În al doilea rând, chiar dacă sunt străin, sunt omul prințului Rudolf, trup și suflet. Așa că, dacă acești domni vor accepta ajutorul meu, voi fi fericit să-mi ofer serviciile.

Și, spunând aceste cuvinte, începu să-și suflece mânecile cămășii însoțit de aclamațiile și bătăile în masă ale echipei în verde și galben și de fluierăturile și huiduielile celorlalți în roșu și negru. Cu coada ochiului îi zări pe cei din formație începând să-și strângă grăbiți instrumentele și își spuse că distracția era pe cale să înceapă. Apoi Glantz se aplecă peste masă și îi trase o palmă din plin.

Într-o fracțiune de secundă, Jim își imagină tot ce avea să urmeze: provocarea oficială, martorii, alegerea armelor, medicii asistenți și trupul lui rănit fatal fiind înlăturat de la fața locului. Mulțumi zeilor – pentru a suta oară în viață, probabil – că nu fusese niciodată un gentleman. Își încordă pumnul și îl pocni pe Glantz cu toată puterea în nas. Bărbatul căzu ca un bolovan, iar în cramă începu cea mai grozavă încăierare, așa cum Jim nu mai văzuse din noaptea în care fusese dat afară de la Rose and Crown după o dispută pentru două mii de guinee.

Urmă un adevărat dezastru: mese răsturnate, bănci rupte, căni cu bere zburând prin încăpere ca niște ghiulele. Acești razkavieni erau niște luptători entuziaști, iar după violența care se dezlănțuise în crama aceea neîncăpătoare, Jim putea să-și dea seama câtă patimă se acumulase în inimile acestora. Poate că era ușor, dar într-o confruntare atât de sălbatică, un bătăuș călit și experimentat ca el avea un mare avantaj asupra unor domni cu instrucție aleasă.

În mai puțin de treizeci de secunde, scăpă de primii trei adversari ai săi din echipa roșu-și-negru, pe care-i lăsă scuturați bine, apoi se retrase și căută din ochi alți amatori de bătaie.

Și atunci îl văzu pe Glatz, al cărui nas sângera mai ceva ca o țeavă spartă, cărându-i pumni unui student din echipa galben-verzilor. Jim își făcu loc prin mulțime, pregătindu-se să-i acorde acestuia atenția cuvenită, când auzi un zgomot pe care-l recunoscu imediat. Polițiștii sunau la fel în orice țară din lume: pași grei de bocanci, fluierături stridente, bătăi puternice în ușă. Cel mai bun mod de a trata cu poliția era să dispari imediat.

Jim își luă jacheta, îl apucă pe Von Gaisberg de braț și-l trase după el spre bucătărie. Ospătărița voinică sări într-o parte, mai ceva ca un purice, ferindu-se din calea lor. Ajunseră într-o curte întunecoasă, apoi pe o alee, apoi într-un soi de parc cu cireși ornamentali, unde se prăbușiră pe o bancă, abia trăgându-și sufletul. Karl râdea în hohote:

– Ai văzut mutra lui Glantz când l-ai pocnit? Nu-i venea să creadă! Și Scheiber – când a sărit pe bancă, celălalt capăt al băncii l-a lovit pe Vranitzky drept în falcă – minunat! Ei bine, domnule Taylor, continuă el, nu știu care este ocupația dumitale, dar un lucru e sigur: știi să te bați. Dar cine ești? Și ce treabă ai cu prințul Rudolf?

Jim începu să-și tamponeze rana de la mână, care îi sângera din nou. Luna lumina puternic în noaptea aceea, așa că vedea perfect cârlionții zburliți și ochii strălucitori ai studentului, rupturile din tunica acestuia și epoleții aproape desprinși de umăr. Din toate părțile se

auzea zgomotul traficului de pe străzile capitalei, și pe celălalt mal al râului, cu sclipiri metalice, stânca cea măreață se contura în toată splendoarea ei, iar *Adlerfahne* flutura în continuare sub stele.

Jim se decise.

– Prea bine, am să-ți povestesc, începu el. Totul a început în Londra, acum zece ani...

Îi povesti totul lui Geisberg, de la prima apariție a lui Adelaide, o mică umbră de fetiță timorată cu un iz de Holland's Lodgings până la modul în care o acceptase bătrânul rege cu o noapte înainte – după cum aflase de la Becky.

Studentul rămase peste măsură de uimit. Când Jim termină de povestit, Karl se plesni peste genunchi, se rezemă de spătarul băncii și fluieră îndelung.

– Cred că nu mai e nevoie să-ți spun ce risc mi-am asumat spunându-ți toate astea, zise Jim. Dar am văzut cum te-ai luptat acolo și nu cred că interesul prințului va fi lezat în vreun fel dacă îți voi spune tot adevărul. Cu siguranță, vor fi tot felul de zvonuri – Glatz a auzit deja câte ceva în legătură cu asta – și cel mai grav este că unele chiar sunt adevărate. Ea *chiar* provine din cele mai infecte mahalale ale Londrei și abia dacă știe să scrie și să citească. În același timp este extrem de dură, prietenoasă, vicleană și inteligentă și sunt sigur că va lupta pentru prinț până la ultima suflare. Ei, cam așa stau lucrurile. Atâta pot să-ți spun despre noua voastră prințesă și de asta mă aflu aici, la dispoziția ei. Pot să contez pe dumneata?

Fără să ezite nici măcar o secundă, Karl von Gaisberg îi scuturâ mâna cu însuflețire, jurând să îi ridice pe toți cei din Richterbund – aceasta fiind denumirea facțiunii galben-verzilor – în apărarea prințului și prințesei.

– Contez pe cuvântul dumitale, zise Jim și în același moment auzi orologiul Catedralei bătând miezul nopții.

Atunci își dădu seama că majoritatea cârnaților excelenți pe care-i comandase și aproape toate halbele de bere fuseseră folosite ca proiectile înainte de a fi consumate, așa că era flămând mort. O încăierare avea întotdeauna acest efect asupra lui. În Londra ar fi găsit imediat un stand cu cafea sau ar fi cutreierat străzile din Smithfield, unde birturile erau pline de hamali mâncând cu noaptea în cap.

Dar nu era atât de obișnuit cu Eschtenburg, iar, când îl întrebă pe Karl dacă știa un loc în care putea mânca ceva, studentul clătină din cap.

– Noi mergem devreme la culcare aici, spuse el. Nu contează. Te invit în camera mea – am niște pâine și brânză, și mai am și o sticlă de ceva...

Urcară, așadar, patru rânduri de trepte până la camera lui Karl, într-o clădire din Piața Universității. Camera studentului oferea o vedere superbă asupra dealurilor împădurite din nord, îl asigură Karl – asta dacă te-ai fi aplecat mult spre stânga, stând pe vârfuri în jgheabul fixat pe streașină. Jim îl crezu pe cuvânt. Acolo, la lumina unei lumânări, mâncară împreună pâine uscată, brânză și mai uscată și țuică de prune, iar Karl îi povesti despre politica Razkaviei, dueluri, băuturi și despre meseria grea de student – și așa începură să se împrietenească de-a binelea.

În ziua următoare, Jim vorbi între patru ochi cu prințul, informându-l despre bătaia de la cârciumă.

– Problema este, domnule, că oamenii au aflat despre căsătoria dumneavoastră, dar trebuie neapărat ca prințesa să fie recunoscută în mod public. Dacă nu va apărea mai repede în public, zvonurile vor lua amploare, iar imaginea dumneavoastră va avea de suferit. Ați putea vorbi cu Majestatea Sa ca să-i sugerați un soi de anunț oficial? Poate chiar o ceremonie oficiată la Catedrală?

– E foarte dificil în momentul de față... Curtea este încă în doliu după fratele meu și soția lui... Taylor, cine este cel care ne elimină pe rând?

– Asta e ceea ce încerc să aflu, sire. Nu cred că trebuie să vă faceți griji în legătură cu Glatz și ceata lui de studenți fanatici. Dar ei sunt un indiciu, înțelegeți? Îmi fac mai multe griji în legătură cu femeia.

– Femeia? Care femeie?

– Spionul din grădină, în noaptea aceea, vă amintiți?

– Era o *femeie?*

– Atunci nu eram sigur. Dar când cei din Gărzile Irlandeze mi-au spus că l-au urmărit pe spion până la teatru și o actriță i-a indus în eroare, am început să înțeleg cum a reușit să facă asta... Nu v-am mai întrebat înainte, domnule, și promit să nu vă mai întreb acest lucru, dar trebuie să știu: ați avut vreo relație cu o asemenea femeie? Una care să fi vrut să se răzbune pe dumneavoastră dintr-un motiv sau altul?

Prințul îl privea atât de uimit, încât Jim înțelese pe loc răspunsul său.

– Dar trebuie să anunțați în mod oficial cât mai curând căsătoria dumneavoastră, spuse el. Chiar dacă sunteți în doliu, aceasta e singura cale să atrageți poporul de partea dumneavoastră.

O altă întrebare îl frământa acum pe Jim. În ce împrejurări murise prințul Leopold. În această perioadă de doliu se aduceau nenumărate omagii prințului moștenitor Wilhelm și prințesa acestuia: în ziare apăruseră o mulțime de articole ce evocau remarcabila lui perseverență și frumusețea ei deosebită; peste tot se vindeau fotografii și gravuri care-i înfățișau pe cei doi, toate cu rame de culoare neagră; se publicau reportaje în legătură cu eforturile de capturare a asasinilor – cărora li se dăduse de urmă în funcție de ce ziar citeai, la Bruxelles, la St. Petersburg sau la Budapesta, dar în mod invariabil fără niciun rezultat. Se făcea exces de zel în legătură

cu moartea prințului Wilhelm, dar despre fratele mai mare al acestuia – primul fiu al regelui – nu se scria un cuvânt, de parcă nici nu ar fi existat vreodată.

Și mai mult decât atât – ori de câte ori Jim întreba despre el primea un răspuns glacial: toți se încruntau sau pufneau ocolind acest subiect. Până și contele Thalgau ezita să vorbească despre el.

– Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, răspunse el. Nu are rost să readucem în discuție scandaluri de pe vremuri. Prințul Leopold este mort. Datoria noastră este să-l protejăm pe cel care a mai rămas în viață. Dar de unde te-ai ales cu ochiul acesta vânăt, dragă băiete?

Jim îi povesti pe scurt contelui despre bătaia din cârciumă, iar venerabilul ambasador chicoti încântat, lovind sugestiv cu pumnul în palmă.

– Dumnezeule! exclamă el. Mi-ar fi plăcut să fiu și eu acolo. De astfel de oameni avem nevoie aici, la palat, tineri curajoși ca tine și ca acest Von Gaisberg. Știi, l-am cunoscut pe tatăl lui. Ne-am îmbătat împreună de mai multe ori în tinerețe.

– M-am gândit că ar fi bine să înființăm un soi de gardă personală cu ajutorul celor din Richterbund. O gardă de corp neoficială, fără uniforme, pentru prinț și prințesă.

– Excelentă idee! Dar, orice s-a întâmpla, să nu-i spui lui Gödel; el te-ar trimite imediat la plimbare. Cât mi-aș dori să fiu din nou tânăr, Taylor! M-aș alătura acestei gărzi personale fără să mai stau pe gânduri...

Jim se simțea din ce în ce mai apropiat de acest bătrân și jovial războinic; sub efervescența acestuia se ascundea o mare perspicacitate, iar sub asprimea pe care o afișa nu era decât o inimă caldă. Contele era, de fapt, un om sărac sau cel puțin așa dădea de înțeles; vechile proprietăți ale familiei sale nu mai existau, și – lucru foarte ciudat, de altfel – era nevoit să trăiască doar din salariul său de ambasador. El rămăsese, așadar, alături de prințul Rudolf încă

de la întoarcerea lor în Razkavia, și nu doar pentru că soția lui, contesa, o iniția pe Adelaide în manierele de la Curte, ci și pentru că Rudolf îi dăruise o poziție printre oamenii săi.

Oricum, era limpede că ambasadorul nu avea să-i spună nimic despre prințul Leopold. Jim începu să caute informații în altă parte și pe la sfârșitul săptămânii se trezi într-o aripă a Palatului pe care încă nu o vizitase: Galeria de Artă. Petrecu acolo mai bine de jumătate de oră studiind reprezentările unor bătălii de mult uitate și diferite scene mitologice din care nu înțelegea nimic, nuduri de femei cu forme generoase și eroi musculoși în poziții exagerate, amintindu-i de actorii de la Teatrul Victoria din Lambeth, care-și interpretau rolurile cu patos și emoție nediluată. Printre altele mai erau expuse și portrete ale unor foști monarhi: unul dintre acestea înfățișa un biet rege nebun, Michael, împreună cu soția sa lebădă (acest tablou îi atrase în mod deosebit atenția lui Jim), iar undeva sus, în cel mai întunecat colț al galeriei, era portretul unui tânăr în uniformă de husar, cu gradul de colonel, care semăna foarte bine cu Rudolf. De fapt, semăna atât de bine încât Jim scoase o exclamație înăbușită de surprindere. Aceasta fu auzită de către bătrânul custode al galeriei, care sorta niște gravuri pe o masă, undeva în celălalt capăt al sălii.

Bătrânul se apropie de el și văzu ce tablou îl impresionase.

– Răposatul prinț Leopold, rosti el cu voce scăzută. Nu se poate spune că e nesemnificativ față de celelalte lucrări ale lui Winterhalter. Ați dori să-l examinați mai îndeaproape?

Trase o scară de mahon dintr-un alcov, iar Jim se urcă pe aceasta ca să studieze mai bine uimitoarea asemănare dintre Rudolf și fratele său mort.

După o examinare mai atentă, Jim constată că Leopold nu semăna chiar atât de bine cu fratele lui mai mic. În timp ce Rudolf avea un aer visător, Leopold părea lipsit de vlagă și probabil că fusese un om slab de caracter în viața reală, căci, fără îndoială, pictorul

Winterhalter îl reprezentase într-o lumină mult mai favorabilă – acesta fiind probabil tributul său pentru cel care îi comandase tabloul. Felul în care prințul ținea strânse buzele sugera o oarecare nerăbdare, iar una din pleoape îi era mai căzută, ceea ce-i dădea un aer ciudat, de parcă ar fi fost pe punctul de a face cuiva complice cu ochiul. Dar era chipeș, după standardele vremii și, fără îndoială, primise multe complimente pentru gropița din bărbie.

– Ce s-a întâmplat cu prințul Leopold? îl întrebă Jim pe custode.

Bătrânul inspiră adânc și aruncă grijuliu o privire peste umăr.

Pesemne că nimeni nu mai vorbise cu el de luni bune, sau poate că era doar un moș guraliv căruia-i plăcea să bârfească; Jim coborî oricum de pe scară, să spună ceva confidențial.

– Adevărul este că acest prinț a încheiat o căsătorie complet *nepotrivită*. O actriță, din câte-mi amintesc, hispanică parcă; total nepotrivită. Regele Wilhelm și-a ieșit complet în fire. Femeia a fost exilată imediat și a fost tratată, din câte am aflat, cu foarte mult dispreț. Chiar și cu cruzime, după cum susțin unii. Ce s-o fi întâmplat după aceea, asta nu mai știu. Leopold era atunci prințul moștenitor al Coroanei și a murit într-un accident de vânătoare, înțelegeți? Toată povestea a fost dată uitării. Fratele său mai tânăr s-a dovedit a fi *mult* mai înțelept decât el – bietul prinț Wilhelm, înțelegeți? Așadar, atunci când prințul Rudolf... Dar nu e nevoie să mai dezvolt acum acest subiect.

În mintea lui Jim parcă se deschisese o ușă. Toți cei de la Curte, de la rege și până la servitoarea care spăla vasele, probabil că văzuseră uimitoarea asemănare: mai întâi Leopold și apoi Rudolf – amândoi se căsătoriseră cu o persoană mult inferioară lor.

Și atunci avu o altă revelație: spionul! Femeia de la Teatrul Alhambra...

– Deci, așa stau lucrurile. Vă mulțumesc că mi-ați povestit toate astea; vă sunt profund recunoscător.

Mai aruncă o ultimă privire către portretul lui Leopold, încercând să-și întipărească în memorie figura plăcută a tânărului firav din tablou. Nu era de mirare că nimeni nu voia să vorbească despre el, dar cine știe ce alte secrete mai erau la Palat.

Bătrânul Rege își petrecea mult timp în compania lui Adelaide. Becky, care o urma ca o umbră pe prințesă, îi privea surprinsă cum se plimbau de-a lungul terasei braț la braț în diminețile însorite sau cum stăteau alături pe bancheta unui mic docar condus de Adelaide pe aleile acoperite cu prundiș. Era ca și cum regele ar fi căutat să compenseze pentru ostilitatea arătată soției prințului Leopold; sau poate că pur și simplu prinsese drag de nora sa.

În orice caz, se părea că regele o acaparase definitiv.

Totuși, în cea de-a doua săptămână a lui Adelaide în Razkavia, regele acceptă că venise timpul să facă un anunț oficial.

El îi invită, așadar, pe toți liderii politici, reprezentanții clerului și pe marii latifundiari ai țării – toți cetățenii de vază ai Razkaviei și cei mai importanți ambasadori –, la o recepție care urma să aibă loc la Palat în seara zilei următoare.

Din moment ce în oraș începuseră deja să circule tot felul de zvonuri, exact așa cum prevăzuse Jim, curiozitatea publicului larg atinsese cote maxime, iar în seara recepției, sala de bal a Palatului era ticsită. Jim, în ținută de seară, supraveghea sala dintr-un capăt al acesteia, având un pistol ascuns în buzunar. Era o ocazie ciudată. Curtea era încă în doliu, dar toată lumea trepida de curiozitate și emoție, iar când Familia Regală intră în încăpere, toți ochii se îndreptară simultan asupra chipului palid și siluetei zvelte a lui Adelaide care, îmbrăcată elegant în negru, pășea alături de prinț chiar în spatele regelui.

Becky, la doar un metru în urma ei, văzu toți acei ochii îndreptându-se spre prințesă – o mare de priviri; și fu cuprinsă ea însăși de trac.

Bătrânul rege păşea fără sprijinul nimănui, deşi toţi cei din preajma lui ştiau cât efort trebuia să depună. Se opri pe un mic podium acoperit cu un covor şi vorbi tare şi clar, însă fără a reuşi să-şi ascundă tremurul vocii.

– Dragi cetăţeni ai Razkaviei! Dragi oaspeţi! În aceste momente de doliu o astfel de reuniune poate părea destul de neobişnuită, ca să nu spunem chiar nepotrivită, dar vremurile pe care le trăim sunt departe de a fi obişnuite. Trăim într-o lume neliniştită; mari schimbări se întrevăd la orizont, invenţii şi descoperiri revoluţionare în ştiinţe şi industrie au loc dincolo de hotarele noastre străvechi. Între aceste mari transformări există totuşi trei lucruri care rămân neschimbate: stânca din Eschtenburg, Vulturul Roşu şi instituţia sacră a familiei. Dragul meu fiu Wilhelm nu mai este printre noi. Dar în locul lui a rămas celălalt fiu al meu, Rudolf, care mi-a adus în aceste momente triste pe care le trăim cu toţii o mare bucurie, pe care aş vrea să v-o împărtăşesc şi vouă fără întârziere. Trăim într-o epocă modernă, iar circumstanţele se schimbă atât de iute încât trebuie să ne mişcăm rapid ca să putem ţine pasul cu ele. Trebuie să zburăm ca un vultur. Ca Vulturul Roşu! Aşadar, dragi compatrioţi, dragi prieteni, vreau să fac un anunţ care mă umple de bucurie. Fiul meu Rudolf s-a căsătorit. A fost vorba despre o căsătorie simplă, discretă, iar din cauza recentei noastre pierderi, orice sărbătorire publică a acestui eveniment ar fi părut nepotrivită, dar bucuria pe care o simţim şi pe care o anunţăm acum în mod public, este nemărginită. Adelaide...

Becky stătea chiar în spatele lui Adelaide, traducându-i în şoaptă tot ce spunea regele. Până atunci fusese destul de simplu să-i traducă, dar urmă o parte mai dificilă a discursului, pentru că bătrânul făcuse un joc de cuvinte complicat pe baza numelui prinţesei. În limba germană, *Adel* însemna noblеţe, iar Becky se văzu nevoită să-i explice lui Adelaide acest lucru.

– El spune că nu contează dreptul dobândit prin naștere atunci când te naști cu *Adel des Herzens,* adică noblețe sufletească, iar acum el vorbește din nou despre Vultur, adică *Adler,* spunând că ești *adlig,* adică plină de noblețe, și repede! Du-te în față!

Regele ridicase spre ea o mână tremurătoare. Adelaide aruncă o privire spre Becky care arăta un amestec de panică și iritare, iar aceasta îi răspunse cu o privire neajutorată. Prințesa ridică apoi ochii ei luminoși spre bătrân cu atâta afecțiune încât toată lumea prezentă sesiză acest lucru chiar și cei din celălalt capăt al încăperii.

Ea urcă pe podium alături de el, în timp ce un consilier îi înmâna regelui o panglică de care era prinsă o decorație.

– Prințesă Adelaide, spuse el punându-i decorația la gât.

Și asta era tot; devenise oficial prințesă, fiind recunoscută de către rege în persoană, și nimeni nu mai putea să conteste acest lucru. Câteva minute mai târziu, Adelaide și prințul (și Becky, bineînțeles) se treziră încercuiți de o mulțime de persoane care voiau să îi felicite, iar Becky era foarte ocupată să traducă atât cuvintele acestora, cât și replicile prințesei.

Unul dintre primii care veni să o felicite era ambasadorul britanic, Sir Charles Dawson, un omuleț cu mustață sură, plin de zel, care i se adresă în germană. Atunci când ea îi răspunse în engleză, cu accentul ei cockney, acesta aproape că-și înghiți monoclul.

– Eu sunt londoneză, Sir Charles. Pot vorbi englezeasca la fel ca matale. Încântată de cunoștință.

– Eu... pe sufletul meu, eu... nu pot să cred... eu pe toți sfinții! O dom... ăă... feme... ăă... englezoaică pe legea mea! Ha! Hrrum! Da, într-adevăr!

Bietul bătrân naiv era probabil singura persoană din Eschtenburg care nu auzise zvonurile despre prințesă, se gândi Becky. Asta spunea multe despre eficiența Serviciului Diplomatic Britanic.

Ambasadorul se îndepărtă în cele din urmă, complet zăpăcit, și în fața lor își făcu apariția un adevărat uriaș. Acesta pocni din

călcâie, făcu o plecăciune și sărută mâna lui Adelaide. Părul lui negru era periat cu multă grijă în sus, iar mustața sa ceruită era atât de ascuțită, încât Becky se gândi că ar fi trebuit să-și pună niște dopuri de plută la capete ca să-i poată săruta pe cunoscuți. Ochii lui negri scânteiau.

– Contele Otto von Schwartzberg, murmură un consilier.

Faimosul vânător! Lui Becky i se făcu pe loc milă de animalele sălbatice din zonă, fie acestea lupi, elani sau mastodonți, care aveau să nimerească în bătaia puștii bărbatului. Intrigată, ea îi privi mâinile mari – acele mâini care reușiseră să omoare un urs. Erau cele mai mari mâini pe care le văzuse în viața ei și pline de cicatrici.

– Verișoară! i se adresă el lui Adelaide, atât de tare de parcă ar fi zbierat. Îmi face o deosebită plăcere să-ți spun bun venit în Razkavia!

Contele îl ignora cu desăvârșire pe prinț. Adelaide își retrase mâna cu un aer glacial și îi spuse:

– Mulțumesc, conte Otto. Am auzit de isprăvile dumneavoastră vânătorești. Abia aștept să aflu lucruri interesante despre păsările și fiarele pădurii dacă a mai rămas vreuna în viață, adăugă ea doar pentru Becky, având grijă să o atenționeze: Să nu traduci asta.

Contele Otto coborî privirea spre ea și izbucni în râs:

– Un mic sticlete englezesc! exclamă el, și dacă pentru un bărbat normal volumul acelei voci ar fi părut insuportabil, pentru el părea perfect natural. Cu siguranță, nu era făcut pentru spații închise – asta era problema; Becky se gândi că Von Schwartzberg ar fi fost o companie încântătoare dacă s-ar fi aflat în cealaltă parte a văii.

Prințul părea stânjenit, dar Adelaide nu terminase încă.

– Ați omorât vreodată un sticlete cu arbaleta dumneavoastră, conte Otto?

– Oh, dar cine omoară sticleți? Pe aceștia îi prinzi ușor cu clei de prins păsări și îi păstrezi doar în niște colivii drăguțe!

– Atunci, probabil că vă referiți la altă specie de păsări, replică Adelaide. Păsările englezești nu trăiesc în colivii. Și nici nu poți să prinzi vulturi cu clei de prins păsări.

În timp ce Becky îi traducea replica, Adelaide îl privea cu aroganță pe conte.

Prințul se uita în altă parte, stând de vorbă cu arhiepiscopul, dar Jim era în apropiere și la fel și regele, care asculta cu atenție spusele prințesei. Atunci când Becky termină fraza, bătrânul rege râse atât de tare încât ea crezu că avea să se înece.

Contele Otto afișă un rânjet sălbatic. Dinții albi îi sclipeau pe sub mustață.

– Vă las acum în compania celorlalți invitați, spuse el. Bună seara, dragă verișoară!

Făcu din nou o plecăciune și le întoarse spatele.

Și așa trecu seara – un puhoi de oameni se perindară prin fața ei ca să o cunoască, iar ea trebui să le întoarcă apoi complimentele și să le zâmbească.

Toți nobilii și ambasadorii trecură pe rând prin fața ei ca să îi fie prezentați, apoi veni rândul celor cu funcții inferioare pe scara ierarhică: oficialitățile și politicienii care se aflau la cârma țării. Unul câte unul, aceștia veneau în fața prințesei, făceau o plecăciune, spuneau câteva cuvinte politicoase și se retrăgeau. Pe Becky o apucase amețeala: îi țiuiau urechile, picioarele o dureau îngrozitor, iar gâtul îi era teribil de uscat, pentru că, în timp ce toți oamenii din sală trebuiau să spună doar câteva cuvinte, ea trebuia să muncească de două ori mai mult, traducând replicile când într-o limbă, când în cealaltă.

La sfârșit, ea trebui să-și potolească o ușoară isterie care începuse să-i pâlpâie în piept, în timp ce o mulțime de bărbați corpolenți îmbrăcați milităreste își etalau pe rând uniformele și decorațiile înclinându-se și pocnind din călcâie în fața lui Adelaide: Herr Schnickenbinder – primarul din Andersbad, Herr Rumpelwurst –

inspectorul responsabil cu puritatea apei, Herr Knorpelsack – directorul serviciilor poștale...

Cu siguranță, numele acelea nu erau reale? Avea impresia că le inventase ea. Poate avea să stârnească un adevărat incident diplomatic. Atunci ar fi fost concediată, întemnițată, împușcată. Trebuia să clipească des, să clatine din cap și să se concentreze la maxim.

Cel care supraveghea totul, ocupându-se personal de prezentarea persoanelor celor mai importante și părând să graviteze în jurul tuturor conversațiilor, era șambelanul, baronul Von Gödel. Becky știa foarte bine cine era acesta și se temea de el fără să știe de ce. Spre sfârșitul recepției, într-un moment în care prezența lui Becky nu mai era necesară, pentru că Adelaide vorbea încet cu Rudolf, Gödel îi făcu fetei semn cu degetul să se apropie. Becky simțea cum îi crește pulsul.

Gödel o conduse până într-un capăt al încăperii și se aplecă spre ea. Becky putea simți mirosul puternic al coloniei bărbatului, al briantinei din păr, precum și parfumul dulceag al dropsurilor cu aromă de violete pe care probabil că le consuma pentru împrospătarea respirației.

– Vorbești mult prea tare, îi spuse el calm, aproape în șoaptă. Nu așa trebuie să se comporte un interpret. Trebuie să vorbești ceva mai discret. Și mai mult, nu ar trebui să te holbezi cu nerușinare la chipurile vorbitorilor. Ai un aer insolent care este total nepotrivit cu eticheta. Se pare că începi să uiți care ți-e locul. Dacă se va întâmpla așa ceva, te asigur că îl vei pierde definitiv.

Becky trebuia să se uite la fețele oamenilor ca să fie sigură de nuanțele folosite de aceștia și de ceea ce voiau să transmită; iar Adelaide o rugase să vorbească tare. Dar nu avea rost să se certe cu șambelanul. Tot ce voia era să scape cât mai repede de el.

– Prea bine, domnule, spuse ea și îi zâmbi cu seninătate atunci când el o concedie cu un gest.

Jim, care urmărise toată scena din apropiere, îi făcu cu ochiul, complice.

Și așa se scurse seara, Adelaide fiind recunoscută în mod oficial prințesă.

În noaptea aceea regele muri.

CAPITOLUL 7
Vârtejul

La nici zece minute după ce valetul regelui sosise cu cafeaua de la ora șapte într-un ibric din argint, toți cei de la palat știau că regele Wilhelm murise.

Jim, flămând înainte de micul dejun, tocmai se bărbierea și se îmbrăca atunci când un lacheu bătu la ușa lui și-i spuse că era așteptat de îndată în camera contelui Thalgau.

Coborî repede scările și îl găsi pe conte în compania unui valet care îl ajuta să-și lege o cravată neagră, și, imediat ce văzu expresia de pe fața bătrânului, înțelese ce se petrecuse.

– Majestatea Sa a murit?

– Majestatea Sa e în viață, îi răspunse contele, privindu-l pe Jim pe deasupra mustăților sale țepoase în timp ce valetul îi petrecea materialul în jurul gâtului. Regele Wilhelm a murit liniștit în somn. Trebuie să găsim rapid o soluție în ceea ce privește consilierea și protecția regelui Rudolf. *Au!* Destul, omule, du-te la treburile tale! O să-mi pun singur cravata, se răsti el la valet, care făcu o plecăciune adâncă și dispăru imediat pe ușă.

Jim plănuise să-l surprindă pe conte cu tot ce aflase în legătură cu prințul Leopold, ca să-i mai ceară acestuia informații despre actrița spaniolă, dar își spuse că nu era momentul. Bătrânul își întinse bărbia privindu-se în oglindă în timp ce-și potrivea cravata corect.

– Cred că e bine așa, spuse el după ce strânse ferm nodul. Întinse apoi mâna după periile sale cu mâner de argint. Acum ascultă, continuă el, Majestatea Sa nu și-a preluat încă îndatoririle, și mai e mult până atunci. Va avea de purtat o luptă crâncenă până să-l învingă pe Gödel ca să-și poată face propriile aranjamente la palat. El nu-l poate concedia pe Gödel – e vorba despre un drept moștenit. Și, sincer să fiu, Rudolf nu este încă destul de matur ca să știe ce vrea, așa că va trebui să-l ajutăm. Mi-a trimis vorbă că vrea să mă vadă în cinci minute, iar pe dumneata te așteaptă în zece minute. În Biroul Verde. Am să-l încurajez să-ți ofere o poziție de răspundere, mult mai importantă. Sunt sigur că Gödel se va împotrivi, dar, dacă Regele va fi ferm, acesta va fi nevoit să accepte. Nu trebuie decât să ai răbdare și să-ți ții gura până se va decide asta, înțelegi?

– Da. Conte, spuneți-mi, vă rog, a fost cumva baronul Gödel în spatele asasinării prințului Wilhelm?

– *Cum?*

– A fost?

– Cu siguranță, nu. Ideea asta e absurdă. Este o mare pacoste, dar un servitor loial al Coroanei. Nu-ți mai pierde timpul făcând astfel de speculații, pentru numele lui Dumnezeu!

În zece minute... nu, opt minute din acest moment... să fii acolo. Să nu întârzii!

Îngândurat, Jim începu să-și roadă o unghie și scurtă drumul spre Biroul Verde – locul în care se discutau problemele administrative ale Casei Regale –, luând-o pe coridorul din dreptul grădinii. La ora stabilită, ușa ce dădea spre exterior se deschise și un oficial foarte sobru îl pofti să intre. Biroul era supraîncărcat cu tapițerii de pluș decorate cu franjuri extrem de lungi. Încăperea avea un aer de grandoare sufocantă, pornind de la liniile exagerat de rotunjite ale biroului masiv și terminând cu picioarele scaunelor foarte bombate la bază și subțiri la mijloc.

Regele Rudolf stătea la birou. Era îmbrăcat în uniformă – probabil ținea cel mai sobru regiment. Jim făcu o plecăciune. În dreapta regelui era contele, iar în stânga lui, baronul Gödel.

– Îți mulțumesc pentru punctualitate, Taylor, i se adresă noul rege.

Era palid la față și părea pierdut, iar vocea lui era stinsă, de parcă abia ar fi putut să respire.

Gödel începu să vorbească în locul lui:

– Herr Taylor, Majestatea Sa m-a informat că are de gând să vă ofere o poziție mai importantă în slujba sa. Am să fiu sincer cu dumneavoastră: eu l-am sfătuit să nu facă asta. Nu știm nimic despre dumneavoastră în afara faptului că sunteți extrem de tânăr, preferați compania unor persoane dubioase și nu aveți nimic în comun cu valorile țării noastre. Sunteți aici – mi se pare mie – în calitate de mercenar. Dacă un inamic v-ar oferi o sumă mai mare ca să-l trădați pe Majestatea Sa Regele, cum am putea fi siguri că-l veți refuza? Într-un razkavian, născut sub semnul Vulturului Roșu, am avea deplină încredere. Dar într-un străin...

Rudolf se făcuse mic; judecata sa îi era pusă la îndoială. Contele Thalgau îl avertiză din ochi, dar Jim clocotea de mânie.

– E adevărat, răspunse el, sunt un străin. Pledez vinovat și pentru celelalte acuzații pe care mi le aduceți: da, sunt tânăr și nu sunt de viță nobilă. Prefer compania tâlharilor, artiștilor și a vagabonzilor. Cât despre acuzația că aș fi mercenar, recunosc că prima dată când am apărut în fața Majestății Sale – sau a Înălțimii Sale, cum era pe atunci – mi-am oferit serviciile ca detectiv particular. Am dat mâna, iar acel gest a fost garanția unui legământ pe care l-am făcut cu onoare, pentru că nu sunt doar un străin oarecare, sunt englez, pentru numele lui Dumnezeu, și vă mulțumesc că mi-ați amintit acest lucru. Nu pot fi mituit cu orice promisiune sau intimidat cu amenințări, și nu m-aș lăsa cumpărat cu aur. Loialitatea mea e oferită de bunăvoie și din toată inima regelui și reginei, pe viață. Dumnezeu să-i ajute pe cei care se îndoiesc de acest lucru.

Contele se pregătea să intervină, iar regele părea îngrijorat, dar un zâmbet plin de recunoștință îi lumină chipul pentru câteva secunde. Apoi îi aruncă o privire lui Gödel.

Șambelanul făcu o plecăciune scurtă.

– Desigur, eu nu pot decât să-mi exprim părerea, sire, i se adresă el lui Rudolf. Dacă asta e dorința dumneavoastră, fără îndoială că putem crea un post pentru Herr Taylor; ceva formal ar fi foarte potrivit, din punctul meu de vedere. Acum sunteți rege, sire, iar personalul dumneavoastră intră în subordinea biroului șambelanului, așa că Herr Taylor va fi subalternul meu direct, la fel ca toți servitorii dumneavoastră. Dacă ordonați, sire, o să aranjez ceva.

– Foarte bine, îi răspunse Rudolf fără prea multă tragere de inimă. Vreau să te ocupi cât mai curând de asta, baron Gödel!

Baronul zâmbi, de parcă uleiul s-ar fi răspândit într-o băltoacă. Jim îl ignoră și se înclină în fața regelui.

– Condoleanțe pentru pierderea suferită, sire, spuse el. Promit să vă slujesc atât pe dumneavoastră, cât și pe Majestatea Sa regina cu toată dăruirea și priceperea.

– Știu că o vei face, Taylor. Îți mulțumesc.

Jim plecă. După ce ieși pe ușă, se opri și începu să clatine din cap.

„Nerodul de mine, își spuse el. Te-ai băgat singur în laț, măscăriciule nebun ce ești."

Pentru că acum urma să aibă mult mai puțină libertate decât înainte – era sigur că Gödel avea să-i impună un program complex și fandosit, care nu i-ar fi lăsat timp să o caute pe actrița spaniolă – dacă aceasta exista într-adevăr, și dacă era persoana la care se gândea el.

Bombăni în sinea lui și trase nervos un șut unei mingi imaginare de pe podea, trimițând-o direct în ferestrele holului, care în imaginația lui se sparseră în mii și mii de țăndări. Coborî apoi pentru a lua micul dejun.

Petrecu restul dimineții urmărind numeroșii demnitari veniți pentru a-și prezenta condoleanțele regelui și reginei. Arhiepiscopul

sosi printre primii: un găgăuță bătrân cu aspect cadaveric – își spuse Jim – cu o față lividă și scheletică sub potcapul negru.

Apoi începură să sosească ambasadorii, mai întâi cei ai Germaniei și Austro-Ungariei – care printr-o ciudată coincidență își făcură apariția în același moment, punându-l în încurcătură pe șambelan în privința protocolului: pe cine ar fi trebuit să anunțe mai întâi? Dar șambelanii sunt plătiți ca să rezolve astfel de probleme, iar cei doi ambasadori se despărțiră în termeni destul de cordiali la plecare, și era și firesc – își spuse Jim – pentru că asta era slujba *lor*. Vizitatorii veneau și plecau pe rând și, în tot acest timp, toată lumea de la Palat trebăluia de zor: argintăria trebuia curățată, caii trebuiau adăpați și hrăniți, gărzile trebuiau schimbate periodic, iar prânzul urma să fie servit.

La ora două și jumătate după-amiaza, trimiseră după Jim: regina îi solicitase serviciile.

El o găsi pe Majestatea Sa în salon, lângă geam, privind spre terasa pe care se plimbase braț la braț cu bătrânul rege.

Era îmbrăcată în negru, desigur, și se juca cu un evantai. Fața ei delicată era palidă, iar ochii negri ca tăciunele erau plini de lacrimi...

Jim reuși să se adune și făcu o plecăciune adâncă.

– Vă mulțumesc, doamnă contesă, zise Adelaide. Vă rog să ne lăsați singuri cinci minute.

Contesa Thalgau făcu o reverență – era nevoită, acum – și se retrase glacial spre ușă. Becky dădu să plece, de asemenea, dar Adelaide clătină din cap, așa că fata rămase în încăpere. Ea era mai obosită decât Adelaide: palidă, cu urme roșii în jurul nărilor, Becky părea să fi răcit.

– Tu tre' să rămâi, îi spuse Adelaide cu o voce lipsită de orice expresie. Dumnezeu știe ce-ar zice ăilalți dacă rămân numa' io c-un tip – în afar' de arhiepiscop. Ăla parcă-i schelete ambulant. Pe unde ai fost, Jim?

Vocea îi era răgușită și părea la capătul răbdării. Jim recunoștea aceste semne: le văzuse de-atâtea ori la micuța Harriet, fetița lui Sally, atunci când aceasta avea febră și nu putea să doarmă!

– Dacă Majestatea Voastră îmi va permite, spuse el, o să vă povestesc. *Cred* că știu cine ar putea fi în spatele asasinării. V-a vorbit vreodată regele despre fratele său mai mare, prințul Leopold?

Ochii i se îngustară. Dar părea descumpănită, și nu furioasă, când clătină din cap.

– Nu. Știu cine a fost, dar asta-i tot. Ei nu vorbesc mai nimica despre el. De ce?

Jim îi povesti în câteva cuvinte tot ce descoperise.

– Iar acum am făcut cea mai mare prostie, termină el, acceptând să fiu în subordinea șambelanului. Baronul Von Gargui. Trebuie neapărat să dau o raită prin oraș împreună cu Karl von Gaisberg și cei din Richterbund. Putem vorbi normal acum, Majestate? Dacă nu...

– *Desigur,* spuse ea, numai dacă încerci să vorbești mai încet. Nici nu aș putea suporta să vorbim formal. Dar numai când suntem doar noi trei. Altfel, asta va ajunge la urechile... *lor,* ale oamenilor ca studentu' tău nebun Glatz. Atunci ei o să aibă încă ceva de reproșat regelui Rudolf, vezi? Bietu' de el, încă nu și-a revenit din șoc. Nu s-a gândit niciodată că va ajunge rege. Dar eu tre' să-l ajut. Iar asta înseamnă că voi tre' să mă ajutați pe mine, vezi? Nu aș putea supraviețui dacă nu aș mai schimba o bârfă cu voi din când în când.

Se prăbuși apoi într-un scaun. Adelaide părea să aibă două personalități: una liniștită și grațioasă, cealaltă leneșă, puțin vulgară și afectuoasă. Lui îi plăceau amândouă, dar în mod special ultima, pentru că era cea pe care ea o ținea ascunsă. Dar acum, când se gândea la acest aspect, lui Jim i se părea din ce în ce mai dificil să își dea seama cum era de fapt.

Grația și șarmul ei de regină păreau întotdeauna ușor forțate; iar vulgaritatea ei păstra o urmă de delicatețe captivantă... Ar fi putut să se gândească la ea o veșnicie și tot nu s-ar fi săturat.

– Trebuie să-mi continui cercetările pe ascuns, spuse el. Nu am de gând să renunț. Se ascunde ceva important în spatele acestor lucruri și încă nu îmi dau seama ce anume... Deci, ce avem de făcut mai departe?

– Funeraliile au loc marți, zise Adelaide. Apoi urmează două săptămâni de doliu național și ceremonia de încoronare. Pot să fac față. Contesa îmi spune tot ce tre' să fac și un' să stau, și io tac și fac. Dar politica nu e punctul meu forte...

– Și? făcu el. Las-o pe seama regelui. Politica e pentru bărbați.

Spusese asta special ca să o provoace, dar cea care îi răspunse fu Becky. Vocea ei era răgușită.

– Nu fi idiot, spuse ea. Majestatea Sa se bazează pe Adelaide, nu-ți dai seama? Regele nu l-a lăsat să vadă niciodată documentele de stat. El a ocupat doar poziția de prinț moștenitor o lună și ceva – nu uita acest aspect – așa că e la fel de neștiutor în această privință ca oricare dintre noi, și primește atât de multe sfaturi contradictorii încât simte că i se învârte capul. Adelaide trebuie să fie cel mai bun consilier al său. Se bazează pe ea, așa că trebuie să fie pregătită, ca să știe în orice moment ce să-l sfătuiască. Prin urmare, tu trebuie să afli totul și să-i spui ei.

Vocea i se stinse complet.

– Vedeți voi, continuă regina, va fi Germania ori ăilalți, iar dacă nu vor lua o decizie în cel mai scurt timp, se vor lupta, iar dacă dimpotrivă vor *lua* o decizie, va fi oricum război, pentru că cea care va pierde va obiecta. Și, în tot acest timp, un asasin, nu glumă, se furișează nestingherit prin preajmă. Ce naiba am să fac, Jim?

El se scărpină în cap, apoi spuse:

– Cred că l-aș întreba pe Dan Goldberg și știu deja care ar fi răspunsul lui. El te-ar sfătui așa: încearcă să-i atragi pe oameni de partea ta. Ieși cât mai mult în public, afișează-te. Ei nu te cunosc încă și nu au suficientă încredere în Ru... în Majestatea Sa, vreau să spun. Sunt sigur că oamenii ar prinde drag de tine, dar depinde

doar de voința ta să le oferi această șansă. Apoi, dacă se ajunge la război, vei dispune de bunăvoința lor, iar asta ar putea înclina simțitor balanța. Se opri și o privi posomorât pe Becky. Nu o să vă ascund însă, continuă el, că s-ar putea să fiți în primejdie. Vă pot promite totuși că Richterbund – frăția aceea studențească cu epoleți: verde și galben despre care v-am pomenit – va fi mereu în preajmă, oriunde v-ați afla. S-ar putea să nu-i vedeți, dar ei vor fi acolo. Așa că ieșiți cât mai mult și faceți cât mai multe cunoștințe, dar fiți pregătite în același timp să înfruntați pericolele. Acesta e cel mai bun sfat pe care vi-l pot da.

Adelaide încuviință din cap.

– Mersi, Jim, spuse ea simplu.

El plecă în timp ce Becky scotea obosită tabla jocului Halma.

Becky îi scria mamei sale de două ori pe săptămână, evitând să menționeze din ce în ce mai multe lucruri. Îi scrise, așadar, despre sfatul lui Jim, dar omise să pomenească ceva despre pericolele la care era expusă, preferând să umple scrisorile cu descrieri amănunțite ale activităților zilnice la care lua parte în serviciul reginei. Și avea despre ce să scrie, pentru că descoperise că a fi cea mai bună prietenă a unei regine era cumva mai dificil decât a face meditații sau a fi partener de joacă pentru o prințesă. Avea mult mai puțin timp la dispoziție, fiecare moment al zilei părea să fi fost programat în avans de către o mașinărie anonimă și sofisticată de planificare a timpului, iar lecțiile – nemaivorbind de jocul de Ludo sau șah – trebuiau făcute printre picături.

Ziua lui Adelaide începea la ora șapte dimineața, când servitoarea îi aducea la pat o tavă cu cafea și rulouri dulci, după care-i pregătea baia. Apoi îmbrăca niște haine pregătite de costumiera ei personală (o franțuzoaică dolofană care se albise la față când văzuse ce haine adusese cu ea Adelaide și care angajase un croitor de la Paris ca să se ocupe fără întârziere de toaletele reginei). Apoi un

secretar își făcea apariția la nouă și jumătate, cu niște note de confirmare ale scrisorilor de condoleanțe pe care trebuia să le semneze (ea putea face un „A", după care spunea plină de grație că era de ajuns).

Primea apoi un musafir sau doi: o delegație de la Comitetul de Caritate al Doamnelor din Andersbad, soția cancelarului sau soția rectorului Universității, care veneau să-și prezinte omagiile.

Apoi urma masa de prânz – inevitabil în compania unor oaspeți sofisticați și a contesei Thalgau, care veghea permanent prin preajmă. După-amiaza urma o altă ședință de instrucție cu contesa: cum să se poarte în timpul funeraliilor Regelui, cum să-i salute și cum să se adreseze celorlalți șefi de state, care cuțit și furculiță trebuiau folosite atunci când aveau sturion în meniu... Adelaide se supunea tuturor acestor cerințe cu răbdare și perseverență.

În tot acest timp, desigur, întregul oraș ardea de nerăbdare să o vadă pe regină. Curiozitatea era imensă și de aceea era foarte important să stea de vorbă cu fiecare dintre cei care o vizitau, străduindu-se să fie politicoasă. Ținând cont de sfatul lui Jim, Adelaide îi ceru contesei să stabilească un număr de vizite publice – la Catedrală, ca să verifice stadiul pregătirilor pentru înmormântarea regelui, la Labirintul Rozelor din Grădinile Spaniole de pe malul râului, ca să ia parte la ceremonia de dezvelire a unei statui, la spitalul Fever pentru inaugurarea unei aripi noi. Unul sau două dintre ziarele locale o criticară pentru aceste ieșiri – nu se cuvenea, spuneau semnatarii articolelor, să apară în public atât de des în timpul unei perioade de doliu.

Dar criticile erau nesemnificative pe lângă respectul de proporții pe care-l câștiga Adelaide. De fiecare dată când oprea caleașca pentru a cumpăra câțiva trandafiri de la vreo florăreasă bătrână, ca să-i mulțumească apoi cu un zâmbet, ori de câte ori străbătea saloanele vreunui spital strângând călduros mâinile pacienților, sau

când cumpăra mici daruri pentru copiii din orfelinate, ea câștiga tot mai multe inimi.

Mai multe chiar decât regele. Ea emana o drăgălășenie adorabilă, era sinceră și naturală, în timp ce Rudolf era sobru și încordat la toate aparițiile sale în public.

Becky îl privea cu simpatie, dar, cu cât se străduia mai mult, cu atât părea mai stângaci.

Și, oriunde mergea Adelaide, Becky o însoțea. Stătea în spatele ei la masă, în fața ei în trăsură, în spatele scaunului atunci când Adelaide primea vizite, și fiecare cuvânt rostit – cu excepția celor schimbate cu soțul ei, desigur – ajungea la ea prin intermediul lui Becky. Destul de des, atunci când tactul lui Adelaide risipea sau când aceasta își pierdea de tot răbdarea, Becky reușea să termine frazele începute de regină, iar la traducerea în engleză a cuvintelor vizitatorilor mai strecură câte o frază în plus, ca de exemplu:

„Nu-ți mai țuguia așa buzele, pentru numele lui Dumnezeu", sau „Ai grijă cum te comporți, strengăriță" ori „Nu ai nimic de zis? Spune-le ce treabă bună fac", șoptite în cel mai diplomatic mod cu putință.

Becky nu era sigură dacă doamna contesă Thalgau sesiza vreodată aceste lucruri, pentru că aceasta era întotdeauna de față, stătea destul de aproape ca să le audă și știa destulă engleză, dar nu lăsa să se vadă nimic pe fața ei.

Oricum, într-o dimineață, Becky află ceea ce o interesa. Ea stătea ca de obicei lângă Adelaide, în Camera de Matineu, iar contesa Thalgau îi explica acesteia ce legături existau între regii Razkaviei și alte familii nobiliare din Europa. Ele se obișnuiseră să lucreze împreună: contesa era rece și pedantă, Adelaide era rece și corectă, iar cea care intermedia întrebările și răspunsurile era Becky. Astfel, fata se simțea ca un tub de transport pneumatic din marile magazine universale, prin care facturile și chitanțele circulau zgomotos de fiecare dată când se stabilea câte un contact între persoane.

Se auzi o bătaie în ușă, iar lacheul anunță un oaspete: șambelanul în persoană. Lingușitor și calculat, acesta le ceru scuze pentru deranj, apoi le spuse în engleză, ignorând-o cu desăvârșire pe Becky:

– Majestatea Voastră, mâine am vrea să vă prezentăm un nou interpret, doctor Unger – un mare savant de la Universitate, care a absolvit la Heidelberg și Sorbona, precum și un foarte apreciat consultant al Ministerului de Externe din Razkavia. El o va înlocui pe Fräulein Winter, care se va putea întoarce la familia și la studiile ei, în Londra.

Becky căscă ochii mari, uimită, contesa Thalgau îngustă ochii, iar Adelaide îl săgetă cu privirea pe baron.

– Cum? întrebă ea.

– Acum, că Majestatea Voastră e regină, ar fi normal să angajeze o persoană cu experiență, care să fie la dispoziția ei. În aceste circumstanțe veți vrea – desigur – să o răsplătiți pe Fräulein Winter pentru serviciile ei și fără îndoială că o mică medalie ar fi bine meritată. Dar...

– A cui este ideea asta? întrebă Adelaide.

Nările îi fremătau de furie, iar o roșeață intensă îi coloră brusc obrajii.

– Se presupune că ar fi mai potrivit. Sunt sigur că Fräulein Winter e foarte talentată, dar...

– Se *presupune?* Dar cine ar presupune așa ceva? Eu în niciun caz. Vreți să-mi spuneți că a fost ideea regelui?

– E firesc ca Majestatea Sa să se asigure că aveți parte de cele mai bune servicii și asistență. Doctor Unger este un învățat de mare...

Adelaide se ridică. Becky și contesa trebuiră să se ridice, de asemenea, iar rapiditatea cu care o făcură se datora mai mult faptului că trupul zvelt al lui Adelaide tremura de revoltă. Furia și disprețul ei erau atât de evidente încât șambelanul făcu un pas înapoi.

– Îi doresc doctorului Unger mult succes în cariera sa, spuse Adelaide cu răceală. Dar Fräulein Winter este interpreta mea. Ea

și nimeni altcineva. Și, mai mult, eu decid cine trebuie să mă sfătuiască. Înțelegeți?

– Eu... firește, eu...

– Bună ziua!

– Poate că ar fi mai bine ca doctorul Unger să lucreze împreună cu Fräulein Winter, ca să asigure un soi de consultanță...

Adelaide inspiră adânc încercând să-și păstreze cumpătul, dar, înainte de a spune ceva, contesa Thalgau interveni prompt. Spre surprinderea lui Becky, contesa începu să turuie indignată în germană:

– Baron Gödel! Cred că nu mai e nevoie să vă amintesc că vă adresați reginei! Ați auzit răspunsul ei. Cum îndrăzniți să insistați cu atâta impertinență? Fräulein Winter își îndeplinește toate îndatoririle și – mai mult decât atât – o face cu pricepere, tact și promptitudine. Nu-mi pot imagina pe altcineva care să facă mai mult. Ați abuzat destul de timpul Majestății Sale. Vă rog să vă retrageți!

Becky rămase mută de uimire. Șambelanul făcu o plecăciune și ieși pe ușă. Câteva minute mai târziu, lecția de bune maniere continuă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Contesa era la fel ca înainte: rece, fermă și politicoasă, dar Becky o privea altfel acum, cu profundă admirație și respect.

Jim se întâlnea cu Karl von Gaisberg și cu ceilalți studenți din Richterbund ori de câte ori reușea să scape de îndatoririle de la palat. Ei se întâlneau de obicei la Café Florestan, o cafenea mică din zona podului Matthias, al cărei proprietar era discret și generos când era vorba despre consumații pe datorie. Cu două zile înainte de ceremonia încoronării, Jim o luă pe Becky cu el.

Ea nu avea prea des prilejul de a se îndepărta de formalitățile de la Curte și îi plăcea nespus să se plimbe neobservată pe străzile înțesate de lume, ca și cum ar fi fost o persoană oarecare.

Dar, de îndată ce intră în cafenea și comandă un pahar de ciocolată și o felie de tort, Becky se trezi că toți ochii erau îndreptați asupra ei.

Studenții din Richterbund se întreceau care mai de care în a-i face complimente și să-și ascundă îmbujorarea – ceea ce era absolut fermecător, și tulburător, și jenant – toate în această ordine, desigur, apoi sosi Karl von Gaisberg, Jim făcu prezentările și fu rândul lui Becky să roșească. Asta pentru că studentul făcu o plecăciune adâncă în fața ei și-i sărută foarte respectuos mâna, dar și pentru că realiză că acesta nu se distra pe seama ei, ci era foarte serios și politicos în efortul de a-și învinge evidenta timiditate. Și ea care fusese pe punctul de a face haz el! Nu era de mirare că roșea acum.

– Aveți vreo noutate, băieți? întrebă Jim.

– Am fost pe la toate hotelurile, spuse unul dintre studenți. Erau pline de jurnaliști. Am reușit să găsesc cinci femei care călătoreau singure, dar trei dintre ele au peste șaptezeci de ani, iar celelalte sunt două surori invalide venite la tratament în Andersbad. Acum au venit ca să asiste la încoronare, dar după se vor întoarce la băi.

– Continuați căutările. Dar tu, Gustav, ai aflat ceva?

– Am căutat articole din ziare mai vechi, dar nu am găsit mare lucru despre căsătoria prințului Leopold. Cenzorii trebuie să fi oprit tipărirea lor. Am găsit totuși un articol despre moartea lui. Se pare că a fost ucis de un mistreț lângă pavilionul de vânătoare din Ritterwald. Singurul martor a fost vânătorul care-l însoțea atunci – un bătrân servitor al familiei regale, pe nume Busch. Presupun că am putea merge să vorbim cu el, dacă mai este în viață.

– Merită să încercăm. Hans?

– Eu și Friedrich l-am sabotat pe Glatz. Am auzit că intenționa să saboteze vizita reginei la Școala de minerit, care era programată pentru mâine, așa că i-am spus că planurile s-au schimbat și că Regina vizitează mâine Conservatorul. Probabil că va pierde timpul pe acolo cu o ceată de rebeli și vor constata că nu au pe cine să hulească.

– Excelent! Dar ce planuri aveți pentru ziua încoronării? Karl?

Karl își drese glasul și îi aruncă o privire timidă lui Becky înainte de a începe să descrie modul în care intenționau să păzească

ruta. După un minut sau două, uită de orice timiditate și vorbi clar și răspicat, iar Becky văzu în el încă un lider, un alt fel de Jim: mai potolit, poate mai puțin efervescent și cu siguranță mai puțin experimentat, dar la fel de puternic.

– Singura problemă e că suntem cam puțini, spuse Karl încheindu-și raportul. Putem aduna șaizeci de studenți, cel mult șaizeci și trei, dar nu mai mulți. Și, bineînțeles, singurele noastre arme sunt săbiile. Ne este permis să le purtăm, după regulile frăției, dar nu avem nici măcar un pistol.

– Aș vrea să pot veni cu voi! spuse Becky.

– Știi să tragi cu arma? întrebă cineva.

– Sunt sigură că m-aș descurca dacă aș încerca.

– O să te învăț eu, se oferi altcineva. Acum se fabrică niște pistoale mici și elegante pe care le poți purta în gentuță. Am văzut câteva.

Becky îl privi curioasă pe cel care se oferise.

– Dar ce legătură are eleganța cu armele? spuse ea. Aș putea la fel de bine să mă alătur unor pirați și să trag cu tunul. Oricum, eu trebuie să o însoțesc pe regină; ea are nevoie de mine. Dar am să fiu cu ochii în patru și am să vă ajut și eu cum am să pot.

– Sper să nu ai nevoie de noi, spuse Karl. Dacă ajungem să intervenim, înseamnă că situația ar fi deosebit de gravă.

– Destul, spuse Jim. Ați făcut tot ce v-a stat în putință. Acum hai să bem niște bere. Dar fiți cu ochii pe hoteluri și în special pe gară...

Mai târziu, în timp ce Jim traversa podul însoțit de Becky, aceasta îl întrebă:

– De ce crezi că vor fi probleme în ziua încoronării?

– Mi-aș dori să nu fie. În schimb, tu pari foarte entuziasmată de această idee.

– Chiar?

– Păi, toate vorbele astea despre tunuri și mai știu eu ce. Ești, de fapt, o mică războinică, nu-i așa?

– Nu știu, răspunse ea cu modestie. Nu am avut niciodată ocazia să aflu. Dar sunt sigură că aș lupta dacă nu aș avea încotro. Nu m-aș preda cu una, cu două și nu m-aș apuca să țip, să fug sau să leșin. Majoritatea oamenilor cred că fetele nu au curaj, dar mie mi-ar plăcea să încerc... Măcar o dată, ca să văd ce înseamnă să-ți riști viața și să lupți până la moarte. Asta nu înseamnă că vreau să omor pe cineva, dar aș vrea să aflu de ce *sunt eu* în stare. Nu voi ști niciodată dacă nu voi încerca.

– Eu *nu* cred că fetele sunt mai puțin curajoase decât bărbații, mai ales că o cunosc pe Sally. Doamna Goldberg. Cred că aș putea să mă bazez pe tine într-o confruntare.

– De ce?

– E doar o bănuială. Dar știu că l-ai impresionat pe Karl von Gaisberg.

– Crezi? Oh. Mmm. Ei... ei par foarte competenți, știi? Cei din Richterbund...

– Nu aș fi putut găsi o gașcă mai bună. Karl, mai ales... Asta mă face să mă întreb ce am pierdut în viață, Becky, pentru că nu am fost niciodată student. E o viață palpitantă la universitate. Lupte, cântece, berții și așa mai departe. Când toate astea vor lua sfârșit, s-ar putea să mă apuc să studiez filosofia, dacă voi fi în stare.

Mai târziu, când Becky se retrase în camera ei, Jim se apucă să cutreiere împrejurimile palatului. Era o noapte senină, fără lună, iar grădinile înmiresmate ale palatului se întindeau până departe, sub miile de stele. Jim păși agale pe aleea cu prundiș, mărginită de gardurile lui joase și întunecate, pe jumătate adormit, dar vrăjit de frumusețea nopții și îndrăgostit până peste cap de Adelaide. Din locul în care se afla îi putea vedea fereastra, deasupra terasei din piatră împodobită cu urne din marmură. Rămase pe loc și privi o vreme spre fereastră, apoi părăsi grădina pentru a intra într-un parc ceva mai sălbatic. Ajunse pe o pajiște presărată din loc în loc

cu arbori, unde iarba înaltă se înclina în bătaia vântului spre pădurea care se întrezărea la distanță.

Merse fără țintă prin iarbă vreo douăzeci de minute, îndepărtându-se mult de palat. Era o tăcere profundă. Parcă ar fi fost singurul om rămas pe fața pământului.

Dintr-odată auzi un sunet care-i îngheță sângele în vine. Țipătul unui bărbat. Acesta tăie pe neașteptate tăcerea și se stinse într-o secundă.

Jim nu mai simțise niciodată atâta groază. Mușchii lui păreau să se fi topit; era pur și simplu încremenit de spaimă. Fusese mai mult decât un țipăt, fusese un urlet oribil de durere, un vaiet sfâșietor de suferință. Strânse tare bățul pe care-l avea în mână și rămase pe loc, încercând să-și potolească bătăile inimii și să-și dea seama din ce direcție auzise urletul: din față? Dinspre pădure? Să fi fost vreun animal nocturn sau o bufniță inofensivă?

Nu, cu siguranță nu fusese un animal. Cu un nod în gât, porni tiptil în direcția din care i se părea că auzise urletul, spre un pâlc de stejari de pe marginea unui povârniș. Mergând încovoiat, ca să nu fie văzut, își mai veni în fire și reuși să se apropie de copaci, ascultând încordat orice zgomot suspect și așteptându-se ca din clipă în clipă o ființă malefică să sară pe neașteptate la gâtul lui; dar nu se întâmplă nimic. Ajunse la primul copac, puse mâinile pe trunchiul acestuia și ciuli urechile, însă nu auzi nimic.

Bătu de câteva ori cu bățul în trunchiul copacului, dar nimic nu răspunse.

Se furișă pe sub copaci uitându-se peste tot în jur, atent la fiecare umbră. Nimic nu se mișca, umbrele erau doar umbre; nu se zărea nimic periculos prin preajmă, nicio ființă care să fi putut țipa.

Cu mare grijă, se îndepărtă apoi de pâlcul de stejari și cercetă cu privirea împrejurimile. Nimic, doar lumina stelelor, tăcerea și întunericul.

Scoase un fluierat ușurel, tremurător și prelung, apoi se duse la culcare.

În seara de dinaintea încoronării, palatul și întregul oraș erau animate de forfota pregătirilor. În bucătăriile de la palat, cofetarii și patiserii completau turnurile de glazuri și prăjituri care urmau să decoreze masa la Banchetul de Stat, iar în depozitul de gheață, un sculptor era ocupat cu tăierea și cioplirea unui bloc uriaș adus tocmai de la St. Petersburg și păstrat intact încă din timpul iernii. Sculptura trebuia să reprezinte clădirea Catedralei, dar, dacă ziua s-ar fi dovedit prea călduroasă și gheața ar fi început să se topească, sculptorul avea instrucțiuni să o transforme repede într-o reprezentare brută a Stâncii din Eschtenburg, cu tot cu linie de funicular și steag.

În grajdurile palatului caii erau adăpați și hrăniți, cozile le erau împletite și coamele pieptănate. Caleașca fusese lustruită și unsă, dichisită și repoleită, roțile fuseseră schimbate, iar banchetele umplute cu păr de cal. În oraș străzile erau măturate și curățate, iar florile din jardinierele de la ferestre erau udate și aranjate. Toate geamurile clădirilor de pe ruta alaiului regal fuseseră spălate și străluceau de curățenie. Pe malul lacului Nenuphar din parcul Stralitzky, o echipă de pirotehnicieni napoletani aranja fitilele și dispozitivele rotative pentru focul de artificii. Corul începuse repetițiile la Catedrală. Orchestra Operei pregătea programul pentru Balul Încoronării, inclusiv Valsul Andersbadului, compus de Johann Strauss cel Tânăr.

În fața palatului, gărzile tropăiau cadențat, se aliniau și executau diferite comenzi, salutând și prezentând armele; totul cu mai multă însuflețire decât în mod obișnuit, în timp ce poliția patrula pe străzi cu favoriți răsuciți și priviri oficioase încruntate.

În fiecare hotel, han sau berărie din oraș, patronii, hangiii și bucătarii își verificau halbele de bere, cramele de vinuri sau preparau

de zor mâncăruri din carne de căprioară. În baruri și cafenele, jurnaliști și corespondenți din toată Europa – și unul sau doi chiar din America – adunau informații despre ceremonia încoronării și scriau despre culoarea locală în maniera lor specifică, adică schimbând impresii unii cu alții la un pahar de tărie.

În sacristia Catedralei, acolo unde vechiul steag fusese păstrat de la moartea bătrânului rege (pentru că în perioada cuprinsă între moartea unui rege și ceremonia încoronării unui nou monarh steagul nu era arborat), călugărițele de la mănăstirea Sfânta Agata – cusătoresele care se îngrijeau de aspectul drapelului – făceau ultimele retușuri cu ace fine și ață și mai fină. Acestea reparau rupturile sau peticeau țesătura în locurile unde era mai rărită, întăreau fiecare cusătură, conturau străvechiul vultur cu fir de mătase stacojie și ataşau noi ciucuri aurii pe margine.

Iar cei pentru care tot orașul se pregătea de zor, noul rege și tânăra lui regină, stăteau față în față la o masă mică jucând un joc pentru copii, bătând din palme, râzând sau oftând dezamăgiți, în timp ce Becky stătea lângă ei, supraveghindu-i ca o doică cu dublă responsabilitate.

Era un joc numit „Vârtejul", pe care Becky și Adelaide începuseră să-l joace înainte de sosirea regelui. Inițial, Adelaide voise să joace șah, dar Becky pierdea mereu la acest joc, iar regina, care găsise un manual cu probleme de șah (ea putea citi acum denumirile pieselor) nu avea răbdare să joace șah cu cineva atât de neexperimentat, așa că prefera să joace „Vârtejul".

Regula jocului era simplă: cel care ajungea ultimul în vortex era câștigătorul, așa că era nevoie de puncte cât mai puține la zaruri, iar Adelaide trișa cu nerușinare.

În ciuda faptului că scăpa accidental pe jos zarurile pretinzând apoi că acestea arătaseră doar două puncte, chiar dacă număra greșit pătratele de pe tabla de joc și deschidea noi subiecte de discuție ca să-i distragă atenția lui Becky imediat ce aceasta își executa

mutarea (ca apoi să susțină că rândul ei trecuse și că era din nou rândul lui Becky), Adelaide se văzu nevoită în cele din urmă să accepte că micuța ei navă avea să fie trasă la fund cu mult înaintea navei lui Becky.

În cele din urmă, începu să susțină cu tupeu că Becky probabil trișase. Când auzi acest lucru, Becky izbucni în râs.

Adelaide era pe punctul de a-și pierde cumpătul – Becky cunoștea prea bine semnele – când se auzi o bătaie ușoară în ușă și regele își făcu apariția.

Becky se ridică și făcu o reverență. Adelaide sări în picioare și îl întâmpină cu un sărut.

„Ține cu adevărat la el", își spuse Becky. Adelaide era extrem de afectuoasă cu toți cei din jurul ei. Ea i se adresase lui Becky cu „surioară" de vreo câteva ori, iar acest lucru reușise să o surprindă până și pe ea, nu numai pe Becky. Ce-i drept își dăduse imediat silința să schimbe vorba, destul de încurcată după această dovadă de afecțiune.

Așa că Becky nu era niciodată surprinsă să vadă cât de iubitoare era cu Rudolf, cu toate că ea considera că era un soi de dragoste pe care cineva ar fi manifestat-o mai degrabă față de un frate favorit, și nu față de un soț.

Becky se îndreptă spre ușă, dar regele îi spuse:

– Nu, domnișoară Winter, te rog să rămâi cu noi. Jucați un joc? Care dintre ele?

– Aproape că am terminat o partidă, îi explică Adelaide. Te rog, Rudi, hai să jucăm șah. Becky poate privi, ca să învețe o deschidere nouă.

– Nu, nu. Mie îmi plac mai mult celelalte jocuri. Pot să joc cu voi?

Un mic zâmbet triumfător înflori pe buzele reginei: putea începe o partidă nouă cât mai departe de vortex, înainte să o piardă pe aceasta, așa că mătură cu o mână toate piesele de pe tabla de joc, iar regele se așeză alături de ele în camera aceea confortabilă și

relativ încărcată de mobilier, la masa acoperită cu o țesătură roșie. Afară se lăsa întunericul, iar lămpile erau aprinse aruncând reflexe gălbui asupra mesei, tablei viu colorate, asupra zarurilor din fildeș și navelor miniaturale din metal din mâinile celor doi jucători: mâna regelui – pe care strălucea inelul de suveran – și mâna lui Adelaide, delicată și rozalie, scuturând bine zarurile în palmele strânse căuș înaintea unei duble.

– Ochi de șarpe[1]! strigă ea bătând încântată din palme. O să fie bine de data asta.

Își mută nava peste două pătrățele, și jocul începu.

Într-una dintre vechile clădiri frumoase și impunătoare din Piața St. Ștefan, cu vedere spre treptele Catedralei, o femeie suna la ușa unui apartament de pe palierul etajului al patrulea.

Bărbatul din spatele ei cără un cufăr îmbrăcat în piele și un sac verde din pâslă în care se distingea un obiect ce semăna cu un trepied.

Un servitor le deschise ușa.

Proprietarul, un burlac comerciant de trabucuri pe nume Alois Egger, nu o cunoștea pe acea doamnă care se recomandase drept Señora Menendez, reprezentanta unei importante reviste de modă din Madrid. Asociatul ei era fotograf. Ea îl întrebă pe Herr Egger dacă era conștient de interesul deosebit manifestat de întreaga Europă față de ascensiunea acestei tinere și frumoase regine, explicându-i că voia să fie printre primii care să descrie – și să fotografieze, bineînțeles – rochia purtată de regină la Încoronare... iar acel apartament cu vedere spre treptele Catedralei îi oferea – nu-i așa? – un unghi mai bun.

Într-adevăr, așa era. Balconul oferea una dintre cele mai captivante priveliști asupra orașului.

---

[1] Situația în care fiecare zar afișează câte un punct (n.tr.)

Herr Egger nu era un provincial nătâng; el era, de fapt, un om de afaceri cosmopolit care călătorea la Amsterdam de câteva ori pe an (vizitase și Havana o dată). Ce plăcere să facă acum afaceri cu o femeie modernă atât de agreabilă și fermecătoare ca Señora Menendez! Femeia îi amintea de o seară minunată pe care o petrecuse în Cuba – luna care se întrezărea printre palmieri, acordurile calde de chitară, un trandafir roșu, părul negru...

Iar prețul pe care îl oferea aceasta era destul de generos.

Căzură de acord: el avea să elibereze apartamentul a doua zi, la prima oră a dimineții, ca să-l lase la dispoziția ei și a fotografului pe toată perioada ceremoniei de încoronare.

El avea să câștige niște bani, doamnele din Madrid urmau să se delecteze cu fotografiile alaiului regal și poate că în seara zilei următoare – cine știe? – o cină romantică, la o plimbare în Grădinile Spaniole, orașul *en fête*... Putea să fie la fel de frumos ca la Havana.

Totul era, așadar, pregătit pentru încoronare.

CAPITOLUL 8
Încoronarea

Servitoarea o trezi pe Becky la șase dimineața. Nu mai zăbovi nicio clipă în pat; sări ca arsă și se duse la fereastră ca să privească de la înălțime parcul și acoperișurile brun-roșietice ale caselor din oraș, precum și dealurile verzi din depărtare. Soarele dimineții învăluia totul într-o superbă lumină perlată și clară pe care monsieur Pissarro, cunoștința doamnei Winter, cu siguranță ar fi reușit să o reproducă, dar pe care Becky nu putea decât să o admire.

Apoi spălat, îmbrăcat, micul dejun, repede în cameră, coafat, oglindă, pantofi, înapoi în pălărie, broșă, gentuță... Oh, unde *Dumnezeu* era? Și portofel, bani... Să se fi organizat vreo colectă? Se strângeau fonduri cu ocazia încoronării?

Cu siguranță nu, dar mai bine câteva monede pentru orice eventualitate... Cât e ceasul? Nu se poate. Repede, repede.

Coborî în fugă scările, împiedicându-se de covorul pe coridorul din aripa vestică și se izbi din plin de cineva. Era Jim. Acesta părea foarte nervos, dar nu din cauza ei. O trase după el în micul antreu de lângă bibliotecă.

– Ascultă, zise el, nu avem prea mult timp...

– Știu! Trebuie să ajung la Intrarea Vestică în *trei minute!*

– Taci și ascultă ce-ți spun! Nenorocitul de Gödel a născocit o misiune ridicolă și mi-a ordonat să nu mă mișc de la palat. Am reușit să mă strecor o dată pe sub nasul comandantului gărzilor,

dar, dacă mă găsește din nou, mă bagă sub cheie. Am să încerc să ies din palat într-un minut ca să mă întâlnesc cu Karl și cu ceilalți membri ai grupului. Se întâmplă ceva, Becky, sunt sigur de asta. Pe Dumnezeu, dacă aș putea...

Se opri brusc și ascultă cu atenție, apoi se ascunse în spatele draperiei grele din antreu. Se auzi o bătaie insistentă în ușă, iar Becky își făcu de lucru cu mănușile. Ușa se deschise, iar Becky se întoarse prefăcându-se surprinsă. În fața ei stăteau doi soldați.

– Scuzați-mă, Fräulein, zise unul din aceștia, nu l-ați văzut cumva pe englez? Pe Herr Taylor?

– În această dimineață nu l-am văzut, răspunse ea. Sunteți siguri că nu e cu Majestatea Sa regele?

– Nu, nu l-am găsit nicăieri, Fräulein. Mă scuzați că v-am întrerupt.

Soldatul salută și se retrase. Becky trebuia să ajungă de urgență la Intrarea Vestică a Palatului, altfel toți ar fi întârziat din cauza ei. Ea trebuia să meargă la Catedrală împreună cu contele și contesa, pentru că Adelaide insistase să-i fie în preajmă.

– Jim? șopti ea disperată. *Trebuie* să plec!

– Mai întâi vezi dacă mai e cineva pe coridor, spuse el ieșind de după draperie. Fă-mi un semn din cap dacă e liber. Și să nu uiți: cei cu verde și galben sunt de-ai noștri.

Becky deschise ușa. Coridorul cu covor roșu era pustiu și în stânga, și în dreapta. Întoarse capul și șopti în direcția lui Jim:

– Liber, apoi o luă la fugă.

Alergă într-un suflet până la intrare și ajunse la timp, împleticindu-se pe trepte ca un comediant dintr-o farsă după ce trecu de lacheul surprins de apariția ei. În trăsura care o aștepta îl văzu pe conte, care o privea furibund. Când își dădu seama că erau patru pasageri în trăsură, Becky oftă în sinea ei.

– Vă cer iertare, zise ea în timp ce urca pe scara trăsurii complet lipsită de grație. Mi-am agățat tocul în covor și am călcat strâmb după ce am reușit să mă eliberez.

Era o tăcere de gheață. Becky ocupă locul de lângă conte, cu spatele la vizitiu. Lacheul închise portiera trăsurii, vizitiul scuturã hățurile și porniră în spatele caleștii regale, care trecea deja de porți. Becky simțea nevoia să privească în spate ca să poată studia mulțimea, dar știa că nu se cuvenea să facă acest lucru, pentru că în acel moment contele i-l prezenta pe bătrânul domn din fața ei, un duce oarecare al cărui nume nu reușise să-l rețină. Neștiind cum ar fi putut face o reverență stând jos, dar fiind sigură că se cădea să facă un gest cât mai politicos cu această ocazie, Becky schiță un soi de salut stângaci, iar bărbatul îi răspunse ridicându-și politicos jobenul de pe cap. Trăsura încetini când ajunse din urmă caleașca regală și apoi alte două trăsuri porniră în spatele lor. O trupă de husari sau ulani, sau lăncieri apăru ca din senin ca să li se alăture călărind la trap. Caii forăiau scuturând din zurgălăi, iar călăreții plini de ei îi aruncau priviri piezișe lui Adelaide pe sub căciulile lor negre din blană.

Apoi ajunseră în oraș, întâmpinați de ovațiile asurzitoare care făceau să vibreze acoperișurile caselor și speriau porumbeii. Mii de steaguri fluturau la ferestre, uși și balcoane. Distanța până la Catedrală nu era prea mare, dar drumul cu trăsura dură mai bine de o jumătate de oră, pentru că de pe bulevardul Cesky alaiul trecu pe sub Arcul Eroilor, apoi traversă Parcul Stralitzky și o luă pe malul lacului Nenuphar, pe lângă Pavilionul Grotă pe care regele Michael îl construise în 1765 pentru mireasa lui lebădă.

Pe tot traseul, cetățenii adunați în stradă fluturau înflăcărați steagurile, iar turiștii își ridicau pălăriile, în timp ce polițiștii salutau țepeni cu mâinile la chipiu. Din loc în loc Becky vedea câte un tânăr care se mișca prin mulțime și zărea epoleții bine-cunoscuți ai galben-verzilor. Sau cel puțin așa i se părea.

Jim se furișă pe coridorul din aripa vestică a palatului și, când ajunse în capătul acestuia, se uită după colț, spre salon și Sala de Banchet. La celălalt capăt al sălii, destul de departe de locul în care

se afla el, era o încăpere de serviciu cu un dulap cu aburi pentru păstrarea la temperatura optimă a preparatelor, iar în spatele acestuia, un coridor scurt până la bucătărie. Se întreba însă dacă ar fi putut traversa neobservat Sala de Banchet. Servitorii intrau și ieșeau la fiecare minut ca să aranjeze florile, să așeze scaunele sau să pună paharele pe masă...

Auzi voci în spatele lui. Nu mai avea ce face, trebuia să plece. Se încovoie și traversă în goană salonul până ajunse în Sala Mare – era goală, slavă Domnului! – zgomot de farfurii în sala de serviciu. Repede sub masă.

Fața de masă ajungea până aproape de podea de jur împrejurul mesei. Fără să facă zgomot ar fi reușit să ajungă cu ușurință dintr-un capăt în celălalt al mesei, pentru că pardoseala era mochetată – aceasta nu avea cum să răsune sau să scârțâie atunci când mergea pe sub masă –, dar mai erau mulți metri de parcurs. Masa era lungă cât un teren de cricket. Jim o măsurase odată cu pasul: douăzeci de metri dintr-un capăt în altul și era susținută de câteva picioare centrale masive cu baze ramificate, ca niște rădăcini fin șlefuite și lucioase, pe deasupra cărora el era nevoit să se strecoare.

Se puse în mișcare. Îi luă mai mult decât sperase, pentru că atunci când ajunse la jumătatea mesei mai mulți lachei intrară în sală ca să aranjeze tacâmurile cu o precizie milimetrică. Tot ce putea vedea pe dedesubt erau șosetele albe ale acestora și pantofii negri din piele lăcuită, cu catarame – de o parte și de alta a mesei, mișcându-se încet de la un scaun la altul.

Auzea clar șuieratul aburului din sala de serviciu, precum și clinchetul plăcut al argintăriei puse pe masă sau conversațiile purtate cu voce scăzută, care se opriră atunci când intendentul (niște pantaloni negri) intră în Sala de Banchet.

Acesta inspectă tacticos toate aranjamentele, se opri de câteva ori ca să le facă observații servitorilor și trecu mai departe.

Apoi se făcu din nou tăcere și toate picioarele se îndreptară spre ușa pe care intrase Jim.

La capătul mesei apărură niște picioare în uniformă: pantaloni strâmți de culoare maronie cu vipușcă neagră – uniforma gărzilor de la palat.

– L-ați văzut cumva pe secretarul Majestății Sale? Pe englezul Taylor?

– Nu, serjeant, îi răspunse intendentul.

– Dacă îl vedeți, vă rog să dați imediat alarma, înțelegeți?

– Alarma, serjeant? Dar...

– E o problemă de viață și de moarte. S-ar putea să existe un complot împotriva regelui.

– Iar englezul este...

– Exact. Fiți cu ochii-n patru. În regulă. Caporal, iei în primire Sala de bal. Eu o să urc scările până la Galerie...

Plecară. Jim înjură încetișor. Era mai rău decât își imaginase.

Dacă urma să se întâmple ceva – și era sigur de asta, acum –, aveau să dea vina pe el. Cu atât mai mult trebuia să iasă de acolo cât mai repede... Oare cât mai *aveau* lacheii până ce terminau de aranjat masa?

Aproape o jumătate de oră – așa se dovedi până la urmă. Când ultima lingură fu aranjată în sfârșit la locul ei, ultimul scaun pus la masă și ultimul fir de praf suflat de pe ultimul pahar, Jim era la un pas de a izbucni în lacrimi de furie și frustrare.

Dar, în cele din urmă, toți lacheii părăsiră Sala de Banchet. Jim numără până la o sută și ieși târâș din ascunzătoare, apoi se repezi în sala de serviciu. Un servitor cu brațele pline de farfurii rămase cu gura căscată când îl văzu și îl urmări cu privirea. Jim o luă pe coridorul de după colț. Se izbi în ușa de la bucătărie și se pierdu imediat printre ajutorii de bucătar și ucenicii care tăiau de zor bucăți mari de carne sau tocau legume. Se trezi apoi într-o curte pavată cu dale de piatră, unde trebui să se oprească, pentru că nu-și dădea seama unde se afla. Cineva striga ceva, apoi auzi zgomotul unor pași alergând, așa că se îndreptă în fugă spre zidul cel

mai îndepărtat, sări pe un butoi plasat foarte convenabil și reuși să se cațăre pe coama zidului, se rostogoli și se trezi în fața grajdurilor.

Era timpul să mai aibă și ceva noroc, își spuse el, și atunci o văzu: o minunată iapă murgă, înșeuată special pentru Colonelul Dragonilor – cel care certa în acel moment un rândaș într-un colț al curții. Jim nu prea se pricepea la cai, dar știa cum să le spună să pornească sau să se oprească și cum să-i facă să meargă la pas, așa că sări imediat în șa, găsi scările și apucă hățurile.

Colonelul nu apucă să-și tragă sufletul și cu atât mai puțin sabia, că Jim trecuse deja de porțile de la curtea grajdului și galopa vijelios pe pietrișul aleii îndreptându-se către poarta principală.

Procesiunea pornise spre Catedrală cu ceva timp în urmă, iar mulțimea se risipise deja din zona palatului, așa că nu se mai vedea nimeni prin preajmă; dar în scurt timp Jim se văzu nevoit să încetinească, deoarece, cu cât se apropia mai mult de centrul orașului, străzile erau din ce în ce mai pline de oameni. Lăsă mai întâi calul să meargă la trap, apoi la pas, dar mulțimea era atât de numeroasă încât ar fi mers mai repede fără iapă, așa că se hotărî să o abandoneze. O lăsă, așadar, în grija unui bărbat cu o mustață mare, îmbrăcat într-o vestă unguerească, promițându-i acestuia douăzeci de coroane dacă l-ar fi găsit în același loc în după-amiaza aceea, deși era sigur că bărbatul ar fi putut vinde iapa cu cincizeci de coroane, ca să dispară apoi cu banii în mai puțin de jumătate de oră.

„Mult noroc!", îi ură Jim în mintea lui.

Apoi continuă pe jos, alergând prin mulțime, ocolindu-i pe cei care mergeau prea încet și cotind în fugă sau sărind câte două trepte odată, arzând de nerăbdare să ajungă cât mai repede la Catedrală pentru a preveni – ce anume? Nu putea ghici, dar putea presupune, și acest lucru făcea și mai imperativă necesitatea de a ajunge la timp acolo.

Procesiunea ajunse în Piața Sf. Ștefan, chiar în fața Catedralei, iar Becky rămase cu gura căscată în fața mulțimii adunate acolo, la

auzul nesfârșitelor ovații, dar mai ales în fața frumuseții desăvârșite a locului în acea dimineață însorită de vară.

Frumoasele case vechi cu acoperișurile lor în stil baroc și ramele sculptate ale ferestrelor străluceau în nuanțe de ocru, auriu și crem în lumina veselă a soarelui.

Oamenii își fluturau mâinile entuziasmați din balcoanele cu balustrade de fier forjat, iar în celălalt capăt al pieței, catedrala gotică, înnegrită de vreme, se profila semeață și magnifică pe fundalul albastru al cerului. Printre case, Becky putea vedea Stânca cenușie din Eschtenburg de pe celălalt mal al râului. Stânca veghea, așteptându-și steagul.

În Catedrală își ocupară locurile în acordurile solemne de orgă.

Mai era și o fanfară de trompete suflând suficient de asurzitor încât ar fi reușit să miște faldurile steagului național, care fusese montat în suportul de lângă enorma ușă vestică a Catedralei. Toată lumea se ridică în picioare la apariția siluetei fragile a bătrânului arhiepiscop, care păși încet în fața regelui și reginei pe culoarul central.

Regele purta uniforma de Comandant Suprem al gărzilor din Eschtenburg, cel mai dichisit regiment. Uniforma era de un alb imaculat, cu o mulțime de medalii agățate la piept și epoleți din aur pe umeri. La șold purta o sabie lungă și încovoiată, având mânerul împodobit cu ciucuri roșii. Era cu capul descoperit, bineînțeles, și, în timp ce treceau pe lângă Becky, ea văzu că fața lui era crispată de neliniște.

Adelaide, care mergea alături de el, purta o rochie superbă din mătase crem. Ea ținea mâna pe brațul regelui, iar Becky înțelese care din ei îl liniștea pe celălalt.

Corul începu să cânte, apoi arhiepiscopul oficie liturghia și, în cele din urmă, la ora 11 și 15 minute avu loc încoronarea. Ceremonia fu simplă: o rugăciune, jurământul solemn al lui Rudolf că avea să poarte cu credință Vulturul Roșu și miruirea sa de către arhiepiscop cu ulei sfințit. Regele și Adelaide îngenuncheară unul

lângă altul pe perna din fața altarului, iar Becky își spuse că păreau doi copii care jucau o piesă de teatru și simți un nod în gât, dar nu din patriotism.

Urmă o altă rugăciune, pentru viață lungă și prosperă, apoi arhiepiscopul se întoarse către paracliser și luă coroana de pe perna pe care o ținea acesta. Coroana nu era cine știe ce: un cerc negru din fier împodobit cu un singur topaz enorm cu margini neregulate, de culoare galbenă, dar care avea o valoare simbolică, fiind forjată chiar din sabia cu care Walter von Eschten apărase Stânca și-l biruise pe Ottokar al II-lea în Bătălia de la Wendelstein. Topazul era zestrea lui Erszebet Csehak, contesa unguroaică devenită soția lui Karl, fiul lui Walter, așa că acea coroană a Razkaviei era mai prețioasă decât orice biju din aur.

Rudolf rămase în picioare în fața adunării, iar arhiepiscopul ridică și ținu coroana câteva clipe deasupra acestuia, după care o așeză ușor pe capul noului rege. Un freamăt străbătu mulțimea din Catedrală, iar venerabilul arhiepiscop se așeză în genunchi ca să sărute mâna regelui. Becky era sigură că auzise cum îi pârâiseră genunchii.

Apoi veni rândul lui Adelaide să sărute mâna regelui, iar trâmbițele scoaseră un sunet asurzitor în timp ce orga bubuia ca un tunet.

Arhiepiscopul îi conduse apoi pe culoar în jos, îndreptându-se spre ușa cea mare unde era agățat stindardul *Adlerfahne* și, în timp ce regele și regina mergeau spre ieșire, toți ochii erau ațintiți asupra lor[1].

Ușa era larg deschisă. Arhiepiscopul așteptă ca adunarea să se regrupeze – moment în care toți cei din mulțime începură să foiască – foarte politicos, ce-i drept.

Privirea lui Adelaide se opri asupra lui Becky. Regina părea ușurată că-și descoperise interpreta în mulțime, pentru că un zâmbet îi înflori instantaneu pe buze și ochii îi străluciră pentru o clipă, ca imdiat după aceea să-și reia expresia impasivă.

[1] Conform proverbului englezesc: „O pisică se poate uita la un rege" (n.tr.)

Ceremonia se încheiase. În piața din fața Catedralei, patru mii – cine ar fi putut spune exact? – de perechi de ochi priveau în sus. Soldați și polițiști erau pregătiți să elibereze traseul spre străvechiul pod.

Apoi arhiepiscopul se întoarse spre *Adlerfahne.* Steagul măsura vreo doi metri și jumătate în lungime și un metru optzeci în lățime, fiind confecționat din mătase aurie, iar vulturul roșu era brodat în mijloc cu fir de culoarea rubinului. Steagul avea o bordură din franjuri aurii și era agățat de un stâlp înalt de peste trei metri. Probabil că era foarte greu, dar, la naiba, urma să fie purtat de un rege.

Arhiepiscopul rosti o rugăciune și stropi drapelul cu apă sfințită, apoi Rudolf desprinse steagul din suport și, după ce merse vreo patru metri până la ieșire, coborî cu el în mână treptele Catedralei.

Din miile de piepturi izbucniră urale asurzitoare. Pălăriile zburau prin aer în timp ce soldații și poliția făceau cărare prin mulțime pentru alaiul regal. Trompetiștii aliniați pe scările Catedralei își ridicară instrumentele aurii și începură să cânte Fanfara Vulturului.

Adelaide se apropie în stânga regelui, puțin mai în spate, iar lui Becky i se păru că aude și mai multe urale la apariția ei.

Oricum, pentru moment, razkavienii lăsaseră deoparte toate îndoielile lor în privința regelui Rudolf. Delicat, dandy și visător așa cum a fost, era totuși regele lor, *Adlerträger,* purtătorul Vulturului, iar ei îl iubeau pentru asta. Acesta era momentul în care întreaga națiune renăștea din propria cenușă: purtarea steagului era simbolul acestui nou început.

Becky își simți inima tresăltându-i de mândrie, dar își aduse aminte de tatăl ei și o cuprinse tristețea. El ar fi trebuit să fie acolo ca să vadă toate astea. Se simțea totuși mulțumită și era sigură că foarte mulți dintre compatrioții ei simțeau același lucru: regele lor, steagul lor, libertatea lor, națiunea lor. Cu toții și-ar fi dat viața pentru rege.

Dar era scris să se întâmple invers.

Când făcu primul pas în piața din fața Catedralei, se auzi un foc de armă – un bubuit teribil, șocant, mai puternic chiar decât trâmbițele și uralele mulțimii, iar Rudolf se opri brusc, poticnindu-se. Muzica și forfota mulțimii se opriră instantaneu, tăcerea devenind sinistră, iar marele steag din mătase se înclină și căzu, la pământ, de parcă Vulturul însuși ar fi fost împușcat. Becky simți cum toți cei patru mii de oameni din piață rămaseseră cu respirația tăiată.

Prima care-și veni în fire fu Adelaide. Ea se aplecă imediat asupra trupului soțului ei. Un trandafir roșu părea să fi înflorit pe albul imaculat al uniformei acestuia – în dreptul inimii –, iar regina întinse mâinile spre el, neputincioasă. Cu ultimele puteri, Rudolf ridică steagul și șopti:

– *Der Adler...*

O mulțime de mâini se întinseră după el, dar se opriră. Toți bărbații, femeile și copiii din piață ridicaseră mâinile involuntar, apoi le retraseră, pentru că steagul era acum în mâinile lui Adelaide, regina lor, care-l ținea cu fermitate.

Arhiepiscopul îngenunchease lângă regele muribund.

Mulțimea din fața lor fremăta făcându-i parcă lui Adelaide loc să treacă, iar ea depunea eforturi străduindu-se să țină flamura dreaptă, proptindu-și din când în când suportul în șold cu un gest complet lipsit de eleganță ca să-l poată apuca mai bine. După ce-i aruncă o privire pătimașă și plină de tristețe lui Rudolf (privire care rămase întipărită în sufletele tuturor), ea începu să coboare treptele și păși în piață.

Contele era în stânga ei, iar Becky în dreapta. Cu coada ochiului, Becky reuși să-l zărească pe Karl von Gaisberg și vreo șase tineri din echipa galben-verzilor care făceau loc prin mulțime ca să deschidă un culoar pentru Adelaide, la fel ca o gardă de onoare. Studenții țineau mulțimea în frâu, iar regina făcu primii

pași pe dalele de piatră din fața Catedralei, îndreptându-se spre casele vechi din celălalt capăt al pieței, ca să ajungă la podul de peste râu.

Mesajul era clar: dacă Adelaide reușea să ducă drapelul *Adlerfahne* până la Stâncă, Razkavia avea să rămână liberă și independentă. Dar se putea ivi în orice moment un alt asasin sau exista pericolul ca același asasin să tragă în ea; și mai era și greutatea străvechiului steag, dificultatea de a se descurca cu suportul de peste trei metri lungime a steagului, plus cei patru metri pătrați de țesătură din mătase. Rudolf repetase de mai multe ori acest traseu cu steagul în mână, spre deosebire de ea și, în plus, Adelaide era copleșită de durere după ce-și văzuse soțul împușcat atât de aproape...

Contele își scosese revolverul . Karl von Gaisberg se apropie de Becky și o întrebă în șoaptă:

– Unde este Jim?

– Au încercat să-l aresteze la Palat. Nu știu dacă a reușit să iasă de acolo.

Karl fluieră ușurel.

– Crezi că ea va reuși?

– Cine poate ști? Dar mai degrabă ar muri decât să renunțe.

– Să sperăm că nu...

Karl își ocupă din nou locul în fruntea grupului său, iar Becky i se alătură din nou lui Adelaide, care îi aruncă o privire mândră și plină de durere.

– Rudi? o întrebă regina cu voce stinsă.

Becky nu spuse nimic, doar clătină din cap.

– Nu pot să o fac, Becky, murmură Adelaide. *Nu pot...*

– Ba poți, îi răspunse Becky, încurajând-o. Odihnește-te dacă vrei, dar nu renunța. Stai pe loc cât vrei. Dar știu că *poți* să o faci, sunt sigură de asta.

Adelaide se opri, dar numai cât să mute steagul în cealaltă mână și reuși să facă asta proptindu-și suportul steagului în șold.

O sută de fețe încordate de emoție se înghesuiau în jurul ei, cu ochii mari de uimire și gurile căscate, apoi se auzi un strigăt:

Ein hoch dem Konigin[1]*!*

Hoch! Hoch für Adelaide[2]*!*

Mai multe voci li se alăturară, iar aceste urale o încurajară nespus. Reuși să ridice din nou steagul și întreg alaiul se puse în mișcare.

Jim ajunse în piață în momentul în care procesiunea ieșea pe ușa Catedralei; la timp ca să audă fanfara și împușcătura fatală, la timp ca să-l vadă pe Rudolf prăbușindu-se la pământ. Simți un nod în gât; îi era milă de bietul tânăr. Rudolf nu ceruse să fie rege; el nici măcar nu-și dorise coroana, dar făcuse tot ce-i stătea în putință și luase povara pe umerii lui.

Jim era sigur de un lucru: chiar dacă regele ar fi prevăzut ce avea să urmeze, el ar fi mers înainte cu fruntea sus și și-ar fi făcut datoria, fără să ezite. Adelaide văzuse în el ceva aparte, bietul nebun, iar Jim se simți dator să admită că avea o admirație profundă față de bărbații care, deși nu erau curajoși din fire, puteau înfrunta pericolul fără să clipească. Jim o văzu pe Adelaide ridicând steagul; un jucător profesionist de cricket nu s-ar fi descurcat mai bine decât ea, își spuse el. Apoi el își aminti altceva. Anticipând ce va urma dacă lucrurile nu aveau să meargă bine, el își făcu loc prin mulțime și urcă treptele Catedralei, îi spuse câteva cuvinte arhiepiscopului și ridică de jos coroana. Nimeni nu observase acest lucru; cercul din metal căzuse de pe capul lui Rudolf și se rostogolise ceva mai departe de acesta, într-un șanț.

Nu avea niciun rost să-și facă drum prin mulțime până la pod, așa că-l apucă pe arhiepiscop de braț și-l trase după el, apoi îi făcu semn căpitanului husarilor, ridicând coroana.

---

[1] Trăiască regina!

[2] Trăiască Adelaide!

La vederea coroanei, ochii căpitanului se îngustară, amenințători. Bărbatul puse mâna pe sabie, apoi înțelese și i se alătură lui Jim. Împreună, îl luară pe arhiepiscop de câte un braț și coborâră în fugă treptele, apoi înconjurară Catedrala și coborâră până la malul apei, unde se afla ancorată barja cu care se traversa râul.

Vechea barjă, destinată transportului, traversa râul de pe un mal pe celălalt prin intermediul unui cablu de oțel suspendat deasupra apei.

Jim îl urmărise pe barcagiu de mai multe ori și i se păru ușor, dar acum avu nevoie de toată puterea sa și a căpitanului, precum și de rugăciunile arhiepiscopului și, cu toate astea, barja tot se bălăbănea în toate direcțiile numai în cea bună, nu.

Jim se uită în amonte, văzu mulțimea lipită de parapetul podului și se întrebă îngrijorat dacă ea avea să ajungă prima acolo.

– Dă-i drumul! strigă el. Trage tare!

Pe deasupra capetelor mulțimii, Becky putea vedea statuile care străjuiau parapetul podului.

Pe fiecare statuie stăteau agățați o mulțime de băieți care strigau entuziasmați fluturându-și șepcile. Ca și piața cea mare, podul era pavat cu dale de piatră, iar Adelaide cu greu încerca să-și țină echilibrul în pantofii ei delicați din satin.

Încet-încet, alaiul se deplasa acum spre mijlocul podului, iar mulțimea era atât de numeroasă – oamenii se înghesuiau, stăteau agățați unii de alții sau escaladau balustrada de piatră a podului –, încât Becky se temea să nu se întâmple vreo nenorocire: era de-ajuns ca cineva să calce greșit și ar fi tras după el în apă încă o duzină.

Adelaide plângea încetișor. Avea dinții încleștați, fața albă ca varul, iar brațele îi tremurau.

– Am făcut mai mult de jumătate din drum, o încurajă Becky. Mergi mai departe!

– Acu' avem de urcat o pantă nenorocită, nu-i așa? murmură Adelaide printre lacrimi, dar nu se opri.

La celălalt capăt al podului trebuiau să treacă pe sub arcul gotic al porții de apărare – un edificiu la ale cărui ferestre se vedeau o mulțime de capete. Calea se îngusta apoi și era din ce în ce mai greu ca regina să-și croiască drum prin mulțime. Karl începu să strige:

– Faceți loc! Lăsați-o pe regină să treacă! Faceți loc acolo!

Contele își pusese la loc revolverul și o privea tensionat pe Adelaide care mergea foarte aproape de el, gata să o susțină dacă ar fi căzut. Pe chipul său aspru și ridat se citea mândrie, dar și îngrijorare.

Când ajunseră la arcul pe sub care trebuiau să treacă, regina tremura atât de tare, încât Becky crezu pentru o clipă că avea să scape steagul din mână. *Ce se va întâmpla atunci? Ce se va întâmpla?* se tot întreba ea.

Dar Adelaide nu scăpă steagul; se opri doar ca să și-l proptească în șold și ca să-și tragă sufletul. Îi aruncă o privire contelui înainte de a se sprijini câteva clipe pe brațul lui, apoi porni din nou la drum, pe sub arcul porții de apărare, iar oamenii de pe partea stângă îi făcură loc să treacă îmbrâncindu-se, cățărându-se pe pervazurile ferestrelor sau agățându-se de orice proeminență a zidului. Mulțimea îi deschise astfel drumul către șirul de trepte ce urcau până în vârful stâncii.

– Trage tare, căpitane, trage!

Cum reușea bătrânul barcagiu să ducă barja de pe un mal pe celălalt? Jim se minunase și cu alte ocazii de felul în care niște bieți moșnegi anchilozați care abia ar fi reușit să țină lingura în mână ca să molfăie niște terci erau în stare să sape un șanț sau să doboare un copac într-un sfert din timpul necesar unui tânăr vânjos cu mușchi proeminenți; și iată că se adeverea din nou acest lucru. Încă nu reușiseră să ajungă pe celălalt mal. El și căpitanul husarilor erau

leoarcă de transpirație și tremurau, iar barja se clătina amenințător în voia curenților.

– *Ja – hau ruck! Hau ruck*[1]*!*

La naiba, își spuse Jim. Pentru ce se chinuia așa?

Ei bine, nu făcea asta doar pentru Adelaide, o făcea și pentru Rudolf, pentru conte și pentru Becky, pentru Karl von Gaisberg și pentru toată țara asta mică și plăpândă, cu toată mândria și onoarea, și istoria ei. Se simțea la fel ca orice razkavian loial, precum bunul căpitan de lângă el, așa că trase cu îndârjire de cablu și în scurt timp reușiră să treacă de curentul puternic al râului și să înainteze mult mai ușor către pontonul din lemn de pe celălalt mal. După câteva minute, se cățărau deja pe albia înclinată.

– Și acum încotro? Luăm funicularul? întrebă căpitanul.

– E singura cale. Vino!

Îl zoriră pe slujitorul Domnului pe poteca sinuoasă de la baza peretelui stâncos, îndreptându-se spre mica stație de funicular, unde începură să bată în ușa cabanei șefului de stație. Cineva îi auzi și veni repede să le deschidă.

– Nu, e interzis, le explică bărbatul. Funicularul nu funcționează...

Apoi îl văzu pe arhiepiscop, care ridică sugestiv coroana. Cu gura căscată, bărbatul îi privi nedumerit câteva clipe, apoi începu să acționeze pârghiile și robineții, întrucât funicularul era pus în mișcare de principiul contragreutății.

Un rezervor de apă de pe culme (alimentat de același izvor care îi ținuse în viață pe Walter von Eschten și pe cavalerii săi cu câteva secole în urmă, și care acum juca din nou un rol important în istoria Razkaviei) umplea rezervorul vagonetului gol din vârf care, fiind mai greu, rula în jos trăgând celălalt vagonet de mai jos. Procesul era simplu, precis și silențios, dar îngrozitor de lent, așa că în

[1] Da – hei rup! Hei rup! (n.tr.)

timp ce arhiepiscopul stătea în vagon, așteptând, Jim și căpitanul începură să se cațăre pe panta abruptă pe care urca funicularul.

Adelaide privi în sus pe cărare, închise ochii și își mușcă buza înainte să coboare privirea pentru a vedea unde să pună piciorul. Cărarea îngustă – abia dacă încăpeau pe ea doi oameni unul lângă altul – era mărginită de o balustradă pe partea stângă și de case cu ziduri din piatră pe partea dreaptă, care începeau să se rărească în scurt timp, făcând loc unui perete stâncos.

La fiecare fereastră se vedeau chipuri curioase. Cei din fruntea alaiului erau Karl și alți doi studenți, iar în spatele lor veneau Adelaide și contele. Becky rămase la un moment dat în urmă, dar Adelaide începu să o strige disperată:

– Becky! Stai lângă mine! și atunci fata își făcu loc cu coatele și trecu mai departe prin mulțime până ce ajunse în spatele reginei.

– Sunt aici, o liniști ea. Sunt cu tine.

Mai mulți studenți trecură în spatele lui Adelaide, iar mulțimea se îmbulzi înainte. Oamenii se împiedicau, se cățărau și își făceau loc cu coatele. Pantofii delicați ai lui Adelaide erau acum zdrențuiți și murdari, nepotriviți pentru actuala misiune, iar picioarele ei călcau din ce în ce mai nesigure pe potecă.

Gemea înăbușit, fără contenire. Dinții îi erau încleștați – Becky îi putea vedea chipul atunci când regina privea în urmă – și avea ochii plini de lacrimi.

Adelaide se opri, iar Becky nu înțelegea de ce, și atunci contele îi spuse răgușit:

– Rochia ei... se va împiedica... și se trase într-o parte, făcându-i loc lui Becky să treacă lângă regină și să-i ridice puțin poalele grele ale rochiei din mătase pentru ca aceasta să poată păși mai departe fără să se poticnească.

Când o atinse, Becky simți cum tremura din tot trupul și o sprijini pentru câteva clipe, apoi o auzi șoptind:

– Dă-te la o parte, nu mă las, spuse ea, iar Becky se trase într-o parte pentru a-i face loc să treacă înainte.

Tot înainte și tot la deal, pas cu pas – din ce în ce mai greu, ce-i drept; iar dintre cei care veneau din urmă, oamenii de pe culme, și cei cocoțați pe pervazuri sau agățați de tufișurile care creșteau pe un versant al stâncii, nimeni nu mai scotea un sunet.

Uralele conteniseră. Toți cei din preajma reginei puteau vedea îngrozitoarea încordare ce se citea pe fața ei albă ca varul și-i împărtășeau suferința în timp ce-și mușca buza până la sânge.

– Mai e puțin, la prima cotitură ești acolo, îi spuse Becky. Nu te opri. Sprijină-te de brațul meu. Oprește-te dacă simți nevoia. Odihnește-te. Stai pe loc cât vrei. Dar nu mai e mult...

Puterile lui Adelaide o părăsiseră. Nu mai putea vorbi; de fapt, abia putea să mai vadă unde să pună piciorul. Un vaiet continuu, înăbușit, îi ieșea din piept, iar Becky se înfioră la vederea unghiilor ei însângerate. Fața îi era lucioasă din cauza transpirației, iar părul care fusese coafat cu atâta grijă i se lipise de cap, atârnându-i în șuvițe ude pe frunte și peste ochi.

Becky întinse mâna ca să-i aranjeze părul și o simți cum tremură ca varga.

La capătul treptelor, chiar după ultima cotitură, se vedea o mică platformă și, în centrul acesteia, stâlpul pe care urma să fie arborat drapelul, iar ceva mai departe o stație de funicular. Mai avea puțin, foarte puțin... Dar, când ajunseră la capătul ultimei cotituri și picioarele pline de răni ale reginei urcară împleticindu-se ultimele șase trepte, o umbră căzu asupra lor.

Becky ridică ochii și văzu o matahală cu ochi negri și iscoditori. Era Otto von Schwartzberg.

Și atunci Adelaide începu să se clatine. Se opri.

– Nu pot, șopti ea. Sunt sfârșită, Becky. Vreau să mor, nu mai pot...

Expresia lui Otto von Schwartzberg era de nepătruns. Nimeni nu ar fi putut ghici ce gândea acesta; putea să-i dea reginei lovitura

de grație sau dimpotrivă, să o poarte în brațe până la platforma pe care trebuia arborat steagul. Atât de impresionantă era statura bărbatului, încât nimeni – nici măcar contele – nu știa ce să facă în acel moment. Iar steagul se lăsa jos, tot mai jos...

Și atunci, în liniștea aceea mormântală, un bărbat se ivi în vârful stâncii și sări ușor de pe platformă drept în fața lui Otto von Schwartzberg. Cu părul blond și răvășit, plin de sânge și cu jacheta ruptă, acesta se postă furios în fața gigantului, ținând ceva în mâna stângă.

– Dă-te la o parte, spuse el printre dinți. Stai în calea reginei. Dă-te la o parte.

Nimeni nu-i mai vorbise niciodată în acest fel lui Otto von Schwartzberg, indiferent de limba în care i se adresase.

Uriașul îi făcu loc reginei, iar aceasta ajunse pe platformă. Întregul oraș văzu steagul ivindu-se pe culme și toți izbucniră în urale.

Garda Vulturului – soldații care stăteau de strajă zi și noapte pe Stâncă – se năpusti spre regină atunci când contele îi dădu răstit comanda și Garda luă steagul *Adlerfahne* din mâinile acesteia chiar în momentul în care ea se prăbușea leșinată în brațele lui Becky.

Peste tot în jurul lor mulțimea ovaționa cu înflăcărare. Pălăriile zburau prin aer, steagul se ridica mândru în vârful masivului de piatră, iar din vale și de pe toate acoperișurile caselor se auzeau chiote și urale, exploziile artificiilor și trâmbițele Gărzii Vulturului. Nimeni nu știa unde dispăruse Otto von Schwartzberg. Contele era îngrijorat pentru Adelaide, dar Becky își aminti că avea în gentuță o sticluță cu săruri. O găsi și îi scoase dopul, apoi o plimbă câteva secunde pe sub nasul reginei. Mirosul înțepător o făcu pe Adelaide să tresară. Se strâmbă și deschise ochii, clipi de câteva ori, apoi privi în sus și zări Vulturul Roșu fluturând pe culme.

Se auzi un hârâit, urmat de scrâșnetul unor roți, și vagonul micuț al funicularului se ivi pe platformă. Din el coborî arhiepiscopul: plăpând și neliniștit, cu hainele pătate de sângele regelui,

iar Jim îi înmână obiectul pe care-l ținea în mână: coroana de fier a Razkaviei.

Becky o ajută pe Adelaide să se ridice. Palidă și tremurând ca varga, noua regină rămase cu fruntea sus sub steagul pe care-l cărase până pe culme, și în același loc fu încoronată, în timp ce toți cei de față îngenunchează în semn de credință și supunere.

CAPITOLUL 9
Dispozițiile

La o oră sau două după încoronarea lui Adelaide orașul era cuprins de sentimente contradictorii. Unii erau bucuroși, iar alții nespus de triști în urma ultimelor evenimente. Mii de oameni asistaseră la cele întâmplate, dar totul părea foarte greu de crezut. Abia atunci când Adelaide își reveni și coborî la poalele masivului cu funicularul, oamenii înțeleseră că totul se întâmplase aievea.

Trăsura care ar fi trebuit să-l ducă pe Rudolf după încoronare se întoarse la Palat doar cu regina. Adelaide stătea pe bancheta trăsurii, palidă și tremurând îngrozitor după șocul suferit, cu coroana de fier pe părul ei negru, având chipul întunecat de tristețe. Era distrusă. Nu era în stare să-și ascundă neliniștea și gândurile care o frământau și totodată – după cum avea să constate de altfel și Jim – acesta era cel mai puternic atu al ei în relația cu oamenii, cu poporul ei. Ea nu putea ascunde nimic, era deschisă și sinceră, așa că oamenii aveau încredere în ea. Dar situația în care se afla era teribil de riscantă.

Jim confiscă încă un cal și însoți călare trăsura reginei până la Palat, așteptându-se ca dintr-un moment în altul cineva să tragă cu arma. Contele călărea de cealaltă parte a trăsurii. Ghirlande de flori, ovații și chiote de încurajare se ridicau pretutindeni și în tot acest vacarm ea trecea cu trăsura prin mulțime având pe chip expresia

potrivită: nu afișa un rânjet trufaș, dar niciun zâmbet trist; era mândră, solemnă, hotărâtă, sobră, neînfricată.

Jim surprinse privirea contelui și înțelese că se gândeau la același lucru: printr-o întâmplare miraculoasă, Razkavia găsise liderul pe care-l căuta de atâta vreme.

Micuța Adelaide din Hangsman's Whearl era o regină din cap până-n picioare.

Între timp, soldații și poliția cercetau fiecare centimetru al Pieței Sf. Ștefan în căutarea unor indicii în legătură cu asasinul regelui. Dar un singur foc de armă e întotdeauna ceva neașteptat și nimeni nu poate fi sigur de nimic, fiecare martor având opinii diferite în legătură cu direcția din care se auzise acesta. Numărul ferestrelor de la care asasinul ar fi putut să tragă era de ordinul sutelor, și mai erau și balcoanele, intrările și acoperișurile baroce, cu numeroasele lor frontoane, mansarde, balustrade și cornișe... Fără a mai pune la socoteală multitudinea de alei înguste și sinuoase – multe dintre acestea nefiind cunoscute nici măcar de cei care locuiau în piață. Aceste alei nu figurau pe nicio hartă a orașului. Căutările continuau, dar fără vreo speranță de izbândă.

La Palat era o forfotă nemaivăzută. Totul fusese pregătit pentru a-l întâmpina pe rege și pentru petrecerea oficială, iar oaspeții începuseră să sosească (la prânz erau așteptați cetățenii de seamă ai țării, iar seara personalitățile din străinătate), dar nimeni nu se ocupa de primirea lor.

Imediat ce trăsura reginei și escorta acesteia se opriră în fața Palatului, dușmanul lui Jim, baronul Von Gödel, își făcu apariția la ușă. Palid și foarte nervos, acesta îi aruncă o privire lui Jim după care făcu o plecăciune suavă în fața reginei. Contele se aplecă spre Adelaide ca să-i șoptească ceva la ureche, dar cum Becky nu era lângă ea ca să-i traducă, ea fu nevoită să ghicească vorbele contelui, dar în final dădu din cap a încuviințare. Contele se întoarse apoi spre Gödel și spuse:

– Majestatea Sa se va retrage în apartamentele ei. Recepția va avea loc așa cum s-a stabilit. Vă aștept în Biroul Verde în cincisprezece minute.

Jim descălecă, lăsă calul în grija unui rândaș și intră în urma contelui în palat, chiar atunci când cea de-a doua trăsură oficială – cea în care se aflau contesa și Becky – oprea în fața intrării. Liniștit că Adelaide avea să se bucure de compania acestora, Jim îl urmă pe conte în biroul verde.

Imediat ce ușa se închise în urma lor, contele își scoase pălăria cu panaș de pe cap și o trânti de pământ.

– Schwartzberg! strigă el atât de tare, încât geamurile zăngăniră, iar călimara cu cerneală începu să vibreze.

– Credeți?

– Cine altcineva? Nenorocitul... Dar nu a luat în calcul micul nostru vultur englez, nu-i așa? Nu poți prinde vulturi cu clei pentru păsări!

– Nu, domnule conte. Sunt sigur că nu a fost el. Oricum, dacă a fost atât de isteț să facă asta, nu vom găsi nicio dovadă contra sa. Am însă altă idee...

Însă contele era pierdut în gânduri... Se plimba agitat între birou și fereastră, lovindu-se peste coapsă și frământându-și bărbia.

– Taylor, ea e tare, e puternică, dar mi-e frică, băiete, tremur de frică. Ce se va alege de noi? Mai bine am pregăti un discurs pentru recepția de astăzi – ea trebuie să-l țină – sau crezi că ar fi mai bine să-l amânăm? Tocmai a asistat la asasinarea soțului ei – cine s-ar aștepta ca o femeie să fie în stare să...

– S-ar aștepta ca o regină să poată face asta, îl întrerupse Jim. Și asta e tot ce aveți: o regină. Dacă-mi permiteți, aș vrea să vă dau un sfat: mai bine nu-i spuneți ce-ar trebui să vorbească la recepție. Lăsați-o pe ea să hotărască. Sunt sigur că va găsi cuvintele potrivite. Ați văzut ce priză are asupra mulțimii. Aveți încredere în ea.

– Hmm, făcu contele, frecându-și nervos falca. Mă întreb.

– Și trebuie să luăm repede o decizie în legătură cu baronul Von Gödel. Știți că mi s-a interzis să părăsesc Palatul în această dimineață? L-au trimis pe sergent să mă caute peste tot și să mă aresteze. Ați văzut expresia lui Göel atunci când ne-a întâmpinat mai devreme?

– Dar... contele era peste măsură de uimit. Se prăbuși într-un scaun. Dar dumneata erai...

– Am reușit să ies, bineînțeles. Conte, pericolul este foarte aproape – poate e chiar la Palat în acest moment. Nu am deloc încredere în acest om. Nu am putea să-l îndepărtăm de aici?

Contele făcu un gest plictisit.

– Postul de șambelan se moștenește aici, la Curte. Nu putem face nimic în privința lui Gödel... Bănuiesc că am putea găsi totuși o alternativă, am putea stabili o altă ordine ierarhică.... Dar aceste lucruri trebuie făcute așa cum trebuie. Lasă-mă să mă mai gândesc ce putem face.

Jim ar fi vrut să spună mai multe, dar se auzi o bătaie în ușă. Baronul Von Gödel intră în încăpere, palid, dar destul de calm de această dată.

– Majestatea Sa tocmai m-a numit secretarul-șef, i se adresă contele cu glas răsunător.

Era o minciună, dar Gödel nu avea cum să-l contrazică. Până la noi numiri, activitatea de la Palat va continua la fel ca înainte. Domnul Taylor este reprezentantul meu. Îi veți pune, așadar, la dispoziție tot ce va fi nevoie. Înțelegeți ce vă spun? El nu trebuie împiedicat să-și exercite atribuțiile în niciun fel. Ce s-a întâmplat cu aranjamentele pentru recepție?

Gödel înghiți cu dificultate și spuse:

– Totul este pregătit, conte Thalgau. Având în vedere tragicele circumstanțe, am dat ordin ca fanfara Gărzii Vulturului să nu cânte deloc în timpul recepției. Majestatea Sa îi va primi pe oaspeți în Sala Mare. Cred că toți vor înțelege această măsură și se vor retrage discret după ce-și vor prezenta omagiile.

– Ocupați-vă în continuare de asta, în acest caz. Imediat ce recepția va lua sfârșit, Majestatea Sa ne va primi pe mine și pe domnul Taylor în biroul său privat. Fiți pregătit în orice moment pentru noile dispoziții ale reginei.

– Desigur, conte.

Baronul își ciocni călcâiele, făcu o plecăciune și plecă.

– Credeți că se va supune? întrebă Jim.

– Da, cel puțin la început. Poate vedea de unde bate vântul... La naiba, trăim niște vremuri pline de primejdii. Cred că abia într-o săptămână vom reuși să restabilim ordinea. Dacă până lunea următoare nu vom avea țara sub control, totul va fi pierdut. Acum du-te să te schimbi, Taylor! Nu avem timp de pierdut.

Douăzeci de minute mai târziu, în ținută de gală, Jim se alătura oaspeților din Sala Mare. Aceștia erau reprezentanți de seamă ai celor mai diverse cercuri ale societății razkaviene: practic, toată spuma aristocrației, primari, senatori, purtătorul de cuvânt al Parlamentului, consilieri de stat, eminenți avocați, bancheri, profesori și reprezentanți ai clerului, până și cărțile poetului și pictori. Comportamentul tuturor era solemn, reținut, smerit, dar fiecare persoană dintre ei ardea de nerăbdare să o vadă pe noua regină.

Cincisprezece minute mai târziu se auziră trâmbițele, și silueta zveltă a lui Adelaide, extrem de grațioasă în negru, apăru în capul scărilor. Contesa cobora scările alături de ea, iar Becky se afla în spatele ei. Jim îi surprinse privirea și-i făcu semn cu ochiul.

Planul inițial fusese ca ea și regele să rămână la baza scărilor ca să întâmpine oaspeții pe rând, în ordinea precedenței. Dar Adelaide se opri cu o treaptă sau două mai sus, astfel încât să poată fi văzută de toată lumea, și rosti într-o germană clară, deși puțin ezitantă:

– Bine ați venit la palat! Dragul meu soț și-ar fi dorit să vă salut pe fiecare în parte, și am să-i respect dorința, dar vă rog să-mi permiteți mai întâi să vă spun câteva cuvinte. Atunci când soțul meu

era prinț, am jurat în fața lui Dumnezeu să-l cinstesc și să-l slujesc cu credință. Iar acum, când conducerea țării – această cumplită răspundere, dar și deosebită onoare – îmi revine mie, jur în fața voastră, a tuturor, că voi sluji Razkavia cu toată dăruirea și priceperea mea, până la capăt! Nu vreau să mai existe vreo îndoială în inima cuiva: Razkavia are o regină, iar aceasta își va apăra și iubi țara până la moarte. Trăiască Vulturul Roșu! Trăiască Razkavia!

Atunci ei înțeleseră că era trup și suflet a lor.

În seara aceea, după ce emoțiile zilei se mai estompară, Jim ieși în oraș ca să-l caute pe Karl von Gaisberg. Unele lucruri îl îngrijorau și existau anumite amănunte pe care nu ar fi vrut să i le împărtășească bătrânului conte.

Îl găsi pe Karl la Cafeneaua Florestan, stând la o masă împreună cu alți patru sau cinci amici de-ai lui. Aceștia îl salutară pe Jim cu o curiozitate avidă: ce se petrecuse la palat? El le răspunse la toate întrebările, apoi zise:

– Din câte știu eu, poliția nu a arestat încă pe nimeni. Sincer, nici nu mă aștept să se întâmple acest lucru. Dar sunt aproape sigur că nu a fost Otto von Schwartzberg cel responsabil; nu e stilul lui.

– Dar atunci ce căuta sus pe stâncă? întrebă Gustav. Am crezut că avea de gând să o doboare pe regină și să înșface steagul!

– Eu cred că voia doar să vadă de ce-i în stare. El nu a amenințat-o, de fapt. Să ne gândim mai bine la ceea ce s-a întâmplat în această dimineață. Erați destul de aproape de rege atunci când a coborât scările?

Karl încuviință din cap.

– Eu eram la vreo jumătate de metru de ei, iar Anton, care e aici de față, se afla ceva mai departe, lângă pod... Eu am văzut totul.

– Eu eram în mijlocul mulțimii, zise Gustav, dar am văzut tot ce s-a întâmplat.

– Dar *ce anume* ai văzut?

– Ei bine... zise Gustav, am auzit împușcătura și l-am văzut căzând.

– Și cum a căzut?

– Pe spate. Ba nu... stai puțin...

– Nu-i adevărat! interveni Karl. A căzut pe partea stângă, nu-i așa?

– Ba chiar a căzut pe spate, zise Anton. Dar după ce s-a întors spre stânga sau cel puțin așa mi s-a părut.

– Așa cred și eu, spuse Jim. Glonțul l-a lovit în piept în timp ce se întorcea spre stânga și l-a doborât pe loc. Altfel Ade... Majestatea Sa regina nu ar fi reușit să prindă steagul.

– Dumnezeule, e adevărat! exclamă Gustav. Ea era în spatele lui, pe partea stângă – el a căzut spre ea!

– Deci, continuă Jim, asta nu ne poate oferi niciun indiciu în legătură cu direcția din care putea veni glonțul?

Rămaseră pe gânduri. Apoi Karl trase în fața lui un meniu ferfenițit de pe masă și scoase un creion din buzunar. Schiță repede un plan al pieței, cu treptele Catedralei și semnală cu o cruce locul în care căzuse Rudolf.

– Cât de mult se întorsese? Mai avea de coborât patru trepte...

– Sunt sigur că era ceva mai sus, zise Anton. L-am văzut cât se poate de clar din celălalt capăt al pieței. Cred că mai avea de coborât vreo zece trepte. Și de altfel nu s-a întors complet.

– Să zicem că s-a întors doar pe sfert, interveni Gustav.

– Cam atât, întări Karl. Și totuși, a căzut direct pe spate?

– Nu. Ținea capul puțin ridicat. Așa...

Gustav luă creionul și schiță unghiul. Jim privi atent schița și încuviință gânditor.

– Eu eram într-o parte, zise el. Ea era exact între mine și rege, dar eu am zărit steagul căzând spre mine. Cred că așa a căzut. Prelungește unghiul cu o linie...

Karl făcu întocmai.

– Ei bine, ce-i acolo? întrebă Gustav.

Karl ridică din umeri.

– Un bloc de apartamente. Nu prea țin minte.

– Unchiul meu locuiește acolo, zise șovăielnic Anton. Într-una dintre casele din zona aceea...

– Ce mai așteptăm, băieți? Să mergem să-i facem o vizită, spuse Jim.

Unchiul lui Anton, un dentist înstărit pe nume Weill, era încântat să-i primească pe prietenii nepotului său. La fel ca și vecinii săi, el și soția lui se aflaseră în balcon atunci când fusese tras focul de armă, iar regele murise sub privirile lor îngrozite.

– Ei bine, împușcătura a fost asurzitoare, nu-i așa, Mathilde? o întrebă el pe soția lui. Cred că s-a auzit de undeva de sus.

Apartamentul lor se afla la etajul al treilea al clădirii. Frau Weill nu era prea sigură.

– S-a întâmplat atât de brusc... părea să se audă din toate direcțiile. Ca un tunet, zise ea. Oricum, la etajul de deasupra cine putea fi? Madame Czerny e mult prea bătrână – are optzeci și nouă de ani, vă vine să credeți? –, nu cred că ar fi în stare să împuște pe cineva. Iar Herr Egg nu era acasă.

– Cine este Herr Egg? întrebă Jim.

– E un negustor de trabucuri, îl lămuri Herr Weill. Un om foarte prietenos din fire. De fiecare dată îmi oferă de Crăciun câte o Havana cubaneză din cea mai fină. Iar eu mă ofer întotdeauna să-l răsplătesc cu o extracție, dar el protestează amabil spunându-mi: „Nu, nu, insist, întotdeauna e mai plăcut să dăruiești decât să primești". Astăzi Herr Egg nu a fost acasă. Se întâmplă să știu, pentru că l-am văzut aseară la o oră destul de înaintată la barul hotelului Europa, iar el mi-a spus că a închiriat apartamentul pentru o zi unui jurnalist...

Herr Weill păru să se prindă cu o secundă în urma tuturor. Ridică privirea, de-a dreptul îngrozit.

– Cu siguranță... începu soția lui. Trebuie să-i fi arătat vreun act de identitate... nu-i așa?

– Poliția a fost în control? întrebă Jim.

– Da, au cercetat toate apartamentele, desigur, iar noi le-am spus ce am auzit... doar nu credeți că...

– O să megem să stăm de vorbă cu Herr Egg, dacă este acasă, zise Jim ridicându-se. Între timp, vă rugăm, nu mai spuneți nimănui despre asta. Cred însă că ați putea scrie o relatare pe care să o încredințați apoi avocatului dumneavoastră.

– Da, da, bună idee. Am să scriu chiar acum, spuse dentistul, alb la față, repezindu-se spre birou.

– Sper că Herr Egg nu va avea probleme, nu-i așa? zise Frau Weill. Un om atât de cumsecade! Nu aș putea suporta...

– Nu știu, spuse Jim. Dar vă mulțumesc pentru ajutor. Ce număr are apartamentul său?

*

Herr Egg era acasă. Ce-i drept, nu era în toane prea bune, pentru că venise înapoi cu un buchet mare de trandafiri pentru încântătoarea jurnalistă de la Madrid, și constatase dezamăgit că aceasta plecase deja fără să-i lase măcar o carte de vizită. Ei, fără îndoială colegul ei reușise să facă o fotografie pe cinste cu moartea regelui, dar asta nu era o consolare pentru el.

Îi primi pe Jim și pe studenți în sufragerie. Ușile de la balcon erau deschise larg, iar Jim își spuse că acela era probabil locul din care pornise glonțul. Părul pomădat al lui Herr Egg și mustața ceruită în combinație cu aroma tare a apei sale de colonie și parfumul de violete de Parma trădau un bărbat a cărui vanitate era mai puternică decât simțul ridicolului, iar Jim își dădu seama în scurt timp că nu trebuiau să-i dezvăluie ceea ce bănuiau ei.

– Caut pe cineva, un jurnalist, zise el. Lucrez pentru un ziar din Anglia și cred că ați închiriat apartamentul unuia dintre colegii mei.

Problema este că avea să-mi dea niște informații importante, dar acum nu-l mai găsesc nicăieri. Știți din întâmplare unde a plecat?

– Ah, nu ai noroc, tinere! Nu cauți unde trebuie. Știu sigur că nu colegul tău a fost cel căruia i-am închiriat apartamentul, și știi de ce?

– Nu, îi răspunse politicos Jim.

– Pentru că nu era un *el*, era o *ea*. Vezi! Ce părere ai de asta?

– Remarcabil, spuse Jim, simțind un fior în stomac. O jurnalistă? Ați declarat asta poliției?

– Poliției?

– Se pare că au controlat fiecare apartament din clădire. Căutau asasinul regelui, presupun.

– Nu știu dacă au fost aici sau nu. Le-am dat liber servitorilor.

– Un gest foarte generos din partea dumneavoastră. Dar jurnalista dumneavoastră cum arăta de fapt?

– Oh, era o mândrețe de femeie! exclamă entuziasmat Herr Egg. Spanioloaică, înțelegi? Păr negru, ochi negri, fină... Bărbatul gesticula de zor ca să descrie farmecele femeii. Știți voi. S-a recomandat cu numele Menendez. Desigur, eu sunt familiarizat cu hispanicele și cunosc puțin limba spaniolă. Merg în fiecare an în Havana cu afaceri. Trabucuri.

– A lăsat cumva o adresă? A spus pentru ce ziar lucrează?

– Nu, nu a lăsat nicio adresă. A menționat doar o revistă de modă. *Madrid*, așa cred. A venit și cu un coleg fotograf. Acesta căra o cutie lungă și un trepied, bănuiesc. O femeie pe cinste, frumoasă foc, dar puțin cam *coaptă* – aș spune – pentru un flăcău ca tine.

– Vorbea limba germană? Sau ați vorbit în spaniolă?

– Oh, nu, vorbea în germană. Avea un accent puternic. O voce plăcută, totuși. Ca un violoncel în amurg... Nu vreți o țigară de foi? Încercați-le pe-astea. Sunt mai noi. Le-am adus din Las Palmas. Un pahar cu vin?

CAPITOLUL 10
Sala hărților

În următoarele câteva zile, Adelaide nu mai avu liniște, fiind într-o continuă stare de agitație. Abia dacă mai dormea. Confirmă numirea contelui ca asistentul ei personal, inventă postul de interpret-șef pentru Becky, o ridică pe contesa Thalgau la rangul de doamnă de onoare a reginei, îl convocă pe șeful poliției și ceru să afle care era planul lor pentru prinderea asasinului, apoi îi ceru acestuia un raport zilnic despre stadiul anchetei, raport ce trebuia înmânat contelui Thalgau; supraveghea cu minuțiozitate pregătirile pentru funeraliile regelui Rudolf, vorbi cu toți membrii personalului de la palat – de la intendent până la servitoarele care spălau vasele – și le spuse tuturor ce aștepta de la ei; stabili o serie de dineuri oficiale la care, după o primă perioadă de doliu intenționa să invite mai mulți cetățeni de frunte ai țării; merse cu capul descoperit în urma afetului de tun care transporta trupul lui Rudolf la Catedrală; lua în fiecare zi câte o lecție intensivă de germană de două ore și făcea progrese extraordinare; ceru ambasadei engleze copii ale cataloagelor de la magazinele armatei și marinei militare, pe care puse stăpânire cu mare bucurie.

Comandă astfel toate jocurile pe care le găsi acolo: de la Animal Misfitz până la Zelo, Blinking Dandy, Puffette, Tipple-Topple, El Teb, Guessodor, Cape to Cairo, Wibley Wob și așa mai departe. În

cele din urmă, căzu la pat doborâtă de ceea ce medicul familiei regale numi epuizare nervoasă și dormi douăzeci și patru de ore fără întrerupere.

În foarte scurt timp, noua structură a Casei Regale începu să prindă formă. Șambelanul – dușmanul lui Jim –, baronul Gödel, nu putea fi destituit, în schimb putea fi ignorat.

Toate deciziile lui Adelaide erau transmise către cei de la palat și în exterior prin intermediul contelui Thalgau. Cercul ei personal era foarte restrâns: fiind, de fapt, limitat la Becky și contesă care, deși nu reprezenta cea mai veselă companie, era o persoană de încredere –, după spusele lui Adelaide. Becky făcea tot posibilul să învețe șah și reuși să facă unele progrese; și, mai mult de-atât, făcuse cunoștință cu o cameristă care auzise că pisica de la grajduri avea pui, așa că trimiseră pe cineva să îi aducă și fu ales unul care îi fu dat lui Adelaide cadou.

Era negru ca smoala, foarte norocos prin urmare, și îi fu prezentat lui Adelaide drept „pisoiul ei de companie". Adelaide îi puse numele Saucepan[1].

Pe măsură ce Adelaide vorbea din ce în ce mai bine limba germană, Becky era acum mai puțin interpret și mai mult consilier al reginei, preferând să învețe cot la cot cu ea. Felul în care citea regina era încă stângaci, așa că făceau foarte des exerciții citind însemnări oficiale sau învățând împreună despre extracția nichelului din minele Karlstein, despre negocierile pentru taxele vamale cu Germania sau despre câștigul obținut de stat din taxe.

Peste puțin timp, Adelaide decise să vorbească cu Cancelarul. Acesta era liderul Senatului, ocupantul celei mai importante poziții politice din țară: nu că asta ar fi însemnat prea mult pentru ea – din moment ce acesta nu fusese ales pe cale democratică, ci numit în funcție de regele Wilhelm. Era un om bătrân, baronul von Stahl, și

[1] Tigăiță (eng.) (n.tr.)

atunci când o întâlni pe Adelaide, această ocazie se dovedi deosebit de educativă pentru amândoi.

La început, baronul nu știu cum să se poarte cu ea, așa că o tratã oarecum sfătos, cu un aer curtenitor, dar ea îl puse la punct.

– Am înțeles că Regina Victoria obișnuia să se distreze astfel ascultând lingușelile domnului Disraeli, i se adresă ea cu asprime. Asta pentru că era o femeie bătrână. Când voi fi bătrână, vei putea face și dumneata așa. Dar acum nu sunt dispusă să te ascult, pentru că sunt în doliu, și, în orice caz, sunt o mulțime de bărbați tineri în jur capabili să mă flateze cu mai multă pricepere decât dumneata. Dacă vrei să te respect, vorbește-mi sincer despre Senat și lasă deoparte lingușelile.

Becky trebui să reproducă întocmai tot ce spusese regina, pentru că germana acesteia era destul de bună ca să urmărească ceea ce traducea ea, dar – având într-o parte ochii îngustați ai reginei și în cealaltă parte ochii mari de uimire ai Cancelarului – cele două minute care se scurseră se dovediră extrem de incomode.

Bătrânul nu era un ticălos; își veni repede în fire și începu să vorbească mult mai respectuos despre ceea ce o interesa pe regină, reușind să-i prezinte un raport amănunțit și corect. Și în scurt timp deveni limpede care era cea mai stresantă problemă – de parcă nu ar fi bănuit deja. Ambele state – Germania și Austro-Ungaria – voiau să anexeze Razkavia, și nu pentru câteva podgorii, o mână de castele sau niște izvoare sulfuroase, ci pentru nichelul extras din mine: Cuprul Diavolului. Marile oțelării din Essen tânjeau după acest minereu, iar împăratul Franz-Josef nu voia ca minereul să ajungă în mâinile acestora ca nu cumva acest lucru să le dea un mare avantaj lui Bismarck și împăratului Wilhelm. Necesitatea unui acord era urgentă și prioritară, fiind mai importantă chiar decât problemele interne ale țării, precum mana care atacase podgoriile din Neustadt, veniturile în continuă scădere de la cazinoul

din Andersbad și nevoia de a găsi noi investitori pentru compania de căi ferate.

Adelaide îl ascultă cu atenție și îi mulțumi. Imediat cum se despărți de Cancelar, luă decizia de a vizita minele de nichel ca să se lămurească de ce existau atâtea dispute legate de această problemă. Fără a ține cont de obiecțiile contelui Thalgau care susținea că nu se cuvenea așa ceva (în perioada de doliu, astfel de vizite păreau de-a dreptul indecente), Adelaide ordonă ca trenul regal să fie pregătit pentru o vizită la Karlstein și, într-o dimineață însorită de toamnă, parcurseră cei șaizeci de kilometri până la Andersbad, care se afla în celălalt capăt al țării, apoi se deplasară pe o linie secundară până la Karlstein.

Toți minerii și familiile acestora veniseră la gară să-i întâmpine. Covorul roșu și discursul de bun venit îi deveniseră destul de familiare lui Adelaide, iar cuvântarea pe care o ținu în semn de mulțumire se dovedi competentă. Curios lucru, își spunea Becky, faptul că nu reușea deloc (și nici nu încerca, de altfel) să renunțe la pronunțatul ei accent Cockney – accentul limbii sale materne. Atunci când vorbea în engleză, întreaga ei ființă se relaxa, iar ea părea dură și îndrăzneață în același timp, dar atunci când vorbea în limba germană atitudinea ei se schimba radical: stătea mai dreaptă, se mișca cu mai multă grație și părea *chic* – acesta fiind singurul cuvânt (deși franțuzesc, și nu nemțesc) care, socotea Becky, i se potrivea pe deplin.

Adelaide era foarte *chic* în dimineața aceea la Karlstein, iar mulțimea o admira nespus.

Inginerul-șef care trebuia să-i însoțească pe parcursul vizitei era un tânăr cu părul cârlionțat pe nume Köpke, care înțelese în scurt timp că interesul reginei era autentic și că îi putea explica orice, fără să fie nevoit să simplifice prezentarea (așa cum ar fi procedat în cazul unei persoane ignorante). Însă, atunci când Adelaide insistă să meargă în subteran, acesta rămase perplex.

– Dar, Majestate, nu ne-am pregătit pentru o vizită în subteran – condițiile nu permit...

Regina îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Dacă mina este sigură, nu voi păți nimic. Dacă nu este sigură, vreau să văd la ce pericole sunt expuși supușii mei.

În mai puțin de o oră, replica ei făcea înconjurul Karlsteinului, așa că, atunci când se despărți de minerii din localitate, avu parte de ovații și mai puternice decât cele pe care le auzise pe Stânca Eschtenburg.

Becky însă nu văzuse mare lucru. Nu știuse până atunci că suferea de claustrofobie, așa că imediat ce căruciorul pe șine în care se aflau trecu de la lumină în întunericul muntelui, ea se simți cuprinsă de panică și închise ochii, îngrozită. După ce ieșiră din nou la lumina zilei, Adelaide o privi cu reproș și-i spuse:

– Sper că ai reținut tot ce am văzut acolo jos. Nu te mai strâmba așa și încearcă să fii mai atentă! Trebuie să-i încurajăm pe oameni.

Inginerul-șef făcu o plecăciune foarte adâncă și îi sărută mâna la plecare, iar Adelaide îl răsplăti cu o privire pătrunzătoare și înfocată care îl făcu să roșească; așa că Becky avea la rândul ei ceva să-i reproșeze reginei.

Înainte de a părăsi acea parte a țării ca să se întoarcă la Eschtenburg, Adelaide își manifestă dorința de a vizita castelul Wendelstein – locul în care unde Walter von Eschten reușise să-l învingă în cele din urmă pe Ottokar al II-lea. O potecă prin pădure ducea la acest castel, aflat la vreo doi kilometri de Andersbad. Domeniul contelui Otto nu era prea departe de Wendelstein și, în mod normal, eticheta ar fi cerut ca bărbatul să-și facă apariția pentru a-și prezenta onorurile, dar se spunea că ar fi plecat la o mare partidă de vânătoare organizată în Africa de Est.

Vechiul castel Wendelstein era acum o ruină; numai turnul rămăsese intact. Intrarea era blocată cu bucăți de piatră și moloz. În timp ce Adelaide păși pe iarbă, contele îi spunea cum reușise

Walter să-i ademenească pe cei din Boemia pe pajiștea întinsă dintre castel și marginea pădurii și cum îi atacase în repetate rânduri cu ajutorul cavalerilor pe care îi păstrase în rezervă, iar boemienii (care aveau moralul la pământ după luni în care îndureraseră tacticile de gherilă ale lui Walter) se recunoscuseră învinși și fugiseră. Becky privi priveliștea acum pașnică, fiind cuprinsă de emoții puternice. Țara ei, istoria poporului ei...

Soarele fierbinte de toamnă mângâia ținutul cu razele lui de aur. O mulțime de insecte bâzâiau prin iarbă, un bărbat cosea în apropierea pădurii, iar de undeva din vale se auzi șuieratul unei locomotive. Trebuiau să plece.

Așa cum Becky îi relatase mamei ei în scrisorile pe care i le trimitea de două ori pe săptămână, trăia cele mai ciudate momente din viața ei. Ea și Adelaide erau nevoite să treacă prin nenumărate formalități: numiri în funcție, discursuri cu ocazia retragerii vreunui general sau a vizitei vreunui prinț oarecare la diferite evenimente, inaugurări, recepții, servicii de comemorare sau depuneri de coroane... Erau momente în care Adelaide vărsa lacrimi amare – de furie sau din cauza epuizării – și toate se spărgeau în capul lui Becky de parcă ar fi fost mereu vina ei. De fiecare dată Becky încerca să-și păstreze calmul, spunându-și că era doar un cetățean loial al Razkaviei și că Adelaide era regina acestei țări, iar cuvântul ei era lege. De cele mai multe ori funcționa.

Și în tot acest timp exista contrastul dintre Adelaide – femeia vulgară cu accent cockney – și nobilii care o tratau cu atâta respect; și mai era șarmul cu care reușea să provoace pe oricine la o partidă de șah, precum și pasiunea extremă cu care juca, abilitățile deosebite de care dădea dovadă și măiestria tacticilor pe care le aplica. Se vedea o evoluție în puterea ei de decizie, autoritatea și înțelepciunea de care dădea dovadă.

Becky nu putea fi decât fascinată.

În cele din urmă, începură tratativele diplomatice. Adelaide invită marile puteri să-și trimită reprezentanții în Razkavia pentru negocieri. Oficialitățile respinseră consternate această decizie.

– Majestate, e de *neconceput*, îi spuse ministrul afacerilor externe.

– Prea târziu. Așa am hotărât.

– Dar există protocoale.

– În regulă. Dumneata ai grijă de protocol, iar eu mă voi ocupa de negocieri.

– Dar căile oficiale...

– Dacă am urma căile oficiale, nu am ajunge nicăieri.

Chiar dacă nu mai adăugă nimic, obiecțiile celorlalți începură să curgă. În cele din urmă, regina își pierdu cumpătul și azvârli cu o călimară cu cerneală, țipând într-un mod ce nu necesita traducere, chiar dacă Becky cunoștea cuvintele nemțești pentru leneși împuțiți umflați cu pompa. Toți cei de față se înclinară speriați în fața ei și ieșiră în mare grabă pe ușă. În aceeași după-amiază, secretarul pentru afaceri externe trimise invitațiile reprezentanților marilor puteri.

*

În tot acest timp, Jim și cei din Richterbund o căutau fără odihnă pe actrița hispanică. El îi povestise contelui despre presupusa jurnalistă care închiriase apartamentul lui Herr Egger, iar contele îl informase la rândul său pe șeful poliției care se prezentase la raport, însă Jim nu prea avea încredere în poliție, în cadrul căreia nu exista nici măcar un detectiv. Caschetele cu țepușă, epoleții aurii și uniformele maro dovedeau că pentru polițiștii din Razkavia era mai important aspectul, și nu eficiența.

Jim era aproape sigur că actrița nu părăsise orașul, dar nu ar fi putut să spună de ce. Karl, Gustav, Heinrich și ceilalți verificau toate cafenelele și berăriile din Centrul Vechi, vorbeau cu hamalii de la gară, supravegheau intrarea actorilor de la clădirea Operei și a celor două teatre din oraș, îi sâcâiau cu întrebări pe toți portarii de hotel și tot nu reușiseră să afle ceva.

În cele din urmă, Jim găsi primul indiciu, dar în mod indirect. Dintre toate locurile posibile, găsi acest indiciu în biroul intendentului, chiar la Palat. Încăperea era un soi de cameră comună pentru servitorii de rang superior. Jim avea o părere foarte bună despre aceștia, iar ei îl simpatizau pentru modestia lui și pentru conversațiile picante pe care le iniția.

Într-o seară se afla deci în biroul intendentului, când adjunctul acestuia intră în încăpere clătinând supărat din cap.

– Ce s-a întâmplat? întrebă cineva.

– Gödel ăsta. El vrea acum să-i trimit o servitoare special instruită pentru nu știu ce fată bătrână care a sosit acum și pe care vrea să o instaleze în camera aceea goală de pe coridorul mansardei, la numărul paisprezece. Nu mă pot dispensa de o servitoare pentru atâta lucru! Și dacă spun că trebuie să mai angajăm pe cineva și că avem nevoie de mai mulți bani ca să plătim încă un salariu, ne ia din salariile noastre, blestematul!

– Dar cine e femeia asta?

– Dumnezeu știe. Vreo hoașcă bătrână, o babă din Schloss Neustadt, cred. Nu, mă înșel: Ritterwald...

Așa se numeau domeniile familiei regale, își spuse Jim. De ce s-ar fi arătat Gödel atât de interesat de o servitoare bătrână? Își ciuli urechile.

Îl auzi pe adjunctul intendentului spunându-i unui lacheu:

– Uite ce, știu că e târziu și că ți-ai terminat programul, dar te rog să faci asta. N-are prea multe bagaje, doar un cufăr și două cutii – du-le, te rog, sus fără să protestezi.

– E vorba de babă? întrebă Jim. Lasă-mă pe mine. Mereu mi-am dorit să fiu lacheu.

Servitorul se arătă peste măsură de încântat de propunerea sa, iar adjunctul intendentului abia catadicsi să ridice din umeri și ieși grăbit din încăpere ca să le transmită celor de la bucătărie să trimită sus o tavă cu ceva de mâncare.

Jim îmbrăcă vesta lacheului și haina acestuia și își prinse repede în jurul gâtului un ștergar în loc de cravată.

– Nu te mai obosi să-mi dai pantalonii, zise el. Am să spun că i-am dat la spălat, dacă mă întreabă cineva. O să-mi admire frumoasele pulpe cu altă ocazie. Unde trebuie să merg?

Servitorul îi explică, iar el porni iute pe coridorul de la parter îndreptându-se către intrarea de la grajduri, unde un hamal nerăbdător descărca dintr-o trăsură un cufăr din răchită. Acesta îi întinse apoi o cutie mare și uzată unei femei bătrâne care aștepta pe trepte.

– Mamaie, îi zise Jim. Lăsați-mă să vă ajut cu cufărul ăsta. Ce-ați pus în el? Greutăți din plumb?

De fapt, cufărul era foarte ușor. În mod evident, bătrâna nu avea mare lucru. Jim duse cufărul în camera de sus, așa cum spusese ajutorul intendentului. Cineva pregătise deja focul și lăsase o lumânare pe masă.

– Am ajuns, zise el. O să vină cineva cu masa în câteva minute, imediat ce le vor convinge pe servitoare să urce până aici. Ce ziceți de locul ăsta, vă simțiți bine aici?

Bătrâna aruncă o privire în jur și încuviință încet din cap. Era o femeie uscată și țeapănă, ageră, cu un chip de pasăre și obrajii foarte roșii.

– Mulțumesc, băiete, spuse ea. E foarte frumos aici. O să mă simt cât se poate de confortabil.

– Cum vă numiți? o întrebă Jim. Îmi place să fiu respectuos cu cei mai în vârstă decât mine.

– Da, îmi dau seama, remarcă ea. Eu sunt Frau Busch. Dar dumneata?

Jim simți un șoc, de parcă s-ar fi electrocutat. Se gândi repede la ceva și răspunse:

– Jakob. Acesta e numele meu. La dispoziția dumitale, Frau Busch, puteți să mă chemați oricând. Iată că vine servitoarea. Poftă bună!

Părăsi în grabă încăperea și rămase un timp pe scări încercând să-și dea seama de ce simțise acel fior? Unde mai auzise numele acela?

Și apoi își aminti. În noaptea de dinaintea încoronării, Gustav îi spusese că descoperise în arhivele de ziar niște informații în legătură cu prințul Leopold: singurul martor al morții acestuia era un vânător pe nume Busch.

Și totul se întâmplase la Ritterwald, locul din care venea bătrâna.

În ziua următoare, Becky făcu și ea o descoperire.

Ori de câte ori avea o oră liberă, prefera să meargă în Sala Hărților. Bătrânul rege Wilhelm fusese foarte pasionat de geografie – călătorise pe tot cuprinsul lumii în tinerețe – și se dovedise un colecționar înrăit. Sala Hărților avea, așadar, o mulțime de sertare – mari, late și nu foarte adânci, din lemn de mahon, cu mânere sclipitoare din bronz – în care păstra tot felul de hărți și desene din toate colțurile lumii și o masă enormă pe care putea să le examineze în detaliu. Mai avea și o mulțime de globuri, atât pământești, cât și cerești; un mic telescop gregorian pe montură ecuatorială și diverse dispozitive și echipamente pentru navigație păstrate în cutii din lemn de trandafir căptușite cu pânză.

În încăpere se ștergea praful des, și pardoseala era ceruită, dar nimeni nu prea intra acolo. Becky o folosea pe post de refugiu, pentru că-i plăceau liniștea, mirosul de ceară de albine și precizia hărților și a instrumentelor.

În după-amiaza zilei premergătoare Tratativelor, Becky petrecu câteva minute privind prin telescop, dar nu reuși să-l localizeze. Apoi îi trecu prin minte să caute o hartă a Londrei, ca să vadă dacă putea găsi strada pe care locuia, dar nu vedea niciun catalog prin preajmă ca să poată găsi ce voia. Cum căuta bătrânul rege o hartă a Africii de Vest dacă avea nevoie?

Mintea ei organizată începu să caute răspuns la această întrebare și atunci își aminti că în micul birou ce servea drept antreu al Sălii Hărților era un dulap pe care nu-l cercetase. Poate că acolo era.

Deschise ușa și intră. Spre deosebire de celelalte uși de la palat, aceasta nu era prinsă destul de bine în balamale și se închise foarte încet în urma ei, așa că, atunci când (după câteva minute de frunzărit registrele care, într-adevăr, se aflau în dulap) Becky auzi niște voci în Sala Hărților, înțelese că nou-veniții nu știau că ea se afla acolo.

Nu avea nicio intenție să se ascundă, dar nu ar fi avut niciun rost să tușească, să tropăie sau să scape vreo carte pe jos ca să-și facă simțită prezența, pentru că scopul acestora era cu siguranță la fel de inofensiv ca și al ei.

Într-adevăr, una dintre voci – pe care o recunoscu imediat – era a contelui. Dar acesta adaptase un ton pe care Becky nu-l mai auzise înainte: un soi de insistență din tipar, cu mize de neliniște. Celălalt bărbat părea pedant și precis, la fel ca un învățător. După ce ascultă o parte din conversație, constată că era prea târziu să se mai oprească.

– Înțeleg, Herr Bangemann că aveți un talent foarte rar, zise contele. Mi-ar plăcea să-mi faceți o mică demonstrație, dacă nu vă e cu supărare. Am un document aici.

Se auzi zgomotul unui sertar și foșnetul unei coli groase de hârtie.

– De cât timp aveți nevoie pentru această primă pagină?

– Doar cât să o citesc. Un minut, poate.

– Foarte bine. Am să vă cronometrez.

Și nu se mai auzi nimic un timp, iar Becky nu se putu abține să nu numere. Evident, ea număra mai încet decât ceasul contelui, pentru că ajunse abia la cincizeci și cinci când îl auzi pe conte:

– Timpul s-a scurs.

Se auzi din nou foșnet de hârtie, iar Herr Bangemann își drese glasul și începu să vorbească:

– Un raport asupra expediției la izvoarele fluviului Orinoco și afluenților fluviului Rio Bravo, efectuată sub auspiciile Societății Regale de Geografie a Razkaviei, între 1843–1844...

Și continuă așa un timp. Era clar că bărbatul reținuse tot ce scria pe hârtie.

– Remarcabil! exclamă contele. Cuvânt cu cuvânt. Acum, cât de mult puteți reține?

– Destul de mult, zise modest Herr Bangemann. Nu am mai avut ocazia să rețin mai mult de șaizeci de pagini, dar sunt sigur că aș putea să o fac, dacă mi s-ar cere așa ceva.

– Și e de-ajuns să citiți foile o singură dată?

– Exact. Când eram copil, am primit o lovitură în cap și apoi am fost binecuvântat cu acest dar – drept răsplată, presupun.

– Extraordinar... Am înțeles că aveți o familie mare.

– Am cinci fete, Excelență. Toate sunt fete cuminți și inteligente. Dar, ah, indiscutabil, sunt cinci guri de hrănit, iar din salariul unui biet funcționar...

– Sunt sigur de asta. În regulă, Herr Bangemann: eu am nevoie de cineva cu talentul dumitale. E vorba despre o împuternicire privată, ca să nu spun secretă...

Contele se opri. Inima lui Becky începu să bată mai tare. Oare o auzise? Dar apoi ascultă cum se deschide și se închide ușa exterioară, iar contele continuă cu voce scăzută:

– Așa cum am spus, o împuternicire ce necesită cea mai mare discreție. Nimeni nu trebuie să afle, înțelegeți?

– Puteți conta pe mine, conte Thalgau.

Vocile lor deveniră un murmur. Becky îți ciuli urechile și roși: nu mai trăsese niciodată cu urechea și nu era prea mândră să recunoască acest lucru.

Cei doi din Sala Hărților mai vorbiră preț de un minut sau două, dar ea nu mai auzi nimic din ce se întâmpla, cu o singură excepție: la un moment dat, clinchetul unor monede.

În cele din urmă, ușa exterioară se închise și se făcu liniște. Becky rămase pe loc un timp, apoi ieși prudentă din ascunzătoare. Era destul de tulburată, pentru că ea îl crezuse pe conte la fel de puternic și de ferm ca Stânca din Eschtenburg. Și totuși, tonul cu care acesta vorbise acolo, în Sala Hărților, era conspirativ, și asta o descumpănea.

Nu-i putea spune lui Adelaide: Majestatea Sa avea destule lucruri la care să se gândească. Jim era persoana în care avea încredere deplină, doar că era destul de greu să-i dea de urmă.

Becky lăsă un mesaj în camera lui și se rugă ca acesta să-l citească.

În seara aceea, în sufragerie, Becky desfășură pe masă planșa unui nou joc: Cursa Continentală a Trenurilor. Planșa pe care se juca acest joc era o hartă a Europei, iar Adelaide o studie câteva clipe și pufni cu dispreț, pentru că Razkavia era prea mică pentru a fi marcată pe hartă.

– Ce mai hartă, zise ea și dădu un bobârnac trenulețelor de tinichea care trebuiau să se întreacă de la Londra la Constantinopol sau de la Brindisi până la Stockholm. Trenuri de tinichea, nave de tinichea înghițite de vârtej – știi ce sunt eu, Becky? Sunt o prințesă de tinichea.

La fel ca la șah: parcurg atâta drum și mă transform într-o regină. Dar o regină de tinichea... Vrei să jucăm o partidă de șah? Nu? Nici eu nu țin neapărat să joc în noaptea asta. Hai să ieșim puțin pe terasă ca să respirăm aer curat. La naiba, simt că mă înăbuș aici...

Becky deschise larg ferestrele franțuzești și ieșiră pe terasă. Se aplecară peste balustradă ca să privească parcul. Nu adia nicio boare de vânt, iar aerul era cald și umed. Pădurea se întrezărea vag în depărtare. Copacii răzleți erau acoperiți de o negură deasă, iar deasupra lor cerul era mai întunecat ca niciodată – o culoare sumbră, cenușie, cu nuanțe de albastru de Prusia. Covorul de iarbă

din parc, care se întindea până la marginea pădurii, era mângâiat de o briză ușoară care tulbura din loc în loc suprafața verde a acestuia. Pentru o clipă norii făcură loc razelor târzii de soare care luminară încă o dată iarba și copacii scoțând la iveală un verde atât de intens, încât lui Becky i se părea că ascultă o simfonie.

Dintr-odată, o boare de vânt culcă la pământ iarba ca un spirit invizibil, îndreptându-se în direcția lor și răcorindu-le obrajii.

– Becky, zise Adelaide și întoarse capul ca să privească linia întunecată a copacilor deasupra covorului scânteietor al ierbii.

– Da?

– Bănuiesc că asta-i casa mea de acu' încolo, nu?

– Așa cred.

– N-am crezut că voi avea o casă vreodată. Am crezut că voi muri pe străzi, la casa de toleranță sau la pușcărie. Am crezut că mi-era scris să sfârșesc așa... Sau de vreo boală. Am crezut, știi tu, că aveam să mă aleg cu una dintre bolile acelea... sau cu tuberculoză, poate, și apoi să înnebunesc și să mor într-un azil de nebuni. Eram sigură de asta.

– Ei bine, nu se va întâmpla nimic din toate astea, nu-i așa?

Preț de un minut, regina nu mai spuse nimic, apoi oftă atât de sfâșietor încât tot trupul i se cutremură. Se uită din nou spre pădure în timp ce vântul îi învolbura buclele în jurul feței.

– Bietul Rudi, murmură ea cu tristețe. Eu niciodată... nu l-am *iubit* niciodată, Becky... am ținut foarte mult la el, din toată inima, dar... cred că atunci când cineva face ce-am făcut eu – atunci când se vinde bărbaților pentru bani – nu mai e în stare să mai *iubească*... nu știu. E ciudat, știi? Au fost trei bărbați în viața mea pe care probabil că i-am iubit. Unul era un bătrân, domnul Molloy, care avea grijă de mine atunci când l-am cunoscut pe Jim și pe domnișoara Lockhart. El a fost ca un tată pentru mine, era un om bun și blând... Al doilea a fost bătrânul rege. Ciudat, nu-i așa? L-am cunoscut

doar o lună de zile și ar fi avut toate motivele să mă urască, dar m-am atașat foarte mult de el...

Vocea i se stinse.

Lumina soarelui dispăruse complet, iar cerul devenise vânat întunecat cu nuanțe de purpură. Vântul care venea dinspre pădure se înteți acum, iar rafalele puternice o făcură pe Becky să-și tragă șalul mai bine pe umeri.

– Cred că și el te-a iubit, zise ea.

– Becky, mă descurc bine ca regină?

– Ce întrebare caraghioasă! Cred că nimeni din lumea asta nu s-ar putea descurca mai bine.

– Domnișoara Lockhart ar putea să o facă. Doamna Goldberg, vreau să spun. Artunci când negocierile se vor sfârși, crezi că va veni să ne viziteze?

– Sunt sigură că va accepta. O să-i scriem și vom vedea.

– Cred... rosti încetișor Adelaide cu mâinile pe balustrada de piatră, ținând capul întors – cred că ea... mi-ar plăcea să aflu că a fost mândră de mine... dacă *ea* ar fi de acord cu ce fac, nu mi-ar mai păsa de nimic altceva.

– Cine e cel de-al treilea bărbat? o întrebă Becky după câteva momente.

– Al treilea?

– După domnul Molloy și bătrânul rege.

– Oh, acela. Nu știu. Probabil că am numărat greșit; e vorba doar de doi. Mă duc înăuntru, s-a făcut frig. Am să beau o ciocolată caldă și apoi la culcare. Nu mai sta nici tu. Ai să răcești. Ai mult de vorbit mâine.

După ce Adelaide se duse la culcare, Becky se apucă să citească, dar nu-și găsea locul. Bătu la ușa lui Jim, dar, ca de obicei, acesta nu era în cameră. Încercă apoi să joace șah de una singură, dar la un moment dat uită a cui era mutarea; încercă Cursa Continentală, dar renunță să mai joace atunci când trenulețul ei de tinichea

ajunse la Viena. Se apucă din nou să citească, însă singurele cărți pe care le avea la îndemână erau ori prea plictisitoare, ori prea frivole, iar ea era prea obosită pentru cele care se încadrau în prima categorie și prea tulburată pentru cele dintr-a doua.

În cele din urmă își puse șalul pe umeri și ieși din nou pe terasă. Vântul serii devenise sălbatic; putea auzi freamătul copacilor ca o tânguire chiar de la asemenea distanță și avea o senzație ciudată, de parcă niște spirite o pândeau din întuneric, purtate de vânt încoace și-ncolo ca niște frunze uscate, fără odihnă și fără să se resemneze, fără să dispară complet de pe fața pământului, continuând să cutreiere oceane de timp între viață și moarte, zvârcolindu-se etern...

Becky stătea în capătul terasei, cu mâinile pe balustradă. La un moment dat, închise ochii în fața întunericului ca să simtă mai bine vântul ce-i răcorea fața.

O cuprinse brusc teama și deschise din nou ochii, iar o secundă mai târziu un braț îi cuprinse gâtul și o mână îi acoperi gura, iar cineva o trânti la pământ.

CAPITOLUL 11
În Grotă

O voce șopti la urechea ei:

– Becky... sunt eu, Jim... taci, nu spune nimic, suntem în pericol!

Becky simți că trece dintr-o spaimă într-alta. Jim îi luă mâna de la gură și rămase aplecat în spatele balustradei, trăgând cu ochiul printre zăbrelele acesteia.

Mișcându-se cu cea mai mare grijă, Becky se ridică la rândul ei și privi în direcția în care se uita el. Pe fundalul palid al zidului palatului văzu silueta întunecată a unei femei care tocmai ieșea tiptil de sub terasa pe care stăteau ei.

– Cine e? întrebă Becky în șoaptă.

– E o servitoare bătrână, Frau Busch. E văduva unui vânător care era cu prințul Leopold atunci când a murit...

Abia atunci Becky realiză că Jim ținea în mână un pistol, cu toate că nu observase când îl scosese. Lumina șovăielnică a lunii îi făcea ochii să sclipească. Femeia se oprise la mai puțin de douăzeci de metri de locul în care se aflau, în umbra unui tufiș stufos.

– Ce se petrece? întrebă în șoaptă fata. Ce face?

– Șșș, fu singurul răspuns.

Jim privea nemișcat în direcția femeii. După un minut, Becky văzu că expresia lui se schimbă, se întâmpla ceva și ea era curioasă să afle ce anume, așa că privi printre pilonii groși de piatră ai

balustradei și zări o altă siluetă apăsând silențios de după colțul clădirii, ca să se îndrepte apoi către femeia ce aștepta lângă zid.

– O altă femeie, murmură Becky. Așa cred.

Simți încordarea lui Jim: ca o pisică gata să sară asupra unui șoarece. Nu mai era nevoie să-și ducă degetul la buze: ea știa foarte bine că nu trebuia să scoată vreun sunet.

O urmăriră pe cea de-a doua femeie care ajunse în cele din urmă lângă Frau Busch. Urmă un schimb de replici în șoaptă și cele două femei se îndepărtară de zidul palatului preferând să traverseze tiptil aleea cu prundiș și să meargă prin iarbă în direcția copacilor din depărtare.

– Am să le urmăresc, îi șopti Jim. Tu rămâi aici.

– Nici nu mă gândesc. Vin cu tine!

– Ba nu, nu ai să vii, zise ferm. Cealaltă femeie e *periculoasă*. Ea e aceea pe care am căutat-o în tot acest timp – ea e asasina. Cum aș mai putea da ochii cu mama ta dacă ți s-ar întâmpla ceva? Și, de parcă asta nu ar fi de ajuns, Adelaide are nevoie de tine mâine, așa că trebuie să fii în formă, nu uita. Asta e treaba ta, iar eu o să-mi văd de treaba mea.

Becky își mușcă buza. Avea dreptate. Apoi ea își aduse aminte de ceva și duse mâna la gură.

– Oh! Ai citit mesajul meu despre Sala Hărților? Ți l-am lăsat în cameră.

– Nu am trecut pe-acolo de câteva nopți, zise Jim privind în direcția parcului. Cele două siluete abia se mai zăreau în întuneric. Uite ce, nu mai e timp – o să le pierd. Vorbim mai târziu.

Jim alergă spre treptele din mijlocul terasei, unde se opri o clipă ca să verifice în ce direcție o luaseră femeile, apoi traversă repede aleea cu prundiș și o luă la fugă prin iarbă. Becky îl urmări cu privirea strângându-și mai bine șalul pe umeri, până ce silueta lui dispăru în întunericul nopții.

Mergând aplecat, Jim străbătu pajiștea urmărindu-le pe cele două femei. Nu avea niciun rost să fie silențios, pentru că vântul

era și mai sălbatic, suflând armate de nori turtiți peste conul de lumină al lunii și biciuind frenetic copacii de la marginea pajiștii. Jim se furișa, fără să piardă din ochi siluetele întunecate din fața lui – una grăbită, cu umerii încordați și cealalătă suplă, ca o pasăre –, care păşeau cu mare grijă pe pământul denivelat.

Neliniștea îi crescu atunci când își dădu seama că femeile se îndreptau în direcția din care auzise cu ceva timp în urmă urletul acela sinistru. Era greu să-și dea seama: copacii nu se deosebeau între ei întuneric, iar la tot pasul se poticnea de câte un dâmb, însă noaptea aceasta era mai luminoasă datorită lunii, cel puțin pe moment.

Totuși, Frau Busch, care părea să deschidă drumul, o luă la un moment dat spre stânga, schimbând direcția de mers și îndreptându-se către un pod palladian de la coada unui lac. Jim știa că apa lacului se revărsa într-o cascadă artificială formând în vale un romantic ochi de apă – unul în miniatură, înconjurat de cedri și străjuit de ruinele unei capele, apoi cursul de apă își continua drumul într-o grotă. Cele două femei coborâră în mica depresiune și curmară cursul apei îndreptându-se către grotă.

Locul arăta sinistru la lumina lunii. Era destul de sinistru și la lumina zilei. Jim știa grota, pentru că se aventurase până acolo într-o după-amiază căutând sursa acelui strigăt.

Nu-i plăceau grotele în general, cu toată umezeala și aspectul lor grotesc, iar această peșteră era de-a dreptul înfiorătoare.

Intrarea în grotă era formată, de fapt, de gura deschisă a unui cap enorm din piatră năpădit de buruieni, ai cărui ochi bulbucați păreau să fixeze sinistru pe oricine păşea în interior. Stânca avea de jur împrejur tot felul de reprezentări diforme: șerpi, broaște, șopârle, care păreau cioplite în piatră. O breșă în plafonul de nori lăsă pentru câteva clipe lumina șovăielnică a lunii să se reverse din nou, iar umbrele negre, vinete și murdare făceau ca grota să semene cu

o ilustrație dintr-un roman bulevardier cu titlul *Grota fatală* sau *Misiunea ucigașului.*

Jim se ghemui lângă peretele întunecat al ruinelor artificiale năpădite de iederă. Cele două femei se opriră pe cărarea din fața cascadei. Frau Busch se aplecă printre niște trestii și apucă o frânghie de care trase cu putere.

O luntre îngustă și lucind de umezeală, apăru la capătul sforii. Bătrâna se urcă repede în barcă, iar cealaltă femeie păși după ea și se așeză în timp ce Frau Busch punea mâna pe vâsle. Se zări mai întâi flacăra unui chibrit, apoi strălucirea unui felinar pe care actrița îl ținea în mână. Se îndepărtară de mal și în câteva clipe barca fu luată de curent și începu să plutească spre peșteră.

Jim înjură și coborî povârnișul. Când ajunse pe mal nu mai era nici urmă de barcă. Gura neagră și enormă a grotei se căsca batjocoritor în timp ce apa neagră se revărsa tăcut în măruntaiele ei, reflectând lumina lunii în mii de rotocoale uleioase și cercuri argintii. Acum ce putea să facă?

Ei bine, trebuia să continue urmărirea, dar, la naiba! nu se gândise la o barcă. Porni pe cărarea năpădită de buruieni de pe malul apei și intră pe gura grotei. Prima încăpere era întunecoasă, abia vizibilă la lumina lunii de afară, dar arcada pe sub care continua cărarea era cufundată în întuneric. Șuierul vântului se auzea mai slab acolo, iar vuietul apei era mai puternic din cauza ecoului produs între acoperișul și pereții din piatră ai grotei.

Podeaua grotei era udă și neregulată, noroioasă pe alocuri și probabil periculoasă, pentru că pârâul curgea la doar câțiva centimetri distanță.

Jim înaintă în întuneric. Ar fi aprins un chibrit, dar nu voia să fie descoperit. Dintre toate isprăvile trăsnite de care era în stare, să plonjeze într-un hău sinistru trebuie să fie cel mai nebunesc lucru cu putință. Dacă se rătăcea; dacă tunelul se bifurca, iar el nu-și dădea seama...

Ţine mâinile pe zid, îşi spuse. Acesta era cleios şi rece şi, spre marele său dezgust, *şi mişcă* la un moment dat, transformându-se într-o broască. Asta îl făcu să dea înapoi cu o exclamaţie de silă şi evită în ultimul moment să cadă în şuvoi. Dar, dacă îşi ţinea mâna pe perete şi la dus, şi la întors, avea să găsească cu siguranţă calea de ieşire...

Apoi simţi un fior glacial pe şira spinării. Din întunericul de nepătruns al grotei răsună din nou acel strigăt.

Era urletul unui vârcolac captiv; al unui suflet torturat, suferind, aflat în culmea disperării. Sunetul era distorsionat şi înăbuşit din cauza ecoului şi clipocitul apei, iar Jim nu putea să-şi dea seama de cât de departe se auzea, dar ştia sigur că-i îngheţase măduva-n oase. Îşi aduse aminte de Minotaur, care îşi aştepta în întuneric următoarea victimă ce avea să se afunde temător în inima labirintului...

Nu ar fi putut spune cât de mult timp stătuse acolo încordat şi crispat, în timp ce inima bătea să-i spargă pieptul. În cele din urmă, îşi reveni, şi asta tocmai la timp, căci văzu o lumină deasupra pereţilor stâncoşi din faţa lui. Luntrea se întorcea.

Se uită repede în jur căutând cu privirea un loc în care să se ascundă. Umbre, întuneric peste tot, dar un loc anume îi atrase atenţia, fiind cel mai întunecat colţ – aici, un mic alcov fusese scobit în stâncă. Era atât de mic încât el nici nu-l observase atunci când pipăise peretele, dar, dacă se strecura în el...

Auzi clipocitul vâslelor în apă. Nu era timp să se mai ascundă în altă parte. Îşi ridică gulerul şi îşi trase şapca în jos ca să-şi ascundă paloarea feţei, apoi rămase cu mâna pe pistolul din buzunar.

Plescăitul se auzea tot mai aproape, iar lumina devenea din ce în ce mai puternică şi în scurt timp deveni clară pe suprafaţa apei. Raza oscilantă a felinarului era de-ajuns pentru a lumina întregul tunel din grotă. Oare chiar nu-l văzuseră?

Îşi ţinu respiraţia urmărind cu ochii întredeschişi barca, pe sub cozorocul şepcii sale, în timp ce aceasta trecea pe lângă el. Dar

niciuna dintre femeile din barcă nu-l observă, pentru că amândouă păreau cuprinse de o emoție lăuntrică. Fața femeii bătrâne era întunecată de tristețe, iar chipul actriței era acoperit de o glugă, dar la un moment trupul îi fu scuturat de un suspin.

Apoi trecură de el. Tunelul rămase din nou în întuneric și zgomotul vâslelor se pierdu treptat.

– Ei bine, ce ai de gând să faci *acum*, drac împielițat ce ești? se întrebă încet Jim, deși știa deja răspunsul.

Trase adânc aer în piept, expiră apoi încetișor și începu să-și caute chibriturile. Acum nu mai conta dacă făcea lumină, ele nu aveau să se întoarcă. Încercă să aprindă un chibrit și merse câțiva pași înainte protejându-i cu grijă flacăra până ce acesta se stinse.

Repetă acest proces de peste zece ori. La un moment dat, auzi un plescăit în apă, chiar în spatele lui, și aproape că scăpă chibritul din mână, dar când întoarse privirea văzu capul unui șobolan care se îndepărta înotând, apoi auzi un geamăt sinistru, plin de durere, care părea să vină din toate direcțiile și care îl făcu să tresară.

Vaietul acesta îi dădu de înțeles că se apropia. Era vocea unui om. Nu era vorba despre niciun vârcolac sau demon, și mai mult: cu fiecare pas Jim era tot mai convins că știa cui aparținea vocea aceea.

Urmă o cotitură a tunelului. Apa clipocea în stânga lui, iar cărarea se lățise cu vreo jumătate de metru. În peretele din dreapta era încastrat un grilaj din fier. Barele – groase cât degetul cel mare al lui Jim – erau înfipte în rocă, iar ușa din mijlocul lor era închisă cu un lacăt masiv.

În spatele gratiilor era o celulă de vreo șase metri pătrați. Pe o saltea, într-un colț al celulei, cu ochii deschiși și cu fața împietrită de groază, stătea întins un bărbat în zdrențe. Acesta era o versiune palidă și sfrijită a prințului Rudolf, dar când se ridică și se apropie de gratii, atras parcă de flacăra chibritului, Jim știu că bănuielile lui se adeveriseră. Acolo, sub barba nerasă și stratul de murdărie, dar, la fel de clar ca în portretul din galerie, erau

pleoapa căzută și bărbia cu gropiță a fratelui mai mare al lui Rudolf – prințul Leopold, în viață.

– Înălțimea Voastră, îi șopti Jim în germană ridicând chibritul aprins.

Bărbatul nu reacționă. Ochii lui scânteietori nu păreau să exprime ceva; era ca și cum ar fi privit un animal.

– Prințe Leopold? Sunteți chiar dumneavoastră, nu-i așa? Ascultați, eu sunt Taylor, înțelegeți ce vă spun? Taylor. Am să vă scot de aici. Să aruncăm o privire la lacătul ăsta...

Dar chibritul se stinse, iar prințul scânci și se îndreptă înapoi în întuneric. Jim mai avea doar trei chibrituri. Înjură încetișor și tocmai când se pregăti să-l aprindă pe următorul auzi un zgomot puternic de undeva din tunel: ecoul unei porți masive de fier care se deschidea, urmat de tropăitul unor bocanci grei. Venea cineva.

Prințul auzise și el și începuse să scoată niște țipete slabe, nearticulate. Jim îi șopti:

– Ascultați ce vă spun, Înălțimea Voastră! Am să plec acum, dar mă voi întoarce! Am să vă scot de aici, înțelegeți?

Apoi, pipăind cu mâna stângă peretele tunelului, porni înapoi încercând să nu facă zgomot. După prima cotitură se opri o clipă și privi în urmă. Pe peretele ud și denivelat se zărea o lumină slabă, dar care nu se mișca deloc, iar pașii se opriseră.

Auzi apoi vocea unui bărbat care i se adresa prințului cu o oarecare blândețe:

– Haide, haide, nu mai plânge, bătrâne. Lutz s-a întors. Vezi? Am mers puțin până sus ca să-mi mai dezmorțesc picioarele și să iau o gură de aer. Ce spui tu acolo? Foc? Flacără? Nu, nu, asta e doar felinarul, nu o să te ardă. Pune capul jos și încearcă să dormi, haide. Nu vrei să fii treaz când vine tura lui Kraus...

Un țipăt stins, de groază, urmat un râs răutăcios.

Jim mai trase un timp cu urechea, dar nu mai auzi nimic. Făcu cale întoarsă și ieși din tunel.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce orologiul de la palat bătea ora unu, Jim deschidea ușa camerei sale. Mâinile și fața îi erau murdare, bocancii și pantalonii plini de noroi, cămașa jilavă cleioasă și rece, și înainte să-l trezească pe conte voia să se spele puțin.

După ce închise încet ușa, zări o hârtie împăturită pe covor. O deschise și citi:

> Dragă Jim, trebuie să-ți spun neapărat ce am auzit în această după-amiază. Nu știu ce poate însemna, dar mă îngrijorează nespus; cred că din cauza *caracterului secret* al discuției, dar și ceea ce au spus...

Era biletul lui Becky din ziua precedentă, în care ea îi relata tot ce auzise fără să vrea în Sala Hărților. În timp ce citea, Jim se așeză încet pe scaun; în acest caz nu mai avea niciun rost să-l anunțe pe conte de ceea ce aflase.

Nu mai exista nicio persoană de încredere? Tot palatul acela mustea de putreziciune și lașitate; la tot pasul descopereai conspirații și secrete. Bine ar fi fost să li se surpe de sub picioare. Doar Adelaide...

Adelaide încerca *să salveze* locul acela demn de tot disprețul, la naiba cu el!

Jim aprinse și ultimul dintre chibrituri și arse biletul; nimic nu mai era sigur acolo.

Dar, dacă nu mai avea rost să vorbească cu contele, putea în schimb să meargă la Frau Busch. Probabil că era deja înapoi în camera ei.

Se spălă pe față și se schimbă repede în niște haine uscate. Se încălță apoi cu niște pantofi cu talpă din cauciuc și părăsi camera.

Coridorul era întunecat, dar știa destul de bine drumul: până în capătul scărilor, la mansardă. Apoi numără ușile până la numărul 14.

Se opri și ascultă cu atenție. Pe sub ușă se zărea o dungă de lumină și din interior se auzea foșnetul așternuturilor. Bătu încetișor la ușă și auzi o tresărire.

– Cine e?

Jim apăsă pe clanță și intră, apoi închise încet ușa în urma lui.

– Jakob, răspunse el. Mă mai țineți minte? V-am dus cufărul la etaj.

– Ce vrei? Nu ești servitor, sunt sigură de asta. Cine ești, de fapt?

Bătrâna stătea în picioare, lângă pat, într-o cămașă de noapte lungă și voluminoasă, iar o bonetă din dantelă îi acoperea părul sur. Lumânarea de pe noptieră pâlpâia în bătaia curentului.

– Sunt asistentul personal al contelui Thalgau și vreau să vă spun că sunteți în pericol, Frau Busch, spuse Jim. V-am urmărit până la grotă în această seară și l-am văzut pe bărbatul închis acolo. De ce este ținut prizonier prințul Leopold? Și de ce o ajutați pe soția lui?

Femeia rămase tăcută, cu gura căscată. Se așeză încet pe pat și încercă să spună ceva, dar buzele începură să-i tremure.

– Ați face bine să-mi spuneți, îi explică el. Știți foarte bine că femeia aceea l-a ucis pe regele Rudolf. Vedeți cicatricea asta de pe mâna mea? Ea m-a rănit, cu cuțitul. Nu m-ar surprinde deloc să aflu că tot ea s-a aflat în spatele morții prințului Wilhelm și a prințesei Anna. Soțul dumneavoastră era împreună cu prințul Leopold atunci când s-a raportat decesul acestuia, iar acum sunteți amestecată în această afacere. Sunteți în primejdie. Deschideți bine ochii și acceptați ce vă spun. Ce se petrece de fapt?

Femeia își apăsă mâna pe piept și închise ochii. Un hohot îi scutură trupul și începu să plângă încetișor.

– Nu am vrut să fac ceva rău! Tot ce am făcut a fost din dragoste! Ce ai de gând? Ai să mă predai baronului Gödel? M-ar trimite în fața plutonului de execuție! Și cui ar folosi *acest* lucru?

– Dumneavoastră să-mi spuneți, zise Jim. Am să mă așez aici și am să ascult. Suntem singuri și avem tot timpul din lume. Spuneți-mi absolut totul.

Bătrâna se urcă în pat și se acoperi cu pătura până la gât, tremurând ca varga de parcă i-ar fi fost frig.

– Eu am fost doica prințului Leopold, îi mărturisi ea. Am fost doica tuturor, dar pe el l-am iubit cel mai mult. Atunci când s-a căsătorit, eu am fost prima persoană pe care a anunțat-o. A adus-o apoi și pe soția lui să mă vadă, în mare taină. El voia binecuvântarea mea, înțelegi? Eu îi eram cea mai apropiată. Nu era tocmai femeia pe care aș fi ales-o pentru el, dar nu era treaba mea să aleg pentru el, iar ea îl iubea în felul ei. Era pătimașă și neînfricată. Eram sigură că avea să-i fie loială, iar el avea nevoie foarte mult de asta. Lui îi era frică de tatăl lui și de baronul Gödel. Îi era frică până și de îndatoririle sale. Așa că nu am divulgat secretul lor, dar, desigur, după un timp totul a ieșit la iveală. Ei au aflat și au exilat-o, apoi l-au dus la Ritterwald. Soțul meu era șeful vânătorilor. Ei i-au spus ce avea de făcut: trebuia să-l ducă pe prințul Leopold în pădure și să ucidă un porc mistreț, dar să facă în așa fel încât să se creadă că mistrețul fusese cel care-l omorâse pe prinț. Câțiva bărbați s-au întâlnit cu ei în pădure și l-au dus pe prinț la Neustadt, la azilul de acolo, unde a fost ținut prizonier. Știu asta, pentru că baronul Gödel m-a plătit să mă duc acolo ca să am grijă de el.

– Înseamnă că a fost planul lui Gödel?

– Da, desigur.

– Regele a știut toate astea?

– Asta nu era treaba mea. Pentru rege, prințul Leopold a murit atunci când s-a căsătorit cu femeia aceea.

– Deci, a fost opera lui Gödel. A fost ideea lui să-l țină în viață... Dar e nebun, bietul om.

– Dumneata nu ai fi? Închis departe de toți, sub pământ, și nimeni să nu știe că ești în viață, fără să poți schimba o vorbă cu cineva. Bineînțeles că a înnebunit, bietul de el. Mi-am dat silința

cum am putut să am grijă de el, dar nu am reuşit să previn asta. A înnebunit sub ochii mei, puţin câte puţin. Nebunia a pus stăpânire pe el precum... precum pânzele de păianjen care năpădesc treptat o cameră goală. Oh, m-am blestemat în sinea mea de mii de ori! M-am rugat ca o putere divină să ne întoarcă cu zece ani în urmă, înainte ca toate astea să se întâmple! Bietul meu soţ – el ştia totul – nu şi-a putut ierta fapta. S-a împuşcat la scurt timp după acea monstruozitate. Am avut grijă de prinţul Leopold de când s-a născut – prunc, copil, tânăr, prizonier, nebun. Am stat cu el în Neustadt, iar când l-au adus aici, cu puţin timp în urmă, m-au adus şi pe mine ca să-i fiu aproape...

– Dar de ce l-a adus Gödel aici?

– Asta nu ştiu. Nu e treaba mea. Bănuiesc că vrea să o detroneze pe englezoaică... dumneata eşti englez?

– Da.

– Bănuiam eu. Eşti unul dintre oamenii ei?

– Da. La fel şi dumneavoastră, Frau Busch. Ea e regină, şi nu Gödel. Ceea ce face el se numeşte trădare şi, dacă veţi face ceva să-l ajutaţi, veţi fi considerată o trădătoare. Acum spuneţi-mi câte ceva despre actriţă. Cum se numeşte?

– Carmen Ruiz e numele ei de scenă. Mai foloseşte însă şi alte nume.

– De ce aţi dus-o acolo în seara asta? Şi asta face parte din planul lui Gödel?

– Nu! Doamne fereşte! El nu ştie nimic despre ea. Am ţinut legătura cu ea de dragul prinţului Leopold. Prinţ! Ha! Acum e rege cu drepturi depline, iar ea e regină! Englezoaica aceea...

– Dar nu vă cunoaşteţi istoria? Regina Adelaide este acum *Adlerträger* şi are tot dreptul să guverneze. Credeţi că bietul nebun ar putea să conducă ţara? El nu va mai fi bun de nimic până la capătul zilelor sale. Ce *credeţi* că s-ar putea întâmpla dacă o veţi

implica și pe soția lui? Știați că ea este cea responsabilă pentru asasinatele celorlalți doi prinți?

– Asta nu mă privește pe mine.

Femeia îl privea cu asprime. Avea buzele strânse și obrajii în flăcări, iar ochii ei erau roșii de plâns. Se înfruntară din priviri un timp, apoi femeia cedă și vărsă din nou lacrimi pe așternuturi.

– Nu e treaba mea! spuse ea printre hohote de plâns. I-am scris, pentru că l-a iubit! Și am dus-o acolo în noaptea asta, pentru că voia să se convingă că trăiește! Tot ce fac e pentru el, pentru bietul meu Leo, micul meu prinț...

– Ați vrea să-l vedeți eliberat din gaura aceea ordinară?

– Da!

– Și eu la fel. Trebuie să-l scoatem de acolo ca să poată fi îngrijit așa cum trebuie. Dar ascultați-mă, Frau Busch!

– Ascult...

Ochii ei erau congestionați și respira cu dificultate.

– Deja ați acționat pe la spatele lui Gödel. Dacă va afla ce ați făcut, o să vă pedepsească. O să vă trimită departe și nu-l veți mai vedea niciodată pe prinț. Iar, dacă nu o să vă pedepsească el, am să o fac eu. Exilarea dumneavoastră ar fi sfârșitul prințului. Unde o pot găsi pe Carmen Ruiz?

– Ce aveți de gând?

– Cum ați spus de atâtea ori, nu e treaba dumneavoastră. Dacă vreți ca prințul să rămână în viață și dacă sperați să-l puteți îngriji în continuare, trebuie să-mi spuneți unde se află femeia.

Femeia înghiți cu dificultate. Părea că nu mai avea aer și respira din ce în ce mai greu. În cele din urmă, rosti:

– În Para... Parasol... Paracelsus...

Apoi capul îi căzu în piept. Un geamăt surd ieși din gâtul ei și un fir de salivă i se scurse pe bărbie. Jim sări în picioare căutând din ochi clopoțelul, dar imediat în secunda următoare își dădu seama că nu avea cum să găsească așa ceva în camera unei servitoare. Frau

Busch avea un soi de criză de apoplexie. Nu știa ce ar fi trebuit să facă. O întinse pe pat, cu capul pe spate, având grijă să nu se înece, și alergă la ușa alăturată, în care începu să bată cu putere.

Deschise ușa fără să mai aștepte vreo invitație și-i spuse servitoarei somnoroase care îl privea surprinsă din pat:

– Frau Busch, repede, alături. E bolnavă – nu ai auzit când a strigat? Pe mine m-a trezit din somn! Du-te repede să-i dai o mână de ajutor. Grăbește-te.

Lăsând-o pe fată să se ridice din pat, el se întoarse iute în camera sa, își puse revolverul în buzunar și plecă din nou.

CAPITOLUL 12
Arta guvernării

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Jim urca treptele prăfuite ale mansardei în care locuia Karl von Gaisberg. Bătu ușor în ușă, o deschise și la lumina unui chibrit văzu că amicul său Karl dormea dus. O farfurie pe jumătate plină rămăsese pe masă și un șoarece gras se furișă nemulțumit pe lângă perete, ca apoi să se oprească și să-l pândească pe Jim dintr-o gaură din lambriu. Lângă farfuria murdară trona un volum de Schopenhauer al cărui loc fusese marcat cu lama unei săbii. O lumânare se topise până la capăt între coarnele unui craniu de capră, ale cărui orbite erau acoperite cu o pereche de ochelari sparți, iar un dop de plută (de la o sticlă de șampanie, probabil) acoperea gura unei călimări prăfuite. Un scaun rupt zăcea lângă plita de fier – urmând a fi utilizat drept combustibil –, iar o fotografie a actriței Sarah Bernhardt era agățată pe perete, deasupra patului, înconjurată de inimi desenate pe tencuiala crăpată. Pe podea erau împrăștiate o mulțime de coli de hârtie acoperite de pete de cerneală, mâzgălituri, cruci, diagrame și un scris mărunt cu caractere gotice.

Pe una dintre coli văzu titlul: „Un studiu asupra implicațiilor Idealiste ale platonismului lui Schopenhauer". Mai jos de jumătatea ultimei coli, era un cuvânt triumfător: „FINISH".

Jim sări peste colile de hârtie, deschise obloanele și răscoli cu vătraiul jăraticul din sobă ca să aprindă din nou cărbunii.

Karl începu să se foiască și întrebă mormăind:

– Ce faci acolo? Cine e?

– Sunt eu, Jim. Unde ții cafeaua?

– În ghiveci. Pe pervaz. Cât e ceasul? Ce faci treaz la ora asta?

Karl se ridică înfrigurat din pat și își puse pe umeri halatul pe care i-l aruncă Jim. Orologiul Catedralei, aflat la o aruncătură de băț, se trezi la viață. Mai întâi se auzi un huruit metalic: roți zințate și arcuri, și greutăți, apoi străvechiul mecanism își începu greoi reprezentația sonoră înainte și bătu ora cinci. Karl își aranjă părul și căscă în timp ce Jim punea niște apă la fiert pe plită.

– Ascultă, amice, zise Jim, avem probleme...

Aruncă și ultimul picior de scaun în gura plitei, apoi se așeză ca să-i povestească lui Karl tot ce se întâmplase în noaptea aceea. Când termină de povestit, văzu că apa începuse să fiarbă, iar Karl se dădu jos din pat și păși înfrigurat pe podeaua rece ca să caute două căni.

– Leopold? întrebă el. Ești sigur? Imposibil.

– L-am văzut cu ochii mei și am văzut-o și pe actrița hispanică. Am auzit toată povestea de la bătrâna lui doică. E adevărat.

– Dar... de ce? *Cui bono*[1]*?* Cine ar avea vreun avantaj dacă l-ar ține prizonier atâta timp? În niciun caz familia regală.

– Nu. Mă îndoiesc că bătrânul rege știa ceva despre asta. A fost planul lui Gödel, de la bun început. El l-a ținut pe Leopold la îndemână ca să îl poată urca într-o bună zi pe tron. Îți amintești bătaia de la berărie, în seara când ne-am cunoscut? Individul acela, Glatz, a spus câte ceva despre Leopold. Cred că există un adevărat curent de loialitate extremă aici, în special când e vorba despre secrete vechi și îngropate. Gödel pune ceva la cale. De aceea l-a adus pe Leopold

[1] Cine ar avea ceva de câștigat din asta? (lat.) (n.tr.)

de la azilul din Neustadt și l-a închis în grotă. Așteaptă doar momentul potrivit ca să-l înfățișeze celorlalți...

– I-ai spus contelui Thalgau?

– Nu, la naiba! Și el e implicat în ceva.

Jim îi povesti lui Karl despre biletul lui Becky și se duse la fereastră ca să privească orașul. Vântul de peste noapte împrăștiase toți norii, iar aerul era proaspăt. Stelele nu se mai vedeau, iar dinspre răsărit se ivea lumina palidă a zorilor.

– Prin urmare, avem de făcut două lucruri, continuă Jim. Trebuie să-l salvăm pe prințul Leopold – atât pentru binele său, cât și pentru a strica planurile lui Gödel – și trebuie să o găsim pe actriță. Vom face toate astea fără să-i spunem contelui. Cunoști pe cineva din Centrul Vechi pe nume Paracelsus?

Adelaide se trezise devreme. Zăcea încordată și nerăbdătoare, dar mai zăbovi în cearșafurile fine din olandă, mângâind cu o mână pisicuța neagră care dormea alături de ea. Își făcea griji la gândul că trebuia să-și expună planurile în fața reprezentanților Germaniei și Austriei prezenți la negocieri.

Simțea miezul unei multitudini de vieți în timp ce întreg orașul se trezea în jurul ei. Aproape că putea să-i vadă pe toți supușii ei cu ochii minții: servitorii care căscau somnoroși și aprindeau focul în bucătăriile înghețate, brutarii strecurându-și paletele pe sub crusta pâinilor aburinde ca să le scoată din cuptoarele încinse, fermierii bătând peste pulpe vacile din hala de muls, călugării de la abația Sf. Martin murmurând în cor la oficierea Treimei. Cu toții se trezeau pe rând și numai micul Saucepan mai dormea.

În timp ce soarele se ridica pe cer, și traficul se întețea pe străzi, în timp ce chelnerii din cafenele se repezeau de la o masă la alta servind cafea fierbinte, chifle calde, șeful delegației austriece stătea în fața ferestrei deschise a ambasadei inspirând adânc, ținând în mână două greutăți cu care făcea mișcări de înviorare pentru îmbunătățirea circulației. Șeful delegației germane stătea întins pe

pat și se gândea, moțăind, să comande o porție dublă de brioșe pentru micul dejun, ca să se fortifice în fața încercărilor acelei zile.

Într-un apartament de la etajul al treilea al vechii clădiri de pe Glockengasse, unul dintre funcționarii Ministerului Afacerilor Externe din Razkavia își tamponă mustața cu un șervețel imaculat, după care se ridică și împinse scaunul sub masă. Își netezi cu o mână părul lucios și se duse în hol ca să-și ia rămas-bun de la familia sa.

Soția lui ținea în mână servieta diplomat și pălăria Homburg a bărbatului, iar cele cinci fiice ale sale stăteau aliniate – după înălțime – ca să-l sărute.

– Cu bine, Gretl... Inge... Bertha... Anna... Marlene! Să fiți cuminți. Munciți cu râvnă astăzi, la fel ca tăticul vostru. La revedere, draga mea! Am să întârzii puțin în seara asta; avem o însărcinare specială. Formidabilă, aș putea spune. Formidabilă!

Așteptară respectuoase ca bărbatul să-și mai răsucească o dată vârfurile mustății în oglindă și să-și aranjeze vesel pălăria pe părul pomădat, după care acesta le făcu cu mâna și începu să coboare scările.

– La revedere, papa! La revedere!

Din toate colțurile orașului, colegii lui Herr Bangemann – funcționarii și secretarii, precum și subalternii asistenților din administrație – se îndreptau spre palat. Pasul lor era mai iute, iar pantofii mai lustruiți ca de obicei. Ușierii și lacheii de la palat erau foarte ocupați cu pregătirea Camerei de Consiliu pentru negocieri.

Camera de Consiliu se afla în aripa de răsărit a palatului, astfel că lumina superbă a toamnei poleia toate obiectele din încăpere cu o meticuloasă splendoare. Masa era acoperită cu o țesătură verde, iar în fața fiecărui scaun (în număr de șaisprezece: câte cinci pentru Germania și Austria, cinci pentru Razkavia și unul pentru regină), chiar în centru, se afla hârtie sugativă, o călimară din cristal cu două tipuri de cerneală: roșie și neagră, un mic suport cu stilouri și creioane, o carafă cu apă, un pahar și o scrumieră.

În spatele fiecărui scaun principal se afla câte un scaun mai mic și mai puțin confortabil. Acestea urmau a fi ocupate de funcționari sau secretari. În spatele scaunului reginei, desigur, era scaunul lui Becky, așezat puțin spre dreapta.

În timp ce delegații începeau să sosească în anticameră, secretarii acestora strângând teancuri de hârtii în brațe, cutii cu documente și compendii de legi, la etajul superior, Adelaide, regina, stătea în salonul ei, și se privea cu atenție în oglinda ținută de camerista ei.

– Arăt foarte bine, zise ea. Ar trebui să-i dau gata pe toți. Aici... încearcă să-mi dai șuvița asta după ureche, haide, aranjeaz-o ca lumea. Becky! Nu mai căsca! E al treilea căscat din ultimele două minute. Ei nu au venit până aici ca să se uite la amigdalele tale, fetițo. Ce-ai făcut? Ai stat trează toată noaptea? Arăți îngrozitor. Trebuie să te odihnești când știi că avem treburi atât de importante. Cât e ceasul? De când așteaptă? Mai lasă-i un minut. O regină are voie să întârzie cinci minute; ar fi prea devreme, dar șase ar fi un semn de slăbiciune. Nu vreau să dau semne de slăbiciune astăzi. Am să-i fac să joace după cum le cânt, nenorociții ăștia, ai să vezi. În regulă, Marie-Hélène, nu mai protesta atâta, obraznico, du-te mai repede și deschide ușa. Unde e contele? Ah, iată-l...

Încruntându-se amarnic în încercarea de a-și înăbuși un nou căscat, Becky ieși în urma reginei. Nu dormise bine; visele ei fuseseră bântuite de o femeie în negru înarmată cu un cuțit, cu capul acoperit de o glugă – o femeie fără chip, care se cățăra silențios pe zidul de piatră al palatului până la o fereastră –, dar nu putea spune dacă era vorba despre fereastra ei sau a lui Adelaide. Iar acum capul o durea îngrozitor și avea ochii roșii. Ei bine, trebuia să se concentreze mai mult decât oricând ca să o poată ajuta pe Adelaide să treacă cu bine de aceste negocieri. Acesta era, de fapt, *motivul* pentru care devenise regină. Era cel mai important lucru pe care avea să-l facă, cel mai important din viața ei.

Majestatea Sa era palidă, calmă, încântătoare. Doar linia buzelor și tremurul aproape imperceptibil al degetului mare de la mână

îi trădau încordarea. Uşierii făcură o plecăciune adâncă în faţa ei şi deschiseră larg uşile duble de la Camera de Consiliu.

Ei bine, dacă ar fi fost detronată, ar fi putut să-şi câştige cu succes existenţa pe o scenă, îşi spuse Becky văzând cele treizeci de perechi de ochi care o fixau pe regină cu profundă admiraţie.

Adelaide se duse la locul ei şi luă cuvântul. Îşi scrisese singură discursul, literă cu literă, iar Becky i-l tradusese şi-l repetase împreună cu ea de mai multe ori. Acum profesoara îşi privea mândră eleva în timp ce aceasta pronunţa impecabil cuvintele în germană cu voce tare, glasul răsunându-i desăvârşit, iar tonul ei fiind potrivit cu solemnitatea ocaziei.

– Bună dimineaţa tuturor! Bine aţi venit la palat! La început am crezut că ne vom întâlni pentru negocieri în Marea Sală a Castelului lui Walter von Eschten, unde acesta a semnat Tratatul din 1254 care garanta independenţa Razkaviei. Apoi am decis altceva: castelele sunt pentru vremuri de război, palatele sunt pentru vremuri de pace. Razkavia nu este ameninţată acum aşa cum era atunci. Mica noastră ţară este recunoscută ca stat independent, este sigură şi garantată.

Se opri pentru câteva clipe, surâzând în aşteptarea unei reacţii, şi imediat aceasta nu întârzie să apară: un murmur aprobator, o oarecare agitaţie şi câteva încuviinţări discrete din cap. Cine s-ar fi putut împotrivi unor opinii exprimate cu atâta inocenţă? Şi asta era destul ca să se stabilească o atmosferă de voie bună şi optimism, înţelegere şi bune intenţii, chiar plăcută puteau spune.

Becky se puse pe treabă şi uită în cel mai scurt timp de durerea de cap şi de spate, de-a dreptul fascinată la gândul că participa la scrierea unei pagini de istorie.

La cafeneaua Florestan, membrii frăţiei Richterbund îşi etalau cunoştinţele despre obiectivele turistice ale oraşului. *Paracelsus*... Ce naiba însemna acest cuvânt?

– Paracelsus Strasse? sugeră cineva.

– Există un astfel de loc?

– Nu! Te referi la Agrippa Strasse, cea de lângă castel.

– Ei bine, e tot un alchimist... Paracelsus–Garten, cred că asta a vrut să spună.

– Nu e grădina Paracelsus, e Parasol! Acolo unde e și teatrul de marionete!

– Oh, da. Așa e. Păi, mai este și Paradies-Garten. Ar putea fi aceea.

– Opriți-vă la Paracelsus, pentru numele lui Dumnezeu. Paracelsus-Platz? Există oare așa ceva?

– E un cod. Cred că se referea la aur, pentru că e vorba despre alchimie. Cred că voia să spună Goldener-gasse[1].

– Există un tablou al lui Paracelsus pe undeva. Sunt sigur că l-am văzut. La muzeu...

Jim îl privi pe Karl. Acesta părea exasperat.

– Mai bine am începe să căutăm prin oraș, zise el. O să luăm fiecare câte o zonă și o să scotocim peste tot. Dacă aflați ceva, dați-mi de știre. Anton, rămâi aici și ține evidența tuturor. Ai grijă să notezi orice indiciu....

Și așa începu căutarea lui Paracelsus.

Adelaide juca jocul puterii cu toată șiretenia și pasiunea pe care o investea în celelalte jocuri, iar Becky începu să înțeleagă că fiecare aruncare a zarurilor și fiecare mutare a pieselor pe tabla de șah o pregătiseră probabil pentru această încercare. Orele dimineții se scurgeau, iar detaliile negocierilor deveniră mai clare. Becky, alături de regină în orice moment, îi urmărea tactica cu admirație crescândă.

Spre orele prânzului, Ministrul german al Comerțului insistă asupra unei reduceri semnificative aplicate prețului nichelului din Razkavia – ca o compensație oferită Germaniei, care nu ar fi putut să-l cumpere în întregime. Adelaide ceru o amânare, iar, în timp ce

[1] Ulița aurului (n.tr.)

restul delegaților ieșeau pe terasă ca să fumeze, ea îi aruncă ministrului german o privire suavă pe sub genele magnificilor ei ochi negri și îl invită să o însoțească în grădină ca să-i arate ultimii trandafiri. Neajutorat, acesta se supuse, iar Becky, traducându-le de undeva din spate, îi însoțea ca o fantomă în timp ce se plimbau printre straturile de trandafiri. Adelaide ridică ochii spre el și îi vorbi cu înflăcărare despre marea admirație și afecțiune a Razkaviei pentru Germania, precum și despre legătura mistică dintre cele două popoare înrudite, despre uniunea lor spirituală care era deasupra oricăror tratative comerciale. După nici cinci minute, bietul om era pe jumătate convins în primul rând că Adelaide era îndrăgostită de el, în al doilea rând – că el era prea nobil să profite de acest lucru, și în al treilea rând – dacă el se oferea să o ajute, ea avea să-l poarte în inima ei pe vecie. Așadar, atunci când reluară negocierile, reducerea convenită de ambele părți fu mult mai mică decât cea cerută inițial de Germania.

Apoi austriecii ridicară altă problemă. Șeful delegației lor insistă pentru creșterea cantității de nichel pe care Razkavia o vindea Austriei – de la două sute la trei sute cincizeci de tone pe an. Becky îi văzu pe cei din delegația germană încruntându-se amenințători, dar în acel moment se anunță pauza de prânz.

Adelaide șopti un ordin contelui Thalgau, care vorbi cu un lacheu, iar atunci când intrară în Sala de recepții – cine avea locul rezervat lângă Majestatea Sa? Ministrul austriac de finanțe. Acesta era foarte diferit față de sentimentalul ministru german, și la început lui Adelaide i se păru greu să trateze cu el... în orice caz, capul mesei, un loc atât de expus privirilor, nu era tocmai cel mai potrivit pentru un flirt provocator.

În cele din urmă, odată cu desertul *Charlotte à la Parisienne* se ivi și o ocazie. Adelaide îndreptase conversația către viața personală a ministrului austriac. Era pasionat de muzică?

Viena era un mare centru muzical... Destul de rezervat, ministrul menționă ceva despre vânătoare.

Becky o văzu pe Adelaide aplecându-se foarte puțin în față. Vânătoare? Ea *ardea* de nerăbdare să-l audă povestind despre vânătoare. Ce ar fi trebuit să vâneze? Cum ar fi trebuit să înceapă? În mai puțin de un minut, ministrul uită de farfuria din fața lui și începu a vorbi cu atâta pasiune despre arta vânătorii, încât Becky se gândi că ar fi trebuit să traducă pe acompaniament muzical de goarne.

Adelaide îl ascultă cu atenție, strecurând câte o întrebare sau un comentariu pe ici, pe colo, iar Becky înțelese că bărbatul era la cheremul ei. Bineînțeles, în timpul sesiunii de după-amiază, reieși că pădurile din jurul minelor de nichel erau populate de o mulțime de animale sălbatice de tot felul, iar creșterea producției de minereu ar fi impus construirea unui nou drum prin munți. Asta ar fi însemnat compromiterea activităților vânătorești pentru totdeauna.

Aceste concluzii aruncară o lumină nouă asupra perspectivelor expansiunii. În mine exista o cantitate impresionantă de minereu, dar trebuiau dezvoltate noi metode de exploatare a acestuia – poate cu sprijinul Institutului Imperial de exploatare minieră de la Viena... Ministrul austriac se arătă foarte dornic să o ajute.

Becky nu contenea să se minuneze de transformarea pe care o suferise fata aceea ursuză, plictisită, vulgară și analfabetă pe care o întâlnise cu numai câteva luni în urmă. *Acea* Adelaide ar fi rânjit disprețuitoare, s-ar fi îmbufnat și ar fi stat bosumflată; cea de acum era răbdătoare, grațioasă, inteligentă și fermă. Lui Becky – o persoană modestă și sinceră – nu-i trecu nicio clipă prin cap că o parte din această transformare i se datora și ei.

La sfârșitul zilei, rămase cu impresia că avusese loc o mare schimbare – nu numai în imaginea lui Adelaide, ci, de asemenea, în istoria Razkaviei, pentru că marile puteri discutau pașnic despre un subiect care, în alte circumstanțe, ar fi dus în mod sigur la război; și nimănui nu i-ar fi trecut prin cap după acea zi că viitorul Razkaviei nu era sigur.

Oricum, mai rămânea necesitatea de a obține garanția acelei siguranțe, iar aceasta avea să fie tema următoarei zile de negocieri.

Becky de abia se mai ținea picioare de oboseală; se duse direct în camera ei și se aruncă pe pat. Avea gâtul uscat, capul îi bubuia din cauza epuizării și adormi mai repede ca niciodată. Își făcea datoria – avea o misiune complexă și importantă. Cineva avea nevoie de ea, așa că se simțea nespus de fericită.

*

Străzi fără nume, alei fără capăt, mici piețe care te ademeneau ca apoi să nu te mai lase să pleci, pentru că nu știai pe unde...

Studenții din Richterbund puteau urmări un argument subtil al filosofiei întortocheate hegeliene, dar pentru a descoperi ceea ce căutau acum era nevoie de alt tip de iscusință. Cercetările avură loc în prima zi de negocieri, dar fără vreun rezultat. Garda de la postul de comandă – cafeneaua Florestan – se schimbă de trei ori și o hartă a orașului începea să se lățească pe masă, lipită bucată cu bucată – în funcție de fiecare zonă care fusese cercetată.

Verificară toate variantele și combinațiile posibile: Paradise, Paris, Parallel, Paraguay, Parasol, Paralysis; apoi Cornelius Agrippa, Albertus, Magnus și orice alt nume care ar fi avut vreo legătură cu alchimia, nume care începeau cu „gold“[1]; și nu în ultimul rând tot ce era legat de Theophrastus Bombastus von Hohenheim – acesta fiind numele întreg al marelui Paracelsus –, dar nu ajunseră nicăieri.

La căderea serii, Jim și Karl se plimbau pe vechiul pod din oraș. La un moment dat, se opriră și se aplecară peste balustrada din piatră, privind apa râului.

– Parapet, zise Karl.

– Parakeet.

– Secțiuni parabolice. Ce vom face atunci când o vom găsi, Jim? O vom aresta?

[1] Aur (ger. în orig.) (n.red.)

– Nu. Poliția nu e în stare de nimic, iar eu nu mai sunt sigur de contele Thalgau. M-am gândit că ar fi mai bine să ne oferim să o ajutăm.

– *Poftim?*

– Sau cel puțin să ne prefacem. Mergem la ea și-i spunem: „Uite ce, vrei să-l vezi pe Leopold liber, nu-i așa? Noi o să te ajutăm să-l salvezi". El e complet inofensiv; are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Frau Busch a avut un atac cerebral. Nu se poate mișca și nici nu poate vorbi, așa că va trebui să o găsim pe Carmen Ruiz. Ea știe în ce stare se află acesta, la urma urmei; știe și unde se află și cât de bine este păzit. Ea nu-l poate elibera de una singură. S-ar putea să aibă un complice – bărbatul acela pe care Herr Egger l-a luat drept fotograf –, dar pentru o treabă ca asta are nevoie de o trupă întreagă. Are nevoie de noi.

– Vrei să spui că îl vom folosi pe prinț ca momeală ca să o prindem?

– Exact. Și, odată ce-i vom avea pe amândoi, îl vom putea pune la punct pe ticălosul de Gödel. Am putea să o închidem într-un loc sigur și să găsim pe cineva care să aibă grijă de Leopold – am putea face asta. Ai cumva un plan mai bun?

– Nu, nu am. Apropo, ai dormit azi-noapte?

– Nu, tocmai mi-am amintit că nu am închis ochii deloc, spuse Jim căscând de-i trosneau fălcile.

– Nu ar fi mai bine să te odihnești? Nu ai să fii în stare de nimic, cu atât mai puțin pentru o luptă într-un tunel. Noi o să căutăm mai departe. Dacă o găsim înainte de ivirea zorilor, am să-ți trimit un mesaj.

Jim îl bătu pe umăr.

– Bine, prietene. O să-i transmit lui Fräulein Winter salutări de la tine, nu-i așa? Am avut impresia că i-ai căzut cu tronc cu o zi în urmă. Am să vin la cafenea mâine-dimineață, la prima oră.

CAPITOLUL 13
Micul glob de sticlă

Vremea începea să se schimbe. O depresiune deasupra Europei Centrale adusese vânturi reci dinspre Rusia și primele căderi de zăpadă ale iernii. Ferestrele Camerei de consiliu nu mai erau luminate de un soare palid în cea de-a doua zi de negocieri tripartite.

Becky se trezise după un somn adânc și frământat de vise, în care ea fusese capturată de trei femei hispanice identice. Jim năvălise precum D'Artagnan în camera în care ea era prizonieră, cu o sabie în mână, o pălărie cu panaș și o barbă falsă ridicolă, pe care el pretindea că o poartă ca să-l ferească de țânțari. Tocmai îi reproșa supărată că încurcase cuvântul *mousquetaire* cu *moustique,* dar el nu voia să o asculte, așa că ea începu să-l zgâlțâie și se trezi din somn luptându-se cu camerista. I se părea că trecuse doar un minut de când plecase la culcare.

Baie, mic dejun, gargară și înapoi în Camera de consiliu. În ciuda cerului mohorât de afară, buna dispoziție generală din ziua precedentă rămăsese intactă. Părea că o vrajă fusese aruncată asupra participanților, făcându-i jovialiși toleranți, foarte interesați să se adapteze la nevoile celorlalți și căutând activi soluții care să preîntâmpine obiecțiile acestora. Becky, care lua parte la toate discuțiile, vedea mai clar ca oricine cui se datora acest lucru. Adelaide era cea care-i vrăjise, ei i se datora buna dispoziție generală, ea le

trezea tuturor cavalerismul vremurilor apuse, răsplătindu-i prin grația ei subtilă.

În pauza de prânz, Becky se întrebă dacă un bărbat ar fi putut face asta, și răspunse tot ea: Nu. Dar să fi însemnat asta că realizările lui Adelaide se datorau în întregime farmecului ei personal? Ar fi reușit orice femeie frumoasă să ducă la bun sfârșit un tratat de o asemenea importanță doar flirtând și zâmbind? Nu, desigur. Nu farmecul ei realizase atâtea lucruri, ci inteligența ei de jucător pasionat, încăpățânarea ei nativă și iscusința ei rară. Frumusețea ei era doar un atu pe care avea tot dreptul să-l folosească. Becky, care nu era atât de frumoasă, nu simțea deloc invidie, ci doar o profundă admirație.

Mai târziu, în aceeași după-amiază, un student intră la cafeneaua Florestan și se apropie de cele trei mese lipite peste care harta crescuse simțitor.

Uzată, șifonată, îngălbenită și pătată, harta se întindea în fața lui Anton și a altor doi studenți care o studiau dezamăgiți, părând cea mai murdară față de masă din lume.

– Nu sunt sigur... începu studentul, destul de rezervat. Știu o piațetă cu o fântână arteziană plină de frunze moarte, și cu o statuie din marmură. *Cred* că ar putea fi statuia lui Paracelsus. Cel puțin, arată la fel ca în tabloul de la muzeu. Nu scrie nimic pe postament.

– Unde se află? întrebă Anton întinzând plictisit mâna după stilou.

– Ei bine, este... pe lângă... bâigui studentul aplecându-se deasupra hărții ca să-și dea seama unde trebuia să caute. *Acolo*. Așa cred. La capătul unei alei înguste. Se numește Hohenheim-Platz. Aș putea să te duc până acolo...

– *Hohenheim*-Platz?

– Asta înseamnă... începu unul dintre studenți.

– E numele lui! zise cel de-al doilea.

– Cred că l-ai găsit! Ia-ți un rom! Câte două pahare de rom! Karl și Jim trebuie să se întoarcă în cinci minute. Poți să bei două pahare de rom în cinci minute, nu-i așa?

Și după treizeci de minute, studentul, doar puțin cherchelit, le arăta lui Jim și lui Karl mica piață atât de mică încât părea mai degrabă o curte. Un platan mare din centrul acesteia acoperea toată piața, inclusiv micuța fântână arteziană – acum acoperită de frunze moarte – și statuia din marmură a unui bărbat înveșmântat într-o robă, care privea gânditor și încruntat într-o carte deschisă.

În piață era o singură casă, celelalte laturi ale acesteia fiind mărginite de zidul unui cimitir, aripa unei biserici și de partea din spate a unui depozit de papetărie. Jim începu să-și roadă unghia degetului mare, gânditor.

– Ar fi bine să ne asigurăm că nu mai există o altă ieșire prin spatele casei, zise el. Nu vă zgâiți acum la casă, așezați-vă pe marginea fântânii și încercați să desenați statuia sau ceva de genul ăsta. Mă întorc în cinci minute.

Și se întoarse, într-adevăr, ținând în mână un buchet mare de trandafiri. Karl ridică o sprânceană.

– E actriță, îi explică Jim, iar eu știu foarte bine cum sunt actrițele. Au nevoie de atenție și lingușeli. La fel și actorii. Chiar *au nevoie,* așa cum tu și cu mine avem nevoie de aer ca să putem respira. Florile astea ne vor înlesni intrarea, vei vedea.

Scrise ceva pe o bucățică de hârtie pe care o aranjă apoi între trandafiri, apoi sună din clopoțelul de la ușa casei mici și întunecate.

După un minut, o menajeră cu haine ponosite deschise ușa. Jim îi întinse florile spunându-i:

– Pentru doamna hispanică ce locuiește aici. Doar duceți-le sus și spuneți-i că are și un mesaj.

Femeia deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi și ridică din umeri.

– Vom aștepta aici, îi mai spuse Jim.

Menajera încuviință cu un semn din cap și închise ușa. Trecură vreo zece minute, timp în care Jim aruncă mai multe pietricele în fântână, pe care le pescui apoi ca să construiască o mică piramidă pe bordura lată de piatră, și exersă câteva mișcări de golf lovind niște pietre cu bățul pe care-l ținea în mână.

În cele din urmă, ușa se deschise din nou, iar servitoarea îi strigă.

– Vă rog, intrați. Fräulein Gonzalez vă va primi acum.

– E Gonzalez acum? îi șopti Jim lui Karl.

Îl lăsară pe celălalt student să stea de pază afară și intrară amândoi în urma servitoarei. Urcară o scară întunecoasă mustind a varză și se opriră în fața unei uși de pe palierul etajului al doilea. Jim ținea mâna pe pistolul din buzunar.

Menajera bătu la ușă, o deschise și anunță:

– Vizitatorii dumneavoastră, Fräulein, apoi le făcu loc să intre.

Carmen Ruiz stătea în picioare lângă singurul fotoliu din încăpere, ținând în brațe buchetul de trandafiri. Chiar dacă nu ar fi știut că era actriță, Jim și-ar fi dat seama de acest lucru după ținuta deosebită a femeii, după felul în care înclina capul și expresivitatea remarcabilă a ochilor ei negri și mari. Părul ei negru și drept era strâns și pieptănat peste cap, fiind aranjat într-un coc sofisticat. Avea ochii conturați puternic cu negru și buzele rujate meticulos. Machiajul ei ar fi fost de efect pe o scenă, dar în această încăpere strâmtă, la lumina sumbră a după-amiezii târzii, cu un șemineu gol și o ceașcă de ceai murdară lângă o poșetuță pe măsuța de lângă scaun, impresia era dezolantă. Femeia purta o rochie uzată și boțită, iar pantofii ei erau prăfuiți. Tremura. Jim își spuse că tremura de frig.

– Cine sunteți? întrebă ea într-o germană considerabil mai bună decât a lui Jim. Numele dumitale nu-mi spune nimic. Ce vreți?

– Vrem să vă ajutăm să-l scoateți pe prințul Leopold din grotă, îi spuse Jim.

Pentru câteva clipe femeia nu spuse nimic, surprinsă probabil de cele auzite, apoi aruncă florile și se repezi la el ca o tigroaică, cu dinții încleștați și unghiile pregătite de atac, căutându-i ochii.

Toată ființa ei exprima o ură primitivă, instinctuală. Dacă Jim nu s-ar fi ferit din calea ei, femeia ar fi fost în stare să-l sfâșie în bucăți și să-i bea sângele sau cel puțin așa i se părea; dar din fericire el era un bun luptător și știa să pareze cu ușurință loviturile, așa că reuși să-i pună o piedică, iar femeia se prăbuși pe podea.

Ea sări din nou în picioare și se proțăpi în fața lui, dar el era pregătit: înainte ca femeia să poată sări la gâtul lui, Jim avea deja pistolul în mână. Oricât de pătimașă ar fi fost, era imposibil să nu observe acest amănunt, așa că se ghemui, tremurând de furie, cu ochii scăpărând de mânie. Karl urmărea toată această scenă cu gura căscată.

– Stai jos, îi spuse Jim femeii. Să ne prefacem că suntem persoane civilizate. Vreau să aflu mai multe despre dumneata, senora Ruiz. Sau Menendez. Sau Gonzalez. Momentan, eu dețin controlul, și dumneata nu poți să faci nimic. Ai să faci ce-ți spun eu. Stai jos.

– Englez! exclamă ea. Ești englez.

– Așa este.

Femeia nu se mișcă. Jim îi arătă scaunul și în cele din urmă ea se ridică cu o atitudine trufașă și se apropie de scaun, făcând o întoarcere plină de grație înainte să se așeze. Respira cu dificultate, pieptul tresăltând sub țesătura rochiei din mătase roșie, iar buzele ei stacojii schițau o grimasă disprețuitoare.

– *Ea* e englezoaică, continuă femeia cu o voce plină de venin. Ființa aceea neînsemnată, lepădătura aceea londoneză, femeiușcă bună de nimic. *Eu* ar fi trebuit să fiu în locul ei. Un copil! Un pui de mâță fără ochi, cu caș la gură. Ce știe ea? Și soțul ei, măscăriciul! Copilul etern care nu se maturizează niciodată! Uitați-vă la ea și apoi la mine: cum ne-ați putea compara? Ea e doar o lumânare

prăpădită de un penny pe lângă mine! Ștearsă, comună, vulgară, needucată, ignorantă, stupidă, da, da, stupidă și fără valoare!

– Când ai aflat că soțul dumitale e în viață? o întrebă Jim.

Ea clipi nedumerită și încercă să se concentreze.

– Acum un an. Bătrâna lui doică mi-a scris. Credea că i se apropie sfârșitul și se simțea vinovată. Obișnuia să taie articole din ziare în care era pomenit numele meu! Avea decupaje cu toate spectacolele pe care le-am susținut în Europa! Vă puteți imagina! Ea a avut grijă de el la azil și le-a păstrat pe toate pentru el. Dar apoi a început să aibă mustrări de conștiință, simțea nevoia să-și găsească liniștea. Așa că mi-a scris. Am avut un șoc când am aflat. Dar *știam*. Am știut întotdeauna că el nu era mort. Inima mea era în închisoare, dar nu într-un mormânt. Simțeam acest lucru. *Știam* că era în viață.

Din ochi îi țâșniră lacrimi de furie. Emoțiile ei puteau fi teatrale, dar erau intense.

– Câtă cruzime, țipă ea, să-l țină închis atâta timp în taină! Mai bine l-ar fi ucis atunci, pe loc! S-ar fi dovedit mai generoși dacă i-ar fi tăiat gâtul și l-ar fi lăsat să sângereze până la moarte! Ticăloșii! Neno...

Mâna ei se strecură sub scaun. Karl zări ceea ce Jim nu avea cum să observe – sclipirea unei lame de oțel –, iar de această dată el fu cel care sări și se luă la trântă cu ea atunci când femeia sări în picioare. Rânjind furioasă, ea căzu la podea și se răsuci sprintenă în timp ce Karl se rostogoli răsturnând măsuța între ei. Ceașca de ceai se făcu țăndări. Jim puse repede piciorul pe încheietura femeii, imobilizând-o, și se aplecă încercând să-i smulgă cuțitul din mână.

– Potolește-te! se răsti el. Karl, toarnă-i, te rog, doamnei niște brandy într-un pahar – cred că am văzut o sticlă pe bufet. Acum ascultă, continuă el, aplecându-se ca să o apuce zdravăn de păr și întorcându-i cu forța capul ca să-l privească în ochi. Eu nu sunt un gentleman. Nu mă deranjează câtuși de puțin să te pocnesc. Din

câte văd nu ești decât o asasină ordinară și, dacă te-aș ucide acum, lumea ar deveni un loc mai bun. Dar mă gândesc la bietul nebun închis acolo, în întuneric, iar eu îi datorez acest serviciu acum că l-am văzut, așa că vei colabora cu noi, înțelegi?

O zgâlțâi tare de umeri. Ea îl scuipă. O zgâlțâi și mai tare. Ea se răsuci și încercă să-l muște, dar el o pălmui atât de violent, încât femeia abia că-și mai recăpătă suflul după șocul loviturii. Îl privi amețită. Încet, el îi dădu drumul și o ajută să se așeze în fotoliu. Karl îi aduse niște brandy, iar ea apucă paharul cu ambele mâini, tremurând ca varga.

– Bea, o îndemnă Jim.

Femeia luă o înghițitură. Jim se aplecă să-i ridice geanta, care-i căzuse în șemineu, dar constată că era goală.

Actrița își duse mâna peste față – nici vorbă să tamponeze delicat cu batista, ci mai degrabă un gest grosolan, instinctiv.

Urma roșie a palmei prindea contur pe obrazul ei. Cu părul vâlvoi și ochii plini de lacrimi, femeia părea dintr-odată mai bătrână, dar mult mai umană, mai sinceră.

Jim se așeză.

– Trebuie să-mi povestești totul. Poți începe cu prințul Leopold.

Femeia oftă din rărunchi, apoi spuse:

– Ne-am cunoscut la Paris, iar el s-a îndrăgostit. Ne-am căsătorit imediat. De ce să nu mă fi căsătorit cu un prinț? Meritam să devin regină. Dar ei nu ar fi acceptat. Au încercat să anuleze căsătoria, au încercat să mă cumpere ca să îl conving să divorțeze, m-au șantajat și m-au amenințat, dar fără folos. Așa că m-au răpit în cele din urmă și m-au dus în Mexic, într-un orășel mizer de pe coasta Pacificului, la capătul lumii. Au avut puterea să facă asta! Și după aceea am auzit că soțul meu era mort. Dar eu *am știut* mereu că nu era adevărat. Eram sigură că ei ar fi fost în stare de orice, pentru că nu aveau scrupule și nici conștiință. Niciunul dintre ei! Ei toți au plănuit asta. Nu sunt decât o bandă de

nenorociți corupți, mizerabili, degenerați și lași, o *ciumă,* un putregai – toți, absolut toți ticăloșii de la Curte...

– Și contele Thalgau?

– Nu am auzit niciodată acest nume. Cine e? Mie nu-mi spune nimic.

– Otto von Schwartzberg?

– Un văr. Nu înseamnă nimic. Ei îl disprețuiau, îl considerau un sălbatic, un necivilizat. Eu mă refer la corupția de la cel mai înalt nivel – Curtea însăși. Bătrânul rege, el știa ce i-au făcut lui Leopold. Nici nu era nevoie să-i spună ceva lui Gödel sau altcuiva, ar fi fost de-ajuns un semn din cap, un tremur al degetelor – gesticulă ea –, iar ei ar fi înțeles și ar fi executat. L-au închis și au pretins că a murit. Tot ce am făcut eu – continuă ea, ducându-și mâna la inimă și îndreptându-și mândră umerii în timp ce-i privea disprețuitoare – a fost *curat.* Dinamita și gloanțele sunt o treabă *curată,* în schimb, să întemnițezi un bărbat și să-l aduci la nebunie este de o lașitate mizerabilă. I-am omorât! Da, eu i-am ucis! Și n-am să mă opresc până ce nu sunt morți cu toții și vor ajunge în iad!

– Nu ai făcut-o de una singură. Ai avut complici.

– Eu nu am avut complici. Am avut bani. Poți plăti oameni să facă orice.

– Dar acum nu mai ai nimic...

Spunând asta Jim îi arătă gentuța goală.

– Am cât să o plătesc pe proprietăreasă.

– Și apoi?

Femeia îl privi în față. Era sinceră. Jim înțelese că ochii aceia erau lipsiți de patima artificială etalată la lumina reflectoarelor. Exprimau doar nefericire și confuzie.

– Nu știu, zise ea. Vreau să-l ajut. Doica lui, Frau Busch, nu-l poate scoate de acolo. Ea a mituit un gardian ca să ne lase cu el câteva minute, dar se teme de Gödel. Eu nu mă tem de el, dar nu am nicio putere de una singură.

„Nu prea", se gândi Jim. Îi aruncă o privire lui Karl, apoi îi zise femeii:

– În regulă, acum ascultă-mă. El trebuie să scape din gaura aceea blestemată şi o să-l scoatem de acolo chiar în noaptea asta. Dar, dacă dumneata crezi că banda asta de paraziţi din jurul lui Gödel te va lăsa vreodată să te apropii de tron, înseamnă că eşti nebună de legat. Imediat ce Leopold va fi din nou pe picioare, te vor ucide ca pe un şobolan. Nu, nu mă întrerupe. Leopold nu va fi niciodată rege, dar are şansa de a trăi o viaţă relativ decentă dacă îl vei ajuta. Iar asta înseamnă că trebuie să ne ajuţi *pe noi*. Oricum, nu ai de ales. E singura cale pe care poţi să o urmezi.

Femeia clipi de câteva ori, gânditoare. Privirea ei neliniştită trăda faptul că nu voia să accepte această idee – era ca o pasăre rănită şi neajutorată care încerca să scape de pisică, dar care nu putea să-şi ia zborul, bătând disperată din aripi la sol. Iar Jim, pisica, nu se simţise în viaţa lui mai nemilos.

În cele din urmă, femeia plecă fruntea.

– Ce trebuie să fac? întrebă ea.

Jim începu să-i explice. Neliniştea din ochii ei dispăru de parcă o fiinţă invizibilă i-ar fi făcut semn să se calmeze şi să se închidă în sine. Pentru o vreme, Carmen Ruiz se transformă într-o fiinţă spăsită şi dornică să ajute; atât de dornică, încât Jim se văzu nevoit să-şi amintească – făcând mari eforturi, ce-i drept – cine era femeia şi ce anume făcuse, deşi totul i se părea imposibil.

Cea de-a doua zi de negocieri se apropia de sfârşit, iar în Camera de Consiliu de la palat fusese schiţat tratatul tripartit. Era o realizare colosală. Adelaide reuşise să convingă cele două puteri să garanteze de comun acord independenţa Razkaviei; să intervină dacă era ameninţată; să-i respecte graniţele, să-i extrădeze pe cei care încălcau legea, să devină membri ai unei Uniuni Vamale care să permită circulaţia liberă a bunurilor, pentru dezvoltarea

comerțului; pe scurt – să renunțe pentru totdeauna la orice pretenții pe care oricare din cele două puteri le-ar fi putut ridica asupra micului regat dintre granițele lor.

Funcționarii și asistenții celor trei echipe se retraseră ca să redacteze tratatul, care urma a fi prezentat în formă finală a doua zi dimineață, pentru ceremonia de semnare a acestuia. Regina, delegații, precum și reprezentanții altor puteri plecară la un spectacol de gală, la operă. Becky însă merse la culcare.

La ora opt, Herr Bangemann (tatăl celor cinci fete aliniate în ordinea înălțimii) tamponă cu sugativa ultima pagină pe care o scria, i-o întinse secretarului-șef, apoi își puse pălăria și haina pregătindu-se de plecare.

Secretarul-șef cercetă documentul. Era impecabil: fiecare cuvânt, fiecare virgulă erau la locul lor, caligrafia era desăvârșită, iar hârtia fină era de cea mai bună calitate. Puse pergamentul și cele două copii ale acestuia în seif, îl încuie cu grijă și plecă în grabă să se schimbe pentru spectacolul de la Operă.

Între timp, Herr Bangemann se afla într-o birjă, îndreptându-se către dealurile împădurite din zona de vest a orașului. Destinația lui era o vilă din apropierea Cazinoului. Planturoasa lui soție îl aștepta răbdătoare în apartamentul lor. Supa de căprioară și găluștele erau pe aragaz, iar cele cinci fete stăteau aliniate, gata să-l întâmpine cu noutăți despre activitatea lor de la școală.

Dar salariul de funcționar al lui Herr Bangemann nu ar fost de ajuns pentru lecțiile de pian ale lui Gretl, noua rochie de stambă a lui Inge, căciula Berthei, pantofii din satin ai Annei sau pentru lecția de dans a Marlenei, fără a mai lua în calcul bomboanele de ciocolată care îi plăceau atât de mult lui Frau Bangemann. Toate credeau că bărbatul avea un post important și că lucra atât de târziu ca să le poată satisface micile lor capricii. Și aveau dreptate într-o anumită măsură.

Herr Bangemann plăti birjarului, sună la ușă, înmână servitorului pălăria și haina sa, apoi fu poftit într-un birou. În șemineul din fața ușii ardea un foc zdravăn, iar în încăpere se aflau doi bărbați. Unul din aceștia stătea într-un fotoliu, iar celălalt în fața unei mese pe care se aflau tot felul de aparate ciudate: cutii din lemn de mahon cu borne din bronz, bobine de inducție din sârmă de cupru și un instrument asemănător cu claviatura unui pian, ale cărui clape erau marcate cu câte o literă. Din borne ieșeau niște fire conductoare izolate cu gutapercă, ce urcau până într-un colț al tavanului, dispărând printr-o gaură în zidărie. Dispozitivul scotea un bâzâit electric intens.

Herr Bangemann aruncă o privire curioasă spre aparat înainte să-l salute pe bărbatul care ședea în fotoliu.

– Bună seara, Herr Bangemann! îi răspunse gazda. Vă rog să vă așezați la cealaltă masă. Puteți începe când doriți.

În încăpere mai era o masă ceva mai mică, pe care fuseseră așezate o carafă cu apă și un pahar. Bărbatul care opera claviatura își flexa degetele, pregătindu-se. Herr Bangemann se așeză, își drese vocea, închise ochii și începu să citească de pe ecranul memoriei sale fotografice întregul text al tratatului tripartit.

– Având în vedere, începu el...

Un peisaj hibernal: în fundal un castel pe un munte acoperit de pini; în prim-plan un rând de case vechi și fulgi de nea rotindu-se nebunește prin aer sub un strat gros de nori, pentru ca, în cele din urmă, să se așeze șovăielnici pe dalele de piatră.

Ar putea fi Razkavia. De fapt, acest ținut are doar opt centimetri lățime și este închis ermetic într-una dintre acele jucării de sticlă umplute cu lichid pe care le scuturi ca să obții ninsoare, iar în acest moment se află în mâna unei cunoștințe de-ale noastre mai vechi: bancherul din Berlin, Herr Gerson von Bleichröder.

Ține globul în dreptul ochilor și, după ce privește un timp în interiorul acestuia, îl pune cu grijă înapoi pe birou. Aceea e singura ninsoare din Berlin – vremea e rece, ce-i drept, dar străzile sunt uscate. Bleichröder traversează încăperea și se duce la fereastră, de unde privește în jos Behrenstrasse puternic luminată și își împreunează mâinile la spate, așteptând.

Așteaptă ca bâzâitul puternic al aparatului de imprimare montat într-un colț al încăperii să se oprească – și iată că se opri, într-un final.

Julius, asistentul său, care a pliat răbdător banda lungă de hârtie într-o cutie de răchită, rupe capătul benzii și spune:

– Gata, domnule. Am primit-o.

– Bine. Citește-mi tot ce scrie acolo, Julius.

Julius ridică din sprâncene, dar se așează ascultător pe scaun și desfășurară banda ca să găsească începutul. În timp ce asistentul citește, bancherul revine la scaunul său de la birou și se așază în poziția lui favorită, cu spatele lipit de spătarul scaunului și cu mâinile la ceafă.

Nasul mare și bărbia proeminentă rămân încremenite, dar ochii lui limpezi umbriți de sprâncene stufoase fug când într-o parte, când în alta, de parcă ar încerca să prindă cu privirea implicațiile fiecărei clauze citite de Julius.

În cele din urmă, Julius ajunge la capăt și lasă banda de hârtie în coș.

– Asta-i tot, domnule, spune el.

– Bine, bine. Mesagerul așteaptă în hol?

– Da, domnule.

– Bine. Trimite mesajul mai departe șefului, atunci.

Julius sună dintr-un clopoțel și îl instruiește pe un funcționar cum să ruleze banda cât mai corect, o pune într-un plic pe care i-l înmânează mesagerului. Bleichröder se ridică în picioare frecându-și mâinile.

– Acum vreau să scrii o scrisoare, Julius. Vezi bine acolo? Ai nevoie de mai multă lumină?

– Văd perfect, mulțumesc, domnule.

– Excelenței Sale Contele Emil Thalgau... Corespondență specială, Julius. Adresează-l Palatului din Eschtenburg.

Julius, așezat pe un scaun la biroul mai mic, începe să scrie ordonat și mărunt pe o bucată de hârtie groasă:

– „Dragul meu conte, începe bancherul, aflu cu mare plăcere de iminenta ascensiune la tron a Înălțimii Sale Prințul Moștenitor Leopold. Am încredere că sănătatea sa s-a îmbunătățit în urma îngrijirilor medicale pe care nu mă îndoiesc că le-a primit. Numeroasele..." Dă-mi un sinonim pentru obstacole, Julius.

– Impedimente, domnule?

– Merge. „Numeroasele impedimente constituționale care ar putea amâna revenirea sa pe tron nu fac, desigur, obiectul îngrijorării Casei de Bleichröder, și cu atât mai puțin a prințului Bismarck."

Bancherul se oprește și atinge cu delicatețe micul glob de sticlă. Secretarul așteaptă cu creionul pregătit.

Bleichröder continuă:

– Iată un mic test pentru tine, Julius. Am aflat de la ambasadorul britanic că Londra nu dă doi bani pe tânăra englezoaică ce se crede regină; e o adevărată rușine pentru ei. Ei nu au nicio intenție să o păstreze în funcție, iar, în caz că fata va suferi un accident fatal, leul britanic nu se va obosi nici măcar să miște din coada sa imperială. Acum, Julius, încearcă să spui toate astea într-o manieră diplomatică.

Asistentul se încruntă ușor, își adună gândurile și spune, continuând scrisoarea:

– „De asemenea, nici Guvernul Britanic nu este preocupat de această situație. Surse private de cel mai înalt rang m-au informat despre preferințele declarate ale Londrei cu privire la revenirea celui care are dreptul conform aranjamentelor dinastice".

– Excelent, băiete! Scrie așa cum ai spus.

Creionul asistentului se mișcă rapid pe hârtie, iar Bleichröder continuă:

– „Cât despre Tratatul Tripartit, fără îndoială că Excelența Sa Prințul Cancelar von Bismarck își va face cunoscute dispozițiile în viitorul apropiat. Conform înțelegerii noastre vă pot confirma transferul a jumătate din suma stabilită, adică optzeci de mii de mărci, sub forma unui cec pentru Casa Rothschild. Restul banilor vor fi virați la o zi după încoronarea Prințului Moștenitor Leopold. Cele mai cordiale urări, Gerson von Bleichröder", și așa mai departe. Asta-i tot, Julius. Trimite-o prin prin corespondență specială. Trebuie să ajungă în Eschtenburg până mâine-dimineață.

– Prea bine, domnule.

Bleichröder se lasă din nou pe spate, cu mâinile la ceafă. Julius așteaptă respectuos.

– Acum, Julius, spune-mi ce ai înțeles din această scrisoare.

– În primul rând, cred că domnul conte Thalgau a avut probleme financiare și așteaptă să fie salvat de Casa de Bleichröder.

– Foarte corect. O ipotecă pe întreaga lui proprietate; nu a putut face față, ar fi fost ruinat. E un patriot, fără îndoială, dar domeniul și castelul său vor fi în sfârșit ale sale indiferent ce se va întâmpla cu Razkavia. Până aici e corect, dar destul de ușor, dragă băiete; ai văzut oricum dosarul. Continuă.

– Există un complot pentru a o îndepărta de la tron pe englezoaică, iar în locul ei va fi înscăunat prințul Leopold... E adevărat că trăiește, domnule? Am crezut că murise. Și sunteți sigur că pretențiile ei nu sunt întemeiate? Englezoaica are dreptul să ocupe tronul?

– Da, prințul trăiește, cu toate că a înnebunit probabil după atâția ani. Iar pretențiile ei la tron sunt cât se poate de întemeiate. Cred că ai auzit de ritualul lor atât de pitoresc: cel cu steagul purtat până pe culme și așa mai departe. Încântător! Mi-aș fi dorit să pot vedea cu ochii mei scena... Dar – de ce trebuie să fie detronată? Haide, Julius, care e motivul ce se ascunde aici? Gândește-te la *dedesubturile problemei.*

– Tratatul...

– Da. Ce va spune șeful despre acest tratat?

Julius încearcă să-și dea seama: tratatul pare convenabil pentru toate părțile – înseamnă că ceva nu e în regulă cu el; politica oficială a Germaniei este bazată pe negocieri și aranjamente –, prin urmare, politica privată a lui Bismarck trebuie să se bazeze pe sfidare și subminare. În afară de cazul în care, desigur, el face chiar ceea ce pretinde, așadar...

– Șeful vrea să împiedice punerea în practică a tratatului pentru a... încheia unul mai bun?

– Nu tocmai, Julius. Planul real este acesta: șeful vrea să limiteze puterea parlamentului german.

Reichstagul devine din ce în ce mai dominant, iar tratatul este o afacere a Reichstagului, și nu a cancelarului. Dacă dă greș, hotărârea șefului va fi reabilitată, iar consecințele vor fi și ele favorabile: șeful vrea tot nichelul pe care îl produc în țărișoara aia. Uzinele Krupp au nevoie de el. Prin urmare, trebuie să pună mâna pe el. Tratatul ar împiedica acest lucru, prin urmare, tratatul nu trebuie semnat. Înțelegi până aici?

– Înțeleg, domnule.

– Mai mult de-atât: mâine va avea loc o revoltă în capitala Razkaviei. În semn de prietenie, șeful va trimite în zonă un regiment de grenadieri pedeștri care să ajute la restabilirea liniștii publice. Soldații se urcă în trenuri chiar acum.

Julius se minunează. Să stea în acest birou liniștit din inima Europei și să afle despre această tăinuită manevră de stat atât de complexă. Ce privilegiu – atât de rar și important.

– Înțeleg, domnule. Dar... Contele Thalgau și misteriosul prinț Leopold. Ce legătură au cu tratatul?

Bleichröder izbucnește în râs. E un râs spontan, la fel ca râsul unui bunic jovial la o petrecere de Crăciun.

– Ei nu au nicio legătură, Julius! Atunci când bietul Thalgau va citi primul paragraf al scrisorii se va simți ca lovit de trăsnet. Și

când va citi ultima frază va fi din nou fulgerat! Nu, nu, se întâmplă să știu că elementele conservatoare l-au ținut de multă vreme pe prințul Leopold în viață voind să-și asigure un as în mânecă. Ei îl pregătiseră pentru ziua în care a fost încoronată englezoaica, dar ea s-a dovedit mai puternică.

Julius e surprins.

– Vreți să spuneți că... Asasinatul...

– A fost plănuit, da. Îți amintești de actrița aceea hispanică despre care ți-am pomenit? Ea a fost căsătorită cu prințul Leopold. O femeie foarte încăpățânată, știi? Pătimașă, în stare de orice. Cunoști femeile, Julius. Ei bine, ea e mai mult decât atât: e o torpilă. Dacă o amorsezi și țintești cu ea în direcția potrivită e de-ajuns să apeși butonul și... Bang! Biata femeie crede că lucrează pe cont propriu. Dar totul decurge conform planului, Julius, totul a fost gândit în avans. Singurul lucru care nu a fost plănuit este apariția englezoaicei. A fost prea puternică și a devenit cam prea populară printre oamenii de rând. Ei bine, totul se va schimba foarte curând. Iar bietul conte Thalgau, care își imaginează că tot ce se va petrece va fi o amânare de șase luni a tratatului...

– Așa i s-a spus?

– Da, desigur. El nu ar vrea să-i facă vreun rău micuței sale regine. Noi i-am spus că tot ceea ce pretindem este o amânare nesemnificativă a tratatului și că totul va fi în regulă după această perioadă. Iar acum va simți că-i fuge pământul de sub picioare... Oh, Doamne! Și când va vedea că noi credem despre el: că *el știa de la început toate astea și că este vorba despre o conspirație*...

Julius tace. Bleichröder, zâmbind în sinea lui, privește undeva în tavan, dar începe să tușească și se apleacă în față.

– Haide, haide, băiete, astfel de lucruri se întâmplă tot timpul. Într-un an sau doi am să vorbesc cu șeful în numele lui. Vom crea un post pentru contele Thalgau, îl vom numi guvernator de provincie sau ceva de acest gen. Eu cred în prietenie, Julius, nu-mi

place să-mi fac dușmani. Băncile înfloresc pe timp de pace, știi? E o lecție foarte importantă. Acum mai citește-mi o dată scrisoarea.

Secretarul face întocmai. Bleichröder se lasă iarăși pe spate ascultând cu atenție, sugerează una sau două schimbări minore și îl trimite pe tânăr să transcrie scrisoarea și să o expedieze prin telegraf la casa din pădurea de lângă Cazino.

Apoi ridică de pe birou micul glob de sticlă și îl mai scutură o dată. Ținându-l la câțiva centimetri de ochiul său drept, încearcă să distingă jocul fulgilor albi de nea, dar nu reușește. Nu vede decât o pâclă deasă. De ceva vreme bancherul nu mai vede cu ochiul stâng, iar cel drept nu mai poate decât să distingă lumina de întuneric. Fulgii din micul glob de sticlă se rotesc, plutesc și dansează, apoi se depun pe drăgălașul peisaj, atât de asemănător cu al Razaviei, iar el nu poate vedea nimic din toate astea.

CAPITOLUL 14
Trădarea

Cufundată într-un somn profund, Becky auzi o bătaie în ușă și mormăi somnoroasă:

– Lăsă-mă-n pace. *Hau ab! Leine ziehe!*

Dar oricine era nu o ascultă. Bătu din nou, și ușa se deschise puțin.

– Sunt eu, zise încetișor Jim. Trebuie să-ți vorbesc. Dormi? Ghinion. O să întețesc puțin focul și am să-ți torn ceva de băut.

Becky mormăi. El închise ușa, iar ea, mai mult adormită, bâjbâi după halat. După un minut, reuși să-și târâie picioarele până în mica sufragerie, cu părul vâlvoi, ochii pe jumătate închiși și picioarele goale, și îl găsi pe Jim stând lângă foc. Ținea într-o mână o sticlă de vin și în cealaltă două pahare. Arăta ca un marinar: purta niște pantaloni groși, ghete din cauciuc și puloverul bleumarin pe care i-l împletise doamna Goldberg. O jachetă groasă de pastor fusese aruncată pe scaun.

– Cum crezi că arăți? îl întrebă îmbufnată. „Once aboard the lugger and the girl is mine[1]", bănuiesc. Nu vreau vin. Vreau niște cacao. *Schokolade. Chiar nu îți dai seama* cât de obosită sunt? La ce mi-ar folosi vinul? Iar tu nu mai ai nevoie să bei. Ai băut deja destulă bere, pot simți după miros. Pfui, dezgustător! Dacă ai fi fost un gentleman,

[1] Replică de vodevil despre viața de marinar. În traducere aproximativă: „Odată ajuns pe vas, și fata e a mea". (n.tr.)

ți-ai fi dat seama că nu trebuie să dai năvală în camera cuiva fără *Schokolade*. Du-te imediat și adu-mi o ceașcă. Oh, bine, bine, nu-i nevoie. Servitorii dorm, și tu ai da foc la bucătărie. Ce vrei?

– Aș putea să-ți fac un ceai, zise el îndatoritor. Am tot ce-mi trebuie...

– Ceai... nici gând. Poșircă englezească. Ce *vrei?*

– Vreau să mă asculți. Stai jos și pune vătraiul în foc.

– Oh... vin *fiert*. Asta e ceva diferit...

Jim scoase o bucată de hârtie răsucită din buzunar, presără puțin zahăr și niște condimente în pahare, apoi le umplu cu vin roșu. Când vătraiul se încinse de tot, el îi cufundă ușor vârful în vin – atent să nu atingă deloc paharul –, iar lichidul sfârâi și bolborosi zgomotos.

– Are și puțină cenușă, dar e destul de bun, zise el și îi întinse un pahar.

Ea se așeză mai aproape de foc, sprijinindu-și picioarele goale pe paravanul șemineului și își îmbrățișă genunchii, sorbind încet vinul din care ieșeau aburi.

Jim îi povesti tot ce se petrecuse din momentul în care se despărțiseră pe terasă, în urmă cu două nopți. Ea îl ascultă îngrozită. După discuțiile din ultimele două zile, Becky credea că învățase foarte multe despre politică și că aceasta era complexă, dar deschisă, realizându-se prin negocieri minuțioase și tot felul de compromisuri. Cât de mult se înșela! Pentru că în tot acest timp, pe alte căi și în mare taină se desfășura o altfel de politică.

Iar *acea politică* era simplă, dar secretă. Era politica violenței și a cruzimii.

– Eu... eu am rămas fără cuvinte, șopti ea. Baronul Gödel l-a ascuns pe bietul om într-un azil tot acest timp? Nu-mi vine să cred... Dar femeia? Tu spui că e cea care l-a ucis pe regele Rudolf? Unde se află ea acum?

– E cu Karl și cu ceilalți – sub pază, bineînțeles. Avem nevoie de ea. O să ne ajute să-l eliberăm pe Leopold. Sunt deja în drum

spre palat. Odată ce-l eliberăm, îl putem aresta pe Gödel și încheiem cu povestea asta. O să clarificăm totul.

– Ce se va întâmpla cu ea?

– E o asasină, Becky.

– Dar ce i se va întâmpla?

– O vom preda poliției.

– Și după aceea?

– Va fi judecată și cu siguranță va fi condamnată la moarte prin spânzurare. De fapt, am să mă asigur că va pleda pentru nebunie și atunci va fi închisă într-un azil în locul lui. Ar fi ironia sorții, nu-i așa?

– Nu prea e corect. Ea a făcut asta din dragoste pentru soțul ei, iar tu o păcălești acum ca să te ajute și ai de gând să o trădezi.

Jim își trecu degetele prin păr și rămase câteva clipe pe gânduri, cu coatele pe genunchi și umerii încordați, privind în podea.

– Cam așa e, făcu el. Dar faptul că-ți iubești soțul nu îți dă dreptul să împuști pe altcineva. Ea *nu* pare în toate mințile, Becky. Dacă ai fi văzut-o ți-ai fi dat seama cât de ciudată era. Multe detalii nu se potriveau, de exemplu părul ei. Probabil că pierde ore întregi ca să-l aranjeze, pieptănându-l atât de strâns peste cap, încât pielea de pe frunte e întinsă în mod exagerat; iar cocul e răsucit atât de ferm, încât e scorțos la atingere, precum lemnul – l-am simțit atunci când ne-am luptat.

Dar, deși acordă atâta atenție părului ei, e ciudat că-și neglijează pantofii – sunt scâlciați, murdari și au tălpile dezlipite din loc în loc, și mai sunt o mulțime de amănunte de acest fel care arată că a luat-o razna. Și nu numai atât – e ceva în ochii ei, în intensitatea cu care privește. Dar, chiar dacă e sau nu nebună, e mult prea periculoasă ca să fie lăsată liberă. Și gândește-te puțin: dacă va obține ceea ce vrea, crezi că asta ar face-o mai fericită? Ar putea să-și aducă soțul pe tron și să guverneze alături de el? El e *distrus*, bietul de el. Nu ar fi în stare nici măcar să ridice steagul, cu atât mai puțin să-l care acolo unde trebuie, ca să nu mai vorbim despre partea diplomatică, unde nu ar

putea să facă nici a mia parte din ceea ce a reușit Adelaide. Dacă această Carmen Ruiz este în toate mințile, viața *aia* nu ar avea cum să o facă fericită; iar, dacă nu e în toate mințile, oricum nu și-ar da seama niciodată. E tragic, îndrăznesc să spun – pentru ea, pentru el, pentru amândoi. Iar noi contribuim la toată această tragedie. Dar trebuie să o facem. Nu putem sacrifica tot ce a realizat Adelaide până acum, tot ce ai realizat tu, întreg viitorul țării de dragul unui moment de fericire al acestei femei – care, oricum, nu ar fi decât o iluzie. Deci, da, recunosc, l-am folosit pe Leopold ca momeală ca să o prindem pe ea și o vom folosi pe ea ca momeală ca să îl prindem pe el; apoi o vom trăda pe ea, dar eu voi merge oricând în orice boxă a martorilor din lume și voi jura orbește că ea e nebună. Nu o vor spânzura dacă eu voi avea un cuvânt de spus.

Becky simți un nod în gât.

– Și contele? întrebă ea. Știe aceste lucruri?

Jim clătină din cap.

– Părea foarte palid astăzi, continuă Becky. Chiar bolnav, de fapt. Până și Adelaide a observat. Sunt sigură că se simte vinovat, oricare ar fi motivul.

Jim își mușcă buza.

– Bătrân neghiob. Și eu care credeam că putem avea încredere în el. Ascultă, Becky, vreau să... În dimineața aceea, la casa din St. John's Wood Street, atunci când a explodat bomba... sunt al naibii de bucuros că ai fost tu. Ai făcut o treabă excelentă. Dar mi-aș dori să fii la mii de kilometri distanță.

– De ce?

– Pentru că lucrurile devin periculoase. Mă gândesc la mama ta, presupun. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, nu mi-aș ierta-o în veci. Ce mai face? Îți scrie?

– Sigur că-mi scrie. Iar eu îi scriu de două ori pe săptămână, de fiecare dată câte o scrisoare lungă. Dar tu?

– Bătrâna mea măicuță nu ar fi putut să o citească, zise el. A murit când aveam zece ani. Tuberculoză. A fost spălătoreasă în Clerkenwell. Taică-miu a fost cel care m-a învățat să citesc... Dickens, în special. Îi plăcea mai ales revista *All The Year Round;* o cumpăra în fiecare săptămână. Îmi amintesc că m-a dus odată la una dintre întâlnirile lui Dickens cu cititorii, unde marele „Inimitabil" în persoană a citit cum Sikes care o omoară pe Nancy. Ne-au trecut toți fiorii pe șira spinării... Dar despre ce vorbeam? Mama ta. De aia aș vrea să te știu departe de acest loc. Ascultă, Becky, nu vrei să dormi în camera lui Adelaide în noaptea asta?

– Păi... În regulă.

– Pentru orice eventualitate.

Jim se ridică și se apropie de fereastră ca să privească pe după draperie.

– Becky, cum crezi se va termina totul? o întrebă în timp ce stătea cu spatele. Ce vei face atunci când tratatul va fi semnat și sigilat?

– Eu? Vreau... vreau să merg la universitate ca să studiez cumsecade limbi străine. Dar pentru moment vreau doar să văd mâine-dimineață tratatul semnat. A fost cel mai emoționant lucru din viața mea, Jim. Nu cred că-ți poți imagina ce mult *înseamnă.* E țara mea, iar eu sunt în centrul evenimentelor, asist la niște negocieri foarte importante – nu cred că voi avea parte vreodată de ceva mai special!

El clătină din cap. Se uita în continuare pe fereastră.

– Dar tu? îl întrebă. *Tu* ce vrei să faci?

– Vreau să lupt, Becky. Poți înțelege? Vreau o confruntare, vreau să simt pericolul. Știi, Sally mi-a spus ceva odată: vorbeam despre fericire și despre ce ar putea însemna aceasta. Ea mi-a spus că nu vrea să fie *fericită,* că asta e o senzație trecătoare și insuficientă; ea voia doar să fie activă și vie. Voia *să muncească.* Asta e atitudinea care-mi place. Asta e ceea ce vreau, iar munca mea e murdară, periculoasă, complicată. Oh, îmi mai doresc și altceva, evident. Mi-ar plăcea să scriu o piesă și să-l văd pe Henry Irving în rolul principal,

pe scenă. Aș vrea să mă plimb țanțoș prin oraș fumând țigări fine de foi și să iau cina cu niște fete drăguțe la Café Royal. Aș vrea să joc pocher la bordul unui vas, pe Mississippi. Vreau să-l văd pe Dan Goldberg în Parlament. Vreau să te văd pe tine la universitate și absolventă magna cum laude. Cât despre Sally... ea poate să facă orice își propune, după mine. Vreau o mulțime de lucruri, Becky.

– Nu ai menționat-o pe Adelaide.

– Nu.

Jim întoarse capul spre ea. Ochii lui verzi strălucitori și părul blond, răvășit, îl făceau să pară un spirit luminos, încărcat cu electricitate. Apoi Becky observă că atenția lui era îndreptată asupra unui lucru din afara camerei, pe care-l auzi la rândul ei: zgomotul unor pași grăbiți pe coridor, urmat de o bătaie energică în ușă.

– Intră, strigă Becky, ridicându-se.

O servitoare cu un aer îngrijorat deschise ușa.

– Îmi cer scuze, Fräulein, zise ea. Am un mesaj pentru...

Jenată de ținuta indecentă a lui Becky, care era în cămașă de noapte, servitoarea îi aruncă o privire lui Jim și îi întinse un bilet.

– Mulțumesc, zise el.

Servitoarea făcu o reverență scurtă și ieși.

El desfăcu biletul, îl citi repede și-l aruncă în foc, apoi se ridică.

– E timpul să plec, spuse el.

– Ce vrei să faci?

– O să mă lupt, desigur!

Și se aplecă spre ea și o sărută iute pe obraz. Becky simți un amalgam complicat de emoții: *Cum îndrăznește?* făcea parte dintre acestea; la fel și invidia pe care o simțea la gândul că el avea o misiune atât de importantă și o minunată energie instinctivă cu care pornea la luptă. Dar mai era și un fior de teamă. Toate fanteziile ei cu pirați și aventurieri păreau dintr-odată copilărești și stupide. Jim era real.

Se ridică și-l conduse până la ușă. El se întoarse și-i înmână un obiect. Era un pistol.

– Du-te în camera lui Adelaide, zise el. Și ascunde ăsta. Dacă va trebui să-l folosești, ține-l cu ambele mâini și fii pregătită pentru recul. Ne vedem mai târziu.

Și plecă, alergând fără zgomot pe coridor. Servitoarea era în apropiere. Becky ascunse pistolul în cămașa de noapte și îi făcu semn să vină.

– Majestatea Sa s-a întors cumva de la operă?

– Da, Fräulein. S-au întors cu toții cu excepția contelui Thalgau.

– Cu excepția... Dar de ce? Unde este contele?

– Nu v-aș putea spune, Fräulein. El nu s-a întors odată cu restul invitaților. Asta e tot ce știu. Mai doriți ceva, Fräulein?

– Nu, Ilse. Mulțumesc. Asta-i tot...

O urmări pe servitoare îndepărtându-se și se întoarse în camera ei, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, ca să-și adune tot ce avea nevoie pentru noaptea aceea.

Karl și alți doisprezece studenți împreună cu Carmen Ruiz așteptau în capela în paragină de deasupra intrării în grotă. Toți purtau haine negre, așa cum le ceruse Jim. Cerul acoperit de nori nu lăsa nicio rază de lumină să se strecoare spre pământ și tot ce vedea acesta erau niște fețe palide ițindu-se fantomatic din întuneric.

Anton fusese instruit să o supravegheze în mod special pe Carmen Ruiz, iar Jim îl zări pe student stând precaut, la vreo jumătate de metru în spatele ei.

– Bună seara, señora! o salută el în șoaptă, iar ea îi răspunse înclinând capul. E liniște? îi șopti apoi lui Karl.

– Niciun sunet. Ah... cu mici excepții, adăugă el. Îl poți auzi urlând disperat de sub pământ, ca un trol sau așa ceva. Hans păzește intrarea de sus, împreună cu grupul lui.

Jim găsise capul scărilor ascuns printre tufișurile din dumbravă de unde auzise prima dată strigătul sinistru.

– E totul pregătit?

– Pregătit. O să-l lăsăm pe Jan la intrarea în grotă cu alți trei băieți ca să stea de pază.

Jim încuviință cu un semn din cap.

– În regulă. Acolo jos, în stufăriș, e ascunsă o barcă pe care o vom folosi ca să-l scoatem afară. E prea slăbit ca să poată merge repede. După aceea o vom lua prin pădure.

Le strânse mâinile tuturor, își urară noroc, și cele douăsprezece siluete fantomatice porniră împreună cu el pe povârniș în jos spre intrarea în grotă. Noaptea era liniștită. Vântul nu mai șfichiuia copacii, iar, când ajunseră la poalele povârnișului, Jim auzi clipocitul pârâului. Din adâncul pădurii se auzi țipătul unei păsări și undeva în apropiere se auzea un plescăit: probabil un animal mic, care sărise în apă speriat de prezența lor.

Se opriră ca să-l lase pe Jan și pe alți trei băieți să intre primii pe gura grotei, iar Jim începu să caute prin stufăriș parâma bărcii.

Karl, Anton și femeia urcară în barcă, iar Jim îi conduse pe ceilalți pe cărarea care se pierdea în întunericul profund al grotei. Îi instruise pe toți să meargă pe lângă peretele de pe partea dreaptă; ei aveau felinare, dar intenționau să le folosească la întoarcere.

– Mult noroc, prietene! șopti Jim în întuneric după ce trecură de gura grotei. Dacă e nevoie strigă, cât te ține gura.

– Cu plăcere, veni răspunsul șoptit al lui Jan.

Cărarea lungă, umezeala, liniștea sinistră și întunericul de nepătruns i se păreau lui Jim la fel de îngrozitoare și acum când avea atâția însoțitori și știa deja temnița în care era închis prințul.

Cadența sonoră a picăturilor de apă, aerul rece și umed, mâzga de pe peretele de stâncă pe care ținea mâna, continua grijă de a nu se lovi cu capul de rocile ieșite în afară erau la fel de insuportabile ca ultima dată când trecuse pe acolo. Din când în când, se uzea un

zgomot înfundat sau vreo bufnitură dinspre apă, în stânga lor, anunțându-i că amicul Karl nu reușea să țină barca departe de peretele de stâncă, dar zgomotul nu era destul de puternic pentru a reprezenta un pericol și, oricum, era bine de știut cât de aproape se ținea.

În cele din urmă, Jim se opri. Pe peretele jilav din fața lor se zărea o pâlpâire slabă. Întinse mâna și-l opri pe bărbatul din spatele lui.

– Ai grijă acum, șopti el. Aproape am ajuns.

Din moment ce nu știau câți oameni păzeau temnița subterană, mizau pe ce aveau să improvizeze atunci când ajungeau la fața locului. Cel de-al doilea lucru esențial era ca Jim să aibă destulă libertate de mișcare și timp ca să poată descuia lacătul. Primul lucru esențial, desigur, era șocul surprizei.

Jim scoase pistolul. Cu ochii țintă la lumina reflectată pe peretele stâncos, el începu să înainteze cu grijă făcându-le semn celor din spatele lui să-l urmeze.

Ieșind treptat din întuneric, ei aveau avantajul că scena care li se deschidea în față după cotitură părea luminată puternic. Jim, care ajunse primul după colț, sesiză dintr-o privire felinarul aprins agățat într-un cui, masa mică, cei doi soldați, cărțile soioase și trupul ghemuit din spatele gratiilor.

Se apropie încet de masa la care ședeau cei doi și îi amenință cu pistolul:

– Rămâneți pe loc și puneți mâinile pe masă!

Soldații tresăriră surprinși și strigară atât de tare încât îl treziră pe bărbatul întemnițat, care brusc începu să țipe înspăimântat.

Ceilalți studenți se repeziră într-acolo, iar Karl o ajută pe Carmen Ruiz să coboare din barcă în timp ce Anton o menținu la mal, apoi femeia alergă într-un suflet spre gratiile celulei strigând pătimaș numele prințului. Acesta se trase speriat înapoi.

– Nu mișcați! le strigă Jim soldaților. Nu scoateți niciun sunet! Stați pe loc! Karl, ia pistolul meu și nu-i scăpa din ochi!

Un alt student le luă puștile celor doi soldați care îi priveau pe intruși cu gurile căscate și albi ca varul. Unul dintre ei aruncă nedumerit o privire peste umăr și constată că Jim era deja ocupat cu lacătul celulei.

– Señora, îi spuse Anton, vă rog să-i faceți loc, lăsați-l să lucreze...

– Ce i-ați făcut? strigă ea dintr-odată și se întoarse ca o tigroaică spre cei doi soldați, care tresăriră înfricoșați. Studenții văzură că fața prințului era vânătă și umflată. Cine l-a bătut? Cine a îndrăznit să facă asta?

– Señora! interveni Anton. O să-l scoatem de aici într-un minut. Ei își vor primi pedeapsa, fiți fără grijă.

– Aproape am reușit, murmură Jim, răsucind, împingând și îndoind cu îndemânare firul de sârmă, apoi împingând din nou. Drăguț lacăt. Proaspăt uns. Așa cum îmi place...

Dintr-odată, în spatele lor se auzi un foc de armă. Bubuitura venea de departe, dar fusese amplificată de pereții tunelului. La scurt timp se auzi încă una, urmată de strigătele lui Jan. Toate capetele se întoarseră în direcția intrării, cu ochii căscați de groază. Femeia tăcu.

Peste măsură de șocat, Karl zise:

– Heini, ia cu tine trei oameni și mergeți să-i dați o mână de ajutor lui Jan. Peter, ia o lanternă și fugi pe cealaltă parte până dai de trepte. Așteaptă-ne acolo.

Jim nu ridică ochii nici măcar o dată. În timp ce toți ceilalți executau ordine, el scoase calm sârma din lacăt, o analiză câteva secunde, apoi o îndoi ceva mai tare și o introduse din nou în mecanism. Mai multe focuri se auzeau din spate. Prințul Leopold stătea ghemuit într-un colț, strângând în mâini o pătură și scâncind ca un câine bătut.

Jim îi spuse încet:

– Liniștește-te, amice. Încă un mic truc, și te scoatem de aici. Mai bine ridică-te și vino mai aproape, bine?

Jim reuși să-l convingă în cele din urmă vorbindu-i în șoaptă și, încet-încet, bărbatul se apropie de gratii târșâind picioarele. Mai multe împușcături bubuiră, și din ce în ce mai aproape. Ecoul unor strigăte răsună prin tunel.

Lacătul cedă.

– Prințe, va trebui să ne însoțești, spuse Jim. E datoria Domniei tale. Vino acum.

Lângă el, Carmen Ruiz tremura ca varga.

– Vino, Leo! murmură ea. Vino, prințul meu!

Leopold se apropie de ușă și privi înfricoșat tunelul întunecos, din care răsunau strigătele cuiva care dădea ordine. Tropăitul bocancilor se auzea din ce în ce mai tare.

Jim îl apucă pe prinț și-l trase după el; nu era timp de delicateturi acum. Purtându-l mai mult pe brațe între el și Carmen Ruiz, trecură repede pe lângă cei doi soldați îngroziți, îmbrâncindu-i, și se îndreptă spre Karl, care le făcea grăbit semn de la baza treptelor. Un alt student, care ținea un felinar, stătea alături de Karl privind îngrijorat în sus.

– Aproape că au ajuns, spuse cineva în spatele lor și imediat auziră un foc puternic de armă de undeva de deasupra – o bubuitură asurzitoare – și un urlet, urmat de zgomotul înăbușit al unui trup prăbușindu-se.

– Atenție! strigă Karl și Hans căzu la baza treptelor, mort.

– Fugiți! se auzi un strigăt disperat de deasupra. Fugiți! Ne-au întins o cursă...

Barca, nesupravegheată, plutea în derivă. Cu coada ochiului, Jim o văzu pe femeie apucând parâma și trăgând barca spre mal, apoi sărind în barcă și apucându-l pe prinț de cămașă ca să-l tragă după ea. Leopold căzu cu un strigăt pe marginea malului și cămașa lui subțire se rupse. Prințul începu să se zbată încercând să se prindă cu

mâinile de peretele alunecos de stâncă, iar Anton se aplecă și îl urcă înapoi pe mal. Cât despre femeie, ultimul lucru pe care-l văzură fu chipul ei alb, cu gura căscată într-un strigăt mut de disperare și mâinile palide întinse spre ei, apoi barca fu luată de curent – care era mult mai puternic în acea zonă – și dispăru în întuneric.

Jim înjură.

– Aduceți-l pe prinț! strigă el și sări pe trepte.

Dacă ar fi reușit să le țină piept soldaților, ceilalți ar fi avut timp să-l ducă pe prințul Leopold cât mai departe. Cu pistolul ridicat, el începu să urce treptele înguste – câte trei odată – și îl lovi cu capul în burtă pe primul soldat pe care-l zări. Bărbatul se prăbuși cu un geamăt.

Jim sări peste el și apucă marginea trapei, care se contura ca o dungă neagră pe fundalul mai puțin întunecat al cerului.

Un trup zăcea deasupra deschizăturii. Îl împinse într-o parte și în același moment simți o lovitură în moalele capului.

Amețit, Jim căzu și se rostogoli în iarba umedă și rece. Strigăte, zgomot de pași alergând, strălucirea felinarelor, apoi își reveni. Se ghemui și începu să tragă în direcția soldaților, în întuneric, în timp ce peste tot în jurul lui răsunau focuri de armă. Se arunca la pământ și se rostogolea câțiva metri, ca apoi să se oprească și să înceapă să tragă din nou. Cu coada ochiului, îl văzu pe prinț cu cămașa sa albă sfâșiată, ieșind prin deschizătura trapei. Doi bărbați îl trăgeau după ei, probabil Anton și Karl.

– Fugiți! strigă el cât îl țineau puterile. Fugiți!

Dar apoi auzi niște strigăte, și mai multe siluete masive se aruncară asupra lui, culcându-l la pământ, și simți încă o lovitură teribilă în cap, iar ultimul lucru care-i trecu prin minte fu: „Cine ne-a trădat? Conte, dacă ai fost dumneata...“

CAPITOLUL 15
Țigăiță

Becky se trezi țeapănă și înfrigurată pe micuța sofa de la capătul patului lui Adelaide. Majestatea Sa nu se trezise încă. În timp ce Becky se întindea și căsca somnoroasă, atinse din greșeală pistolul care se afla sub perna pe care dormise, iar acesta căzu cu zgomot pe pardoseală. Adelaide deschise imediat ochii.

– Cine e?

– Sunt eu, zise Becky ridicând repede pistolul și băgându-l din nou sub pernă.

– De ce? Ce cauți aici?

– Eu... Jim mi-a spus să vin să te păzesc în caz că... oh, nu mai știu. Știați că sforăiți, Majestate?

Adelaide, cu ochii pe jumătate deschiși între pernele ei mari, îi aruncă o privire disprețuitoare și închise din nou ochii.

– Unde-mi sunt soldații? bombăni ea. De ce nu mă păzesc? Ce rost are să faci tu asta?

Becky se pregătea să-i răspundă, când se auzi o bătaie în ușă, iar servitoarea lui Adelaide intră și făcu o reverență, clipind nedumerită la vederea lui Becky. Ținea în mână o tavă cu micul dejun.

– Bună dimineața, Majestate! zise fata. Bună dimineața, Fräulein...

Adelaide începu să protesteze când servitoarea deschise obloanele și se ghemui ca să aţâțe focul. În mai puțin de un minut focul

își înteți vâlvătaia. Pisoiul negru al lui Adelaide se trezi între faldurile plăpumii și căscă somnoros, arătându-și dinții ca niște ace și limbuța rozalie.

– Vino-nco', Tigăiță, îl chemă Adelaide și ridică mica ființă pufoasă până în dreptul feței, ca să o sărute, în timp ce servitoarea aranja pernele mai confortabil.

– E o zi mohorâtă, Majestate, zise servitoarea. Cred că va ninge. Mai doriți ceva?

– Nu. Cât e ceasul? Las-o baltă. Fräulein Winter o să-mi spună. Tu poți să-mi pregătești baia, asta poți să faci. Trebuie să arăt șic astăzi, îi explică ea lui Becky. La fel și tu. Dacă ai dormit pe sofa, vei avea gâtul înțepenit. Vei sta acolo, în spatele meu, încovoiată ca mânerul unei umbrele. Ce-i cu Jim?

Din spatele ușii închise a toaletei se auzi zgomotul apei turnate în cadă. Becky așeză tava cu micul dejun în poala lui Adelaide și veni pe pat lângă ea, ca să poată vorbi în șoaptă.

– Nu am putut să-ți spun mai devreme. Nu am vrut să-ți distrag atenția. Dar în seara de dinaintea negocierilor eram pe terasă împreună cu Jim și am văzut o femeie vorbind cu una dintre servitoare...

Adelaide așezase pisoiul pe tavă și îndepărta capacul untierei pentru el.

– Ascult, zise ea. Ai văzut o femeie împreună cu una dintre servitoare. Cine era?

– O femeie despre care am aflat că este soția lui Leopold, fratele mai mare al prințului Rudolf.

– *Regele* Rudolf. El a fost rege.

Adelaide, care devenise o adevărată maniacă în privința precedentelor și a etichetei, ungea meticuloasă o chiflă cu unt – împărțindu-l cu pisoiul care se înfrupta cu lăbuța, mai puțin când era vorba de Tigăiță. Iar tu ai spus „soția". Poate vrei să spui văduva lui, adăugă ea.

– Nu. Soția. Pentru că Jim a descoperit că Leopold e încă în viață.

Adelaide, dintr-odată palidă la față, cufundă o lingură de argint în borcanul cu gem de caise. Tigăiță lipăia din smântână. Mâna lui Adelaide se mișca din ce în ce mai încet pe măsură ce Becky îi povestea ce descoperise Jim.

– Și unde este Jim acum? întrebă ea atunci când Becky termină de povestit.

– S-au dus să-l salveze din grotă. El și studenții...

Amândouă se opriră. Becky în mijlocul frazei, iar Adelaide cu chifla pe jumătate în gură. Pisoiul se comporta ciudat: mai întâi tuși scurt, apoi scoase un soi de miorlăit sfâșietor, părând că se sufocă. Începu să se clatine pe picioare și căzu în nas. Împietrite de uimire, fetele îl priviră cum căscă gura încercând să respire, cuprins de spasme puternice, apoi scoase un mieunat slab și se întoarse pe spate, ghemuit, mort.

În spatele ușii de la baie zgomotul apei se opri. Clanța ușii se mișcă, iar servitoarea intră în dormitor, făcu o reverență scurtă și zise:

– Baia este gata, Majestate. Să pregătesc mătăsurile sau....

Dar, înainte să poată încheia fraza, ușa se deschise brusc și contesa Thalgau năvăli în încăpere. Servitoarea întoarse uimită capul spre ea. Contesa, cu o privire îngrozită și palidă la față, o văzu și îi făcu semn să iasă. Servitoarea îi făcu o reverență scurtă lui Adelaide și ieși. În clipa următoare, contesa era la marginea patului.

Nici Becky și nici Adelaide nu mai făcuseră vreo mișcare. Contesa respira cu dificultate; era încă în halat, cu părul ei sur răvășit.

– Oh, slavă Domnului! exclamă ea și smulse dintre degetele lui Adelaide chifla cu unt.

Apoi văzu pisicuța. În clipa aceea i se făcu rău și începu să se clatine pe picioare. Becky sări și o ajută să se așeze pe un scaun.

– Ce... se... petrece? întrebă Adelaide cu o voce sumbră.

Becky nu o văzuse niciodată pe contesă în asemenea stare. Gheața din privirea ei mereu indignată se topise. Acum plângea în fața lor, pierdută, și nu-și putea găsi locul. Se ridică de pe scaun, luă

din poala lui Adelaide tava cu micul dejun și o duse în colțul cel mai îndepărtat al camerei, cât mai departe de pat, de parcă simpla ei prezență ar fi fost toxică. Printre suspine, reușea să îngaime:

– Un complot... am aflat abia acum... soțul meu... nu aș putea suporta această rușine... Majestatea Voastră e teafără? Nu ați gustat nimic? Slavă Domnului... oh, asta e prea mult pentru mine...

Becky se duse repede la ușă și întoarse cheia în broască. Apoi o ajută pe contesă, care plângea în hohote, să se așeze pe sofa.

– Soțul meu... Nu mi-am dat seama... a făcut ceva rău..., dar nu așa ceva! El nu a făcut asta! A fost Gödel... ei nu au vrut ca dumneavoastră să reușiți..., ei au crezut că vă veți prăbuși, că veți ceda și veți eșua, dar dumneavoastră nu ați făcut ceea ce se așteptau ei, *ați reușit*... iar acum negocierile, tratatul... ei nu au de gând să vă lase să-l semnați!

– Dar contele? întrebă Becky. El nu se află în spatele complotului acesta cu otrava?

– Mi-a mărturisit în această dimineață că a aranjat ca tratatul să fie amânat șase luni, dar nu așa ceva, niciodată! A descoperit că Gödel punea la cale ceva mult mai rău, dar el, eu, noi nu am aflat de asta până acum, vă jur...

Mâna lui Adelaide mângâia automat pisicuța moartă. În timp ce contesa îi explica totul, ea se întuneca tot mai mult la față, până când căpătă un aspect crâncen. Apoi ridică ușor trupul micuței creaturi și îl depuse pe noptieră înainte de a se ridica din pat în picioarele goale. Ochii ei negri scăpărau fulgere, iar fața îi era roșie de furie când i se adresă contesei:

– Voiau să mă otrăvească? Să o otrăvească pe *regină?* Deci, în asta consta complotul lui Leopold?

– Leopold?

Contesa era stupefiată. Era clar că nu știa tot ce se petrecuse. Becky îi explică iute. Contesa își luă capul în mâini.

– Unde este contele acum? întrebă Adelaide.

– E bolnav. Începuse să-mi explice totul și inima lui... nu știu... i s-a făcut rău. Eu am venit direct aici...

– Și dumneata? Ești de partea mea?

– *Ja! Ja, natürlich! Auf alle Zeiten!*

Și acea masivă și rafinată, și demnă, și inimoasă femeie făcu o reverență fâstâcită în fața reginei, înainte să acopere grijulie umerii acesteia cu halatul.

– Mă îmbrac imediat, le spuse Adelaide. Nu mai e nevoie să fac baie, sunt destul de curată. Becky! Pregătește rochia din mătase albă. Azi nu sunt în doliu, sunt în toane. Repede. Și unde naiba e Jim? De ce nu s-a întors încă?

Becky nu putea să răspundă la această întrebare, așa că tăcu și, în orice caz, Adelaide era deja în camera de baie și se spăla pe dinți. Becky găsi rochia albă de mătase – comandată după moartea lui Rudolf, dar niciodată purtată – și o întinse pe pat împreună cu ciorapii și lenjeria de corp.

Zece minute mai târziu, Adelaide era îmbrăcată, iar contesa încerca să-i aranjeze părul. Becky fugea de la măsuța de toaletă la dulap, aducându-i pe rând caseta de bijuterii, parfumul și rujul, apoi Adelaide tresări ca și cum și-ar fi amintit ceva și spuse:

– Becky, ascultă. În sertarul de jos al biroului este o punguță de catifea. Arunc-o încoace, e un talisman.

Becky o găsi: era o punguță grea din catifea, cât palma ei, brodată cu fir de aur, având o încuietoarea mică din aur. Fata îi întinse lui Adelaide punguța, iar aceasta și-o îndesă în corsajul rochiei chiar în momentul în care auziră o bătaie puternică în ușă. Toate trei se uitară una la alta. Adelaide se ridică.

– Cum îmi stă părul?

– Decent. Să deschid ușa?

– Da, du-te și deschide. Rămâneți aici, contesă. Garda de onoare, așa se cade.

Becky deschise ușa și făcu un pas înapoi. Baronul Gödel era în prag, însoțit de un căpitan și un grup de soldați. Respirația șambelanului era precipitată. O venă de la gât i se umflase amenințător și pulsa ca un pumn în miniatură mai sus de gulerului său alb, înalt și scrobit. Ochii lui păreau să caute ceva prin cameră, iar Becky înțelese că acesta se uita după tava cu micul dejun. Probabil că ar fi trebuit să o ascundă, fiind o dovadă a complotului, dar acum era prea târziu. Înainte ca cineva să spună ceva, contesa făcu furioasă un pas înainte.

– Baron Gödel! Ați putea să-mi explicați această situație? Ați comis un act mârșav de trădare! Asta e o tentativă de crimă.

Fără să o privească, baronul se întoarse spre căpitan și-i spuse:

– O vei însoți pe contesă la soțul ei, zise el. Contele e bolnav. Prezența dumneaei nu e necesară aici.

Contesa inspiră adânc și rosti răspicat:

– Locul meu e lângă regină. E datoria și alegerea mea. Nu am de gând să mă mișc de aici.

Baronul, evitând în continuare privirea contesei, făcu un semn tânărului căpitan, care spuse fără prea mare tragere de inimă:

– Am puterea să vă oblig, Înălțimea Voastră.

– Și nu mă îndoiesc că *o vei folosi.* Ei bine, va trebui să mă iei pe sus, tinere. Nu am de gând să-ți ușurez situația.

Contesa ridică mândră bărbia și îl privi cu dispreț. Adelaide începu să bată din palme și atât căpitanul, cât și baronul tresăriră ca niște vinovați.

– Să nu îndrăzniți să ridicați mâna asupra cuiva! zise ea cu ochii scăpărând de furie. Contesă, nu vreau să vi se întâmple ceva. Vă sunt foarte recunoscătoare. Prețuiesc nespus loialitatea dumneavoastră. Dar vă rog să-l însoțiți pe căpitan fără să mai protestați. Mergeți și vă îngrijiți de sănătatea contelui. El are nevoie de dumneavoastră. Nu mă îndoiesc că ne vom întâlni curând, când se va sfârși această prostie. Între timp puteți spune tuturor celor cărora le pasă că eu sunt regina lor și că nu mă voi preda niciodată.

Adelaide vorbea într-o germană limpede, corectă și, cu toate că contesa părea să nu fie de acord cu această hotărâre, făcu o adâncă reverență. Cedând unui impuls de moment, Adelaide se aplecă spre ea și o sărută. Ochii femeii se umplură de lacrimi, iar mâinile ei se întinseră involuntar spre mâinile reginei, pe care le strânse cu căldură. Becky se minună de această scenă. Contesa era complet schimbată. Nu mai era acel monstru marmoreen și disprețuitor care acceptase cu ceva timp în urmă să o instruiască pe Adelaide. Căpitanul pocni tare din călcâie în timp ce contesa ieșea din încăpere, și numi doi soldați care să o escorteze. Gödel se întoarse o clipă cu spatele, și în momentul acela Becky văzu ceva care aproape că-i făcu inima să se oprească în loc: pistolul pe care-l avea de la Jim era la vedere pe sofaua albastră.

Făcu un pas spre Adelaide – ca și cum ar fi vrut să o susțină –, dar intenționând de fapt să camufleze pistolul. Putea încerca să-l ascundă la un moment dat...

Gödel îi spuse căpitanului:

– Pune-le sub escortă. Pe amândouă. Du-le la Castel.

Adelaide înțelese ce încerca Becky să ascundă, așa că interveni ca să le distragă atenția celor doi:

– Probabil că ești surprins să mă vezi pe picioare, baroane, după gustarea otrăvită pe care mi-ai trimis-o. Dumneata ai fost, nu-i așa?

Becky, prefăcându-se că împăturește cămașa de noapte a lui Adelaide, luă pistolul de pe sofa și-l ascunse sub halatul cu care era îmbrăcată. Ea se întoarse apoi la timp ca să vadă expresia fioroasă a lui Gödel chinuindu-se să găsească o replică potrivită. În cele din urmă, acesta izbucni:

– Grăbește-te, căpitane!

Tânărul ofițer salută și făcu un pas înainte.

– Sunt nevoit să vă cer să mă însoțiți până la trăsura de jos. Dacă veți opune rezistență, voi fi obligat să le ordon oamenilor mei să folosească forța.

Vocea îi tremura simțitor. Adelaide era încă regina lui. În alte circumstanțe ea i-ar fi aruncat căpitanului una dintre privirile ei seducătoare, iar el ar fi devenit sclavul ei pe viață, dar probabil că rușinea îl împiedica să o privească în ochi. În schimb, ochii lui erau fixați undeva la jumătatea distanței dintre ei, bărbatul aștepta cu pistolul pregătit, având o expresie total nefericită.

– Nu sunt proastă, căpitane, și sper că nici dumneata nu ești nepoliticos, zise ea. Trebuie să-i acorzi domnișoarei Winter timp să se îmbrace înainte să plecăm. Doar nu o vei duce prin tot orașul îmbrăcată în halat.

Căpitanul roși.

Gödel interveni enervat:

– Un soldat o va însoți până în dormitorul ei și va aștepta afară până se îmbracă. Apoi o va aduce la trăsură. Aveți cinci minute, Fräulein.

Becky plecă, strângându-și mai bine halatul în jurul trupului. Nu se uită deloc la soldatul care mergea alături de ea, iar când ajunse în cameră trânti cu putere ușa în urma ei. Se spălă în grabă pe față și pe dinți, apoi se îmbrăcă cu niște haine confortabile: nu era nevoie să arate prea elegant dacă tot mergeau la închisoare. Era mai important ca hainele să fie călduroase – presupuse ea. Aruncă repede câteva lucruri de primă necesitate în vechea geantă de voiaj a mamei sale și ascunse pistolul la brâu.

În foarte scurt timp, Becky ieși pe ușă, cu boneta pe cap și mantia pe umeri. Soldatul îi făcu semn să-l urmeze, apoi străbătură în pas alert coridoarele ciudat de pustii ale palatului, până la intrarea de est – o intrare laterală ascunsă în spatele oranjeriei. Acolo îi aștepta o trăsură cu storurile trase, escortată de călăreți.

Gödel se afla lângă caleașcă.

– Dă-mi asta, zise el și îi smulse geanta de voiaj din mână. Becky privi indignată cum baronul scotocea printre lucrurile ei: ciorapi,

articole de lenjerie și o cămașă de noapte, apoi Gödel îi returnă geanta. Ea o smulse din mâinile lui și îi aruncă o privire disprețuitoare.

Un soldat îi deschise portiera. Ea se urcă, iar caleașca se urni din loc în același moment, așa că se clătină și căzu pe banchetă. Singura lumină din interior era cea care se strecura pe sub storuri, iar Becky întrebă speriată:

– Cine e? Nu văd nimic...

– Doar eu, zise Adelaide. Și nu mai țopăi. Mă ia cu amețeală.

Becky se așeză mai bine și își verifică pistolul de la brâu. Îl scoase cu un oftat de ușurare.

– Nu vreau să mă găurească dacă se descarcă, zise ea punându-l în geantă. Sunt doar șase gloanțe în el. Va trebui să le ținem socoteala.

Se așeză alături de Adelaide care – reușea să deslușească – avea o expresie fioroasă.

Caleașca trecu legănându-se printre porți, apoi se îndepărtă de palat, îndreptându-se în cea mai mare viteză spre castel.

La scurt timp după această întâmplare, mesagerii ajunseră la ambasadele Germaniei și Austro-Ungariei. Regrete profunde – Majestatea Sa ținută la pat, bolnavă – incapabilă să participe la ceremonia de semnare a tratatului, așa cum era stabilit – ceremonia trebuia amânată cel puțin trei zile, conform recomandărilor medicului – ultima sesiune de negocieri trebuia amânată până la recuperarea reginei, căreia, desigur, toată lumea îi dorea însănătoșire grabnică etc., etc.

Un mesaj similar, mult mai concis, fu înmânat reprezentanților presei în birourile puse special la dispoziția acestora. Douăzeci de corespondenți erau adunați acolo, din care două treimi din străinătate, inclusiv un domn de la *The Times* și trei reporteri de la cele mai cunoscute ziare din Londra, dornice să afle informații despre Regina Cockney – cum o numeau ei.

Corespondentul de la *Wiener Beobachter* citi cu voce tare mesajul pe care i-l înmânase oficialul. Imediat colegii săi începură să-l chestioneze pe trimisul oficial, care fu nevoit să ridice mâinile și să spună neajutorat:

– Scuzați-mă, domnilor, dar nu vă pot spune mai mult decât știu. Majestatea Sa s-a simțit foarte rău încă de la primele ore ale dimineții, iar medicul ei personal a fost chemat de urgență. La prânz va avea loc o informare completă, dar, între timp, negocierile sunt amânate. O să primiți mai multe informații la prânz. La prânz, domnilor. Vă rog să mă scuzați. La prânz!

Bărbatul plecă, iar reporterii și corespondenții străini începură imediat să-și ia notițe. Câțiva dintre ei, mai isteți, care puteau face două lucruri în același timp, își luară repede pălăriile și mantourile și plecară în pripă ca să prindă o birjă în timp ce compuneau în minte primele fraze ale articolelor.

Funcționarii și copiștii, inclusiv a noastră cunoștință, Herr Bangemann, primiseră veștile cu loială îngrijorare și, în absența unor îndatoriri urgente, își ocupau timpul făcând speculații, jucând cărți sau scriind poezioare. Unul dintre colegii lui Herr Bangemann îi arătă acestuia cum putea să împăturească un chip chinezesc dintr-o coală pătrată de hârtie, iar Herr Bangemann se apucă pe loc să facă cinci astfel de figuri, în ordinea descrescătoare a mărimii.

Lui Jim nu-i trecuse niciodată prin minte – nu avusese nici măcar cea mai vagă urmă de bănuială – cât de mult avea să deteste statutul de prizonier. Era absolut dezgustat și se simțea îngrozitor. Un prizonier era la fel de neajutorat ca un copil, la fel de pierdut ca bietul Leopold. Jim își simți ochii lacrimând fierbinte când își aduse aminte de scena din dumbravă; îl văzuse pe prinț agățându-se disperat de Anton și plângând ca un copil după ce soldații îl luaseră pe sus. Sau doar își imaginase asta după cea de-a doua lovitură pe care o primise în cap?

Nu-și putea lua gândul de la imaginea lui Carmen Ruiz în barcă, cu mâinile întinse spre ei, neajutorată, îndepărtându-se din ce în ce mai repede și dispărând în întuneric.

Nu avea idee dacă acel canal comunica cu râul sau dacă mai ieșea la lumina zilei. Se simțea îngrozitor.

Își trecu furios mâna peste față și încercă să se gândească la Adelaide, dar îi venea să urle de frustrare. Degeaba, nu se putea liniști. Se ridică de pe patul de scânduri, îl smulse din gușeurile ruginite care-l fixau de perete și începu să izbească în ușă cu o bucată de lemn până ce auzi o voce strigându-i:

– Termină imediat cu gălăgia! Încă puțin și venim și-ți tragem o bătaie soră cu moartea!

Jim le răspunse cu o serie de lovituri și mai zgomotoase, însoțite de o rafală de înjurături și invective, care îl făcură pe posesorul vocii să-și schimbe intențiile și să meargă să ceară noi ordine.

Obosit de acest efort, Jim se cățără pe resturile patului și încercă să sară cât mai sus, ca să ajungă la gratiile micii ferestre de deasupra capului său. Putea atinge pervazul de piatră al ferestrei, dar acesta era atât de înclinat încât nu se putea agăța de el. Pierdu zece minute improvizând o scăriță din scândurile patului rupt, dar, imediat ce se urcă pe ea, aceasta se rupse.

Țipă furios și-i trase un picior ce o propulsă în capătul celălalt al camerei. Lumina care pătrundea înăuntru era cenușie și deprimantă. Socotind cât timp trecuse de când era închis, Jim estimă că era ora zece dimineața. Iar această celulă – bănuia el – putea fi în castel, însă această idee era sugerată doar de zidurile de piatră, iar orice închisoare ar fi arătat la fel.

După încă o rafală de lovituri disperate în ușă, își aranjă un loc de dormit și se așeză.

– Gândește-te, își spuse cu voce tare. Folosește-ți mintea.

Dacă nu putea ajunge la fereastră sau la tavan, dacă nu putea săpa o gaură în perete și dacă podeaua era din piatră, nu mai

rămânea decât ușa. Doar o deschiseseră odată – atunci când îl aduseseră – și trebuiau să o deschidă din nou la un moment dat.

Se ridică pentru a o examina mai îndeaproape. Era din lemn masiv de stejar și nu avea niciun orificiu pentru cheie și nici vreo clanță pe interior.

La nivelul ochilor avea un vizor de formă dreptunghiulară, cam cât o palmă, acoperit de o plasă metalică rezistentă pe interior și o ușiță glisantă din lemn pe exterior – la vreo cinci centimetri distanță de plasă – o grosime considerabilă pentru o ușă de stejar, își spuse Jim.

Ușița era închisă. Nu putea ajunge la ea cu degetul, dar în câteva minute reuși să desprindă din scândurile rupte ale patului o așchie destul de lungă.

Înfigând-o prin ochiurile plasei, reuși să miște puțin ușița într-o parte cu vârful acestuia, apoi introduse așchia în golul format și împinse cu grijă ușița până la capăt.

După cinci minute, ușița era deschisă. Priveliștea nu era spectaculoasă: un coridor întunecat cu ziduri de piatră, la capătul căruia se vedea o fereastră înaltă cu gratii prin care se revărsa aceeași lumină cenușie. Coridorul era gol; nu avea nicio piesă de mobilier și niciun gardian nu se vedea prin preajmă, dar ușile celorlalte celule erau deschise.

Era, așadar, singurul prizonier. Oricum, bine de știut. Aruncă apoi o privire la încuietorile celorlalte uși: niște lacăte și zăvoare negre, din fier, prinse de partea exterioară a ușii cu scoabe metalice. Vechituri medievale, își spuse disprețuitor. Dacă lacătul lui era la fel, ar fi putut să-l deschidă în câteva secunde cu o bucată de sârmă – asta dacă ar fi reușit să ajungă la lacăt. Și de unde să facă rost de o bucată de sârmă?

Închise din nou ușița vizorului cu bețișorul – ca să nu se dea de gol –, deocamdată acesta fiind singurul său avantaj, apoi începu să

se gândească la o soluție privind cu atenție de jur împrejurul celulei: să fi scăpat ceva din vedere?

Ei bine, ar fi trebuit să înceapă cu buzunarele. Erau goale; nu avea decât o batistă. Îi confiscaseră briceagul și șperaclele, desigur. Nicio speranță în această privință. Hainele lui, atunci? Pantofii, pantalonii, cureaua, cămașa, jacheta, puloverul...

Puloverul tricotat de Sally! Și atunci îi veni o idee. Rânji în sinea lui; cât se mai chinuise Sally! Șuierând încetișor printre dinți se dezbrăcă de puloverul gros de culoare bleumarin, se așeză și începu să-l deșire.

Ușa de la camera guvernatorului se închise în urma lui Becky și lui Adelaide, și o cheie se răsuci în broască.

– Ei bine, zise Becky. Suntem prizoniere. Iar aici e frig. *Îngrozitor* de frig, aș putea spune. Știi, tatăl meu a fost închis aici – tocmai mi-am dat seama. A murit...

Dintr-o dată, pe neașteptate, se trezi plângând: nu pentru situația în care se afla, ci pentru acel tată pe care abia și-l mai amintea și care murise de febră tifoidă chiar în clădirea aceea. Ea ar fi fost în stare să susțină mai departe cauza democrației și să-i continue munca, dar acum totul se năruia, iar asta era o nedreptate, era o cruzime...

Adelaide, încruntată, se plimba dintr-o parte în alta pe covorul zdrențuit din fața șemineului rece și murdar. Castelul nu mai avusese guvernator de o sută de ani – de când fusese construit palatul –, iar de atunci probabil nu mai locuise nimeni în camera aceea. Adelaide nu luă în seamă lacrimile lui Becky, iar după câteva minute aceasta se calmă, își șterse ochii și își suflă nasul cu putere.

– În regulă, zise ea. Gata cu plânsul. Nu o să mai plâng de-acum înainte. Mă întreb dacă ne vor aduce ceva de mâncare. Să sun din clopoțel?

Lângă polița șemineului era un clopoțel agățat de un șnur uzat din catifea ponosită. Adelaide îl apucă și trase tare de el de câteva

ori. Șnurul scuturat, stârni o ploaie de bucăți de tencuială și praf. Din fericire, clinchetul clopoțelului răsună satisfăcător pe coridor.

– Foarte util, zise Adelaide privind șnurul. Am putea să ne spânzurăm pe rând cu el. Eu prima. Tu ești prea grasă și l-ai putea rupe.

Ușa se deschise, și căpitanul intră în încăpere.

– Căpitane, știi că cineva a încercat să ne otrăvească în dimineața asta?

Bărbatul clipi de câteva ori și înghiți în sec, apoi clătină din cap și ridică din umeri.

– Înțelegi, prin urmare, că nu am mâncat și nu am băut nimic.

– Am să aranjez să primiți ceva în cel mai scurt timp.

– Fă-o imediat.

Bărbatul dădu să facă o referență, dar se opri brusc și schiță doar un salut politicos din cap, pocni din călcâie și plecă.

Cheia se răsuci din nou în broască.

– Pfui! pufni Adelaide și se așeză pe marginea unui fotoliu mucegăit, nu înainte de a șterge puțin praful care-l acoperea. Dacă au mers atât de departe încât să ne aresteze, bănuiesc că planul lui Jim nu a funcționat. Sper că e teafăr.

Becky simți un nod în stomac. Îi era frică. Nu își dăduse seama cât de mult depindeau de Jim. S-ar fi simțit mult mai încrezătoare dacă ar fi știut că era liber.

– Firește că e teafăr, zise destul de nesigură.

– Și bietul meu Tigăiță... Mă întreb ce va urma. Sper să am parte de o moarte rapidă. Nu m-ar deranja un glonț, dar nu mi-ar plăcea deloc să-mi taie capul...

– Termină, o întrerupse Becky. Termină cu prostiile! Nu te-ar deranja un glonț – eu cred că *ar trebui* să te deranjeze, la naiba! Să *nu îndrăznești* să renunți. Ei nu au *dreptul* să facă asta. Noi trebuie doar să ne dăm seama ce vor să facă și cum i-am putea opri.

Ochii lui Adelaide sclipiră periculos. Fusese regină destul cât să fi uitat cum era să i se vorbească așa; dar încuviință din cap.

– Prea bine. Ei nu pot face nimic fără un conducător. Trebuie să aibă pe cineva care să semneze documente, să ratifice legi și... să poarte steagul. Să fie *Adlerträger*. De acolo provine autoritatea unui conducător, nu-i așa?

Becky încuviință.

– Deci, tu crezi că vor coborî steagul și i-l vor da lui Leopold să-l care până pe stâncă, asta dacă el e în ghearele lor.

– Da. Ei sperau să înfulec tot ce-mi pregătiseră la micul dejun și să rămân țeapănă, ca Tigăiță. Apoi ar fi putut spune: „Oh, ce păcat, priviți: regina a dat ortul popii", după care mi-ar fi făcut o înmormântare fastuoasă și toți ar fi vărsat lacrimi amare. Ei ar fi ieșit basmacurată doliu național. Iar după aceea l-ar fi adus pe mototolul de Leopold să fie marioneta lor...

– Dar nu știm dacă au pus mâna pe el. Dacă planul de salvare al lui Jim a funcționat...

Cheia se răsuci din nou în broască, și un soldat deschise ușa pentru un altul care ducea o tavă cu o carafă de cafea, două cești și o farfurie cu chifle.

Soldatul lăsă tava pe masă, salută și se pregătea să iasă, când Adelaide se ridică în picioare și spuse:

– Așteaptă.

Luă o chiflă din farfurie și i-o întinse soldatului. Nedumerit, acesta îl privi pe sergentul care-l aștepta în prag.

– Mănâncă asta, zise Adelaide. *Essen sie.*

Sergentul încuviință din cap, iar soldatul mușcă din chiflă, mestecă politicos și înghiți cu dificultate, zâmbind fâstâcit.

Adelaide turnă cafea într-o ceașcă:

– Acum bea, spuse ea.

Cafeaua era fierbinte, așa că bărbatul fu nevoit să sufle ca să poată sorbi. Luă o înghițitură, două, și plescăi din buze.

Adelaide îi aruncă o privire lui Becky:

– Cât de mult crezi că ar trebui să dureze? Tigăiță a murit pe loc.

– Era foarte mic. Cred că în cazul unui om durează ceva mai mult să-și facă efectul.

– Mai ales când e bărbat așa voinic ca acesta. Bea mai mult! i se adresă din nou soldatului. *Trinken sie mehr!*

Încercând să-și ascundă surprinderea, soldatul sorbea din ceașcă, în timp ce Adelaide îi urmărea încruntată fiecare mișcare.

Când bărbatul termină de băut, ea îi luă cana fără să-l piardă din ochi și făcu un semn de încuviințare din cap.

– Bine, spune-i să plece, îi zise ea lui Becky.

Bărbatul ciocni din călcâie, salută, încă nedumerit, și plecă în cele din urmă. Adelaide se repezi imediat la chifle, iar Becky turnă într-o ceașcă restul de cafea.

– Va trebui să împărțim o singură ceașcă, zise ea.

Adelaide încuviință cu gura plină. Dar ochii ei străluceau: îi venise o idee. Becky mestecă o chiflă cu cea mai mare răbdare de care era în stare – erau vechi și uscate – și își așteptă rândul la cafea înainte să spună:

– Ei bine?

– Mă gândeam. Ce am spus înainte de venirea soldaților în legătură cu steagul?

– Că toată autoritatea se trage de la steag. Tot ce vor avea de făcut va fi să-l coboare ca să i-l dea lui Leopold să-l care, și tot circul ăsta va lua sfârșit.

– Asta dacă steagul va fi acolo când vor vrea să-l coboare, zise Adelaide.

– *Cum?*

– Să presupunem că ei s-ar trezi mâine-dimineață și ar constata că a dispărut.

Becky îi aruncă o privire, dar înțelese că vorbea serios.

– Ce sugerezi, mai exact? Că noi vom ieși de aici fără să fim văzute și că vom fura steagul de sub nasul gărzilor, și apoi?

– Nu știu, zise Adelaide. Deocamdată, asta e tot ce mi-a venit în minte. E un început bun, totuși. Nu crezi?

Mâncă foarte calmă și ultima chiflă. Becky se apropie de fereastră. Din locul acela se vedea doar o curte îngustă păzită de un singur soldat. De partea cealaltă a curții clădirea se înălța semeață pe fundalul cerului mohorât. Toate ferestrele aveau gratii. Cu excepția santinelei totul era nemișcat; niciun semn de viață. Becky se simți descumpănită. Când era pe punctul de a se întoarce, ochii ei surprinseră o vagă mișcare în aer, apoi încă una și tot mai multe. Începuseră să cadă primii fulgi de nea mari și pufoși.

CAPITOLUL 16
Firul de lână

Nouă dintre studenți, inclusiv Karl, Anton și Gustav, supraviețuiseră luptei din Grotă, deși Karl și Gustav fuseseră răniți ușor. Fusese mai mult o luptă corp la corp. Soldații se feriseră să tragă cu arma, temându-se să nu-l împuște pe prinț, așa că se bazaseră mai mult pe pumni și săbii – stilul de luptă la care studenții se pricepeau de altfel cel mai bine, fiind pe picior de egalitate din acest punct de vedere cu adversarii lor.

Oricum, confruntarea nu ținuse mult, soldații fiind interesați doar să-l captureze pe prinț. Imediat ce reușiseră să-l smulgă pe Leopold din mâinile lui Anton, soldații îl duseră la castel după ce se descotorosiseră de restul studenților care-i mai urmăreau.

Apoi trupa de soldați ieși din tunel, iar studenții, depășiți numeric și fără arme de foc, se văzură nevoiți să fugă. Abia atunci descoperiră că Jim fusese capturat. Un sentiment de vină și eșec îi chinuia pe toți membrii găștii care, răniți și epuizați, se retraseră în cele din urmă împleticindu-se pe aleile sau prin curțile din zona universității.

Se treziră în dimineața următoare ca să afle că orașul vuia de zvonuri contradictorii. La fiecare colț de stradă se adunau oameni discutând înflăcărați, răsfoind cele câteva ziare care apăruseră la ora aceea, în ciuda îndrumărilor polițiștilor care îi zoreau să își vadă

de drum. Regina era bolnavă – așa auziseră ei; o caleașcă cu storurile trase fusese zărită intrând pe porțile castelului; câteva trupe fuseseră mobilizate în zonă de la garnizoana din Neustadt; o demonstrație organizată de Glatz și prietenii săi începuse cu surle și tobe, dar fusese înăbușită la foarte scurt timp; bursa de valori era închisă; din oră în oră era așteptat un comunicat oficial din partea reprezentanților Casei Regale în privința stării de sănătate a reginei. Karl și ceilalți, care oricum știau mai multe decât majoritatea, stăteau ca pe ghimpi din pricina lucrurilor pe care nu le știau. Singurul lucru pe care-l puteau face era să-i întrebe pe toți luntrașii de prin partea locului dacă știau vreun afluent care să se verse în râu, pentru că fiecare dintre cei care fuseseră în tunel era bântuit de imaginea bietei Carmen Ruiz rămasă în barcă, purtată de curent undeva departe, în întuneric; era adevărat, nu era decât o criminală, dar nimeni nu merita să moară ca un șobolan în întuneric – așa cum erau, de fapt, convinși că se întâmplase. Cercetările lor se dovediră însă inutile, așa că, din ce în ce mai triști, studenții din Richterbund se întoarseră pe rând la Café Florestan, în timp ce în jurul lor orașul întreg forfoteau de teama și speculațiile.

Pe când lumina după-amiezii începea să pălească, Jim termină toate pregătirile. Un gardian trecuse de două ori pe-acolo și aruncase o privire în celulă: o dată ca să-i aducă o tavă cu mâncare și a doua oară ca să ia tava – și de fiecare dată îl văzuse pe Jim stând, aparent apatic, pe saltea. Mâncase gulașul rece și unsuros cu gălușteș doar ca să se mențină în putere. Se prefăcuse letargic și neajutorat, iar acest lucru se dovedise folositor; și urmărise rutina paznicului, ceea ce se dovedise a fi și mai folositor. Și în tot acest timp deșirase răbdător puloverul său de lână.

Firul era deosebit de rezistent: subțire și lunecos, tors foarte strâns și greu de sesizat în lumina aceea cenușie. Când termină de

deșirat puloverul, Jim tremura de frig, lipsit de căldura acestuia, dar se afla în posesia a opt gheme de lână. Însă cum le putea folosi?

Șuierând încetișor, alese cea mai lungă și mai dură așchie de lemn din scândurile patului rupt. Aceasta avea un vârf foarte ascuțit, iar el se așeză și rulă pe îndelete în jurul celuilalt capăt al așchiei destulă lână cât să improvizeze un mâner confortabil; și iată că avea un pumnal.

Se întoarse către zidul celulei, unde observase câteva pietre în jurul cărora cimentul se măcinase. Folosind o altă bucată de lemn pe post de pârghie, scoase din zid o piatră de mărimea capului său și întinse mâna în golul din zid ca să caute ceea ce-l interesa de fapt: bucățele mărunte de piatră și moloz. Scoase câteva mâini de pietriș până ce găsi o piatră rotundă de mărimea unui ou de gâscă, apoi ascunse restul de pietriș sub saltea și împinse la loc în zid piatra mai mare pe care o scosese inițial.

În continuare, înnodând de mai multe ori firul răsucit de lână, reuși să confecționeze o mică plasă în care ar fi încăput perfect piatra rotundă. Legă apoi plasa de un soi de mâner improvizat pe care-l făcuse împletind trei fire de lână, apoi împletind între ele trei astfel de împletituri: un soi de coardă împletită din nouă fire de lână, care forma un laț pentru încheietura mâinii sale de care atârna un obiect suficient de greu cât să năucească un cal – dacă era mânuit cu dibăcie. Exersă mișcările de mai multe ori pe saltea până ce mușchii lui se obișnuiră cu greutatea.

Așadar, acum avea două arme. Când termină, afară era deja întuneric, iar el era însetat și înfrigurat. Probabil că nu intenționau să-l lase să moară de foame, altfel de ce i-ar mai fi adus mâncarea mai devreme? Probabil că trebuiau să vină din nou cu masa, la un moment dat. Se gândi să bată tare în ușă și să strige ca să le atragă atenția, dar decise că acest lucru i-ar fi putut pune în gardă, trezindu-le suspiciunea, iar el intenționa să-i surprindă relaxați, așteptându-se să-l vadă apatic, așa cum îl văzuseră înainte. Mai bine să

aștepte, își spuse el și, după ce scutură bine salteaua ca să îndepărteze insectele, ascunse pumnalul în ciorap, se culcă ghemuindu-se și, la fel ca o pisică, adormi liniștit într-o clipă.

Adelaide tocmai terminase de ajustat mica lampă ce le fusese lăsată în încăpere și se încruntă, rozându-și nervoasă unghia degetului mare.

– Ai terminat de făcut piesele?

– Mai am puțin.

– Hai mai repede.

În lipsa altor obiecte care ar fi putut să o țină pe Majestatea Sa departe de starea de agitație, Becky sugerase o partidă de șah. Improvizaseră, așadar, o tablă de joc – în praful depus pe podea –, iar Becky se apucase să confecționeze niște piese de șah folosind bucățele de hârtii răsucite și bordura destrămată a perdelelor de stambă. Nu era ușor, și reușise deja să-și rupă o unghie tăvălind jumătate din pioni prin funinginea din șemineu – ca să-i înnegrească.

– Am rămas fără ciucuri, zise ea. Avem nevoie de patru ciucuri pentru regi și regine, iar eu am doar doi. Uite ce, nu am putea să-l împușcăm pe gardian și să fugim de aici?

– Dacă va avea loc un schimb de focuri, poți să fii sigură că am să trag. Dar nu o să împușc gardieni. El face doar ceea ce i se spune. El nu face însă ceea ce-i spun *eu,* înțelegi? Poate că o să-l împușc, la urma urmei. Unde sunt nebunii?

– Nebunii?

– Nu ai făcut niciun nebun. Dă-te la o parte, lasă-mă pe mine să încerc.

Dându-și părul după ureche, Adelaide îngenunche în praf și începu să mestereasă. Becky se apropie de fereastră. Afară era aproape întuneric, dar văzu mai mulți soldați care tocmai ieșeau în curte, luminându-și drumul cu un felinar. Îi privi apatică și constată că aceștia dădeau la o parte zăpada, eliberând un petic de pământ

lângă zid, în celălalt capăt al curții. Doi dintre ei se apucară să sape o groapă mică și pătrată, iar alți patru soldați aduseră un stâlp lung și greu pe care îl sprijiniră de zid.

Dintr-odată, Becky își dădu seama îngrozită ce era și se întoarse imediat lângă Adelaide ca să-i distragă atenția.

– Cum te descurci?

– Am făcut nebunii, zise Adelaide ridicând ochii. Poți să-ți dai seama care sunt, pentru că au chestiile astea mici pe cap. Unde e pistolul ăla? Se ridică și-l scoase din geanta de voiaj a lui Becky. Doamne, e greu, nu-i așa? Câte gloanțe sunt în el? Șase. Tare aș vrea ca domnișoara Lockhart să fie aici. Ea ar ști ce să facă.

– Sunt sigură de asta.

Becky înghiți în sec; își aminti de mama ei și o imagine plăcută i se ivi în minte: sufrageria sărăcăcioasă de acasă, atât de familiară și primitoare, culorile mamei împrăștiate pe masă la lumina unei lămpi și o brioșă înfiptă în prăjitor, bunica în scaunul ei, dând din cap, și Tom-Tom torcând pe vatră... Era o imagine atât de vie încât o podidi plânsul și trebui să inspire adânc ca să-și revină.

– Nu are niciun rost să plângi, Becky, spuse Adelaide punând din nou pistolul în geantă. Încearcă să te aduni. Eu n-am mai plâns de... nici nu mai știu de când. Oh, ba da, îmi amintesc. Ultima dată când am plâns a fost în Shepherd Market, la doamna Catlett.

– Domnișoara...

Becky se opri, încurcată.

– Ea m-a găsit moartă de foame pe străzi. M-a luat la ea acasă, m-a hrănit și m-a spălat... Nu puteam înțelege de ce la început. Am aflat însă, nu după mult timp. Atunci am plâns – când mi-am dat seama cât de tare decăzusem, cu toate că mă întindeam pe cearșafuri de mătase. Aș fi putut ajunge și mai rău. Am avut noroc să ajung la bătrâna Bessie Catlett, și nu în altă parte. Ea slujise la Curte, cunoștea tot felul de duci, conți și alți nobili, știa să flirteze, știa cum să-i încânte... Ea ne-a învățat, ne-a instruit și a avut grijă

să fim sănătoase. Aducea un doctor o dată pe lună să ne examineze. Dar o biată fată – cea care-mi era prietenă – s-a infectat. În aceeași zi a fost alungată. Bessie Catlett nu cheltuia niciodată bani pe medicamente pentru cineva. Ea nu voia să aibă fete care să stea degeaba când străzile erau pline de atâtea altele care ar fi putut lucra. Așa că biata Ethel a fost aruncată în stradă. M-am întrebat de multe ori ce s-o fi întâmplat cu ea. Sper că o duce mai bine și că și-a găsit un om decent, dar, la naiba, sunt atât de puțini...

– Și atunci l-ai cunoscut pe prinț?

– Da. Un bogătaș a dat o petrecere acolo, iar Rudi nu a vrut – înțelegi tu – să se alăture celorlalți. Așa că el și cu mine am stat doar de vorbă. Era atât de drăguț... Ei bine, știi restul.

– Și cât ai stat acolo?

– Aproape doi ani.

– Dar ce făceai înainte de asta?

– Am uitat. Privi brusc în podea. Vrei să jucăm șah?

Becky se așeză în genunchi în fața ei, de cealaltă parte a „tablei de șah". Era semiîntuneric, așa că aduse mica lampă și o așeză pe podea.

– Am să-ți ofer un avantaj, zise Adelaide. Dă-i drumul; tu ești cu albele, tu începi.

Becky auzi dinspre curte un vag ciocănit repetitiv. Începu să spună tot felul de aiureli ca să acopere acest zgomot și mută pionul regelui două câmpuri în față. Adelaide își strânse părul peste cap și începu să se concentreze, oftând satisfăcută.

Jim se trezi. Se auzea zornăit de chei de cealaltă parte a ușii, iar o rază slabă de lumină trecea printr-o fantă a vizorului. Într-o clipă fu treaz, iar mâna lui dreaptă căuta piatra. Ușa se deschise cu un scârțâit. Urmări cu ochii întredeschiși fiecare mișcare a gardianului. Acesta își lăsă lampa în fața ușii, pe pardoseală, apoi intră în celulă cu o tavă cu mâncare.

Și mai bine, era doar un singur gardian. Mai devreme veniseră doi. Un strop de noroc, în sfârșit...

Prudent, gardianul îi aruncă mai întâi o privire lui Jim, apoi așeză tava pe podea. Nu era atât de naiv încât să se întoarcă cu spatele la deținut, dar era prea bătrân ca se poată mișca repede, iar atunci când Jim se rostogoli brusc de pe saltea și sări în picioare, învârtind piatra ca pe un lasou, gardianul nu reuși să se ferească la timp.

Jim trebui să-și facă puțin curaj: nu-i plăcea să-i lovească pe oameni în cap. Dar gândul la Adelaide îl făcu de-a dreptul nemilos, și piatra îl izbi pe bărbat în tâmplă, lăsând-l lat.

Jim smulse apoi inelul cu chei de la cingătoarea bărbatului. Luă o felie de pâine din tava cu mâncare și o îndesă în buzunar pentru mai târziu, apoi se strecură pe ușa celulei și ieși pe coridor.

Cheia celulei era ușor de găsit printre celelalte din mănunchi: era cea mai mare și mai ruginită. Jim îl încuie pe bărbat înăuntru ca măsură de precauție, apoi ridică lampa și se îndepărtă pe coridor, pășind silențios în pantofii săi cu talpă de cauciuc, fără să lase piatra din mână.

Când ajunse în capătul coridorului, se opri, cu urechile ciulite, apoi se iți după colț. La capătul unui rând de trepte se vedea o ușă întredeschisă, iar înăuntru era lumină. Urcă tiptil scările, se opri și ascultă la ușă. Nu se auzea decât foșnetul unor hârtii. Privi prin crăpătura ușii și zări spatele unui bărbat care stătea aplecat deasupra unei mese, apoi acesta se mișcă, iar Jim constată că răsfoia un ziar.

Așeză lampa pe podea fără să facă vreun zgomot, își puse piatra în buzunar, cu lațul la îndemână și își scoase din ciorap pumnalul improvizat.

Apoi, silențios ca o pisică, păși pragul camerei de gardă. Focul ardea în sobă, iar pe plită fierbea un ibric de cafea. Înainte ca bărbatul să audă ceva, mâna lui Jim îi acoperi gura, iar vârful ascuțit al pumnalului de lemn îi împunse amenințător gâtul.

– E de-ajuns să faci un zgomot sau o singură mișcare, și cuțitul ăsta o să te spintece, îi șopti Jim.

Gardianul încremeni. Era un bărbat îndesat și greoi, cu fața roșie și respirație șuierătoare de fumător.

– Acum apleacă-te și scoate-ți bocancii. Fără mișcări bruște. Pumnalul e în continuare la gâtul tău, așa că e de-ajuns să tresari.

Bărbatul făcu întocmai.

– Acum ciorapii, zise Jim și îl împunse mai tare cu cuțitul ca să-l încurajeze.

Gardianul își scoase și ciorapii, deși se simțea destul de prost în această privință: nu se mai spălase de mult pe picioare. Jim nu avea însă timp să-și exprime regretele pentru acest neajuns. Și apoi văzu trofeul: un revolver într-un toc, agățat într-un cui în spatele ușii.

– Bagă-ți ciorapul în gură. Da, în gură, în întregime. Repede!

Bărbatul execută ordinul – ce-i drept, fără prea multă tragere de inimă. Jim făcu un salt și luă pistolul din toc înainte ca bărbatul să poată reacționa. Văzu că era încărcat.

– În regulă, zise el. Scoate-ți ciorapul din gură, ca să poți vorbi, iar, dacă intenționezi să strigi, un glonț îți va străpunge inima înainte să poți scoate vreun sunet. Și acum spune-mi: ce este locul acesta?

– E castelul, zise bărbatul cu o voce tremurătoare.

– Unde este regina?

Gardianul deschise gura și o închise la loc, dar, involuntar, aruncă o privire în sus.

– La etaj, spuse Jim. Înțeleg. Unde anume?

Gardianul nu deschise gura.

– Pune-ți ciorapul în gură, îi spuse Jim.

Ferocitatea sa era probabil destul de evidentă, pentru că gardianul execută fără întârziere comanda, apoi Jim îl lovi cu toată puterea în fluierul piciorului. Din gâtul bărbatului ieși un geamăt înăbușit.

– Doare? Ei bine, data viitoare o să-ți rup un deget, și *atunci* să vezi durere. Scoate din nou ciorapul și spune-mi unde se află.

Cu ochii în lacrimi de durere, gardianul își scoase din gură ciorapul de lână ud de salivă și murmură:

– Tot înainte pe coridor este o scară. E la etajul patru. Vechile apartamente ale guvernatorului. O ușă mare, dublă.

– Și care e cea mai rapidă cale de ieșire de aici?

– Capătul palierului, la același etaj, pe ușa servitorilor, apoi pe scări. Ieșirea de la bucătărie. Te rog...

– Pune-l la loc. Grăbește-te sau am să te fac să-l înghiți.

Având întipărită o expresie deznădăjduită pe fața sa lătăreață, gardianul își îndesă ciorapul din nou în gură. Acesta îi atârna dezgustător printre buze.

– Acum ridică-te în picioare și întoarce-te cu spatele.

Mișcându-se foarte lent, bărbatul făcu întocmai, iar Jim îi înfășură rapid în jurul capului firul de lână de pe unul dintre ghemele pe care le avea în buzunar, ca să-i fixeze călușul.

– Pune-ți mâinile la spate.

Îi legă degetele mari ale bărbatului între ele, apoi foarte strâns de o țeavă din fier ce ieșea din perete. Firul de lână era la fel de rezistent ca o sfoară de bici – bărbatul nu ar fi reușit să-l rupă de unul singur.

După ce aruncă o privire rapidă în jur pentru a se asigura că bărbatul nu avea la îndemână vreun obiect pe care să-l răstoarne ca să facă zgomot, Jim îi trimise o bezea, luă lampa și pistolul, apoi plecă.

*

– Șah, zise Adelaide. Nu ești atentă deloc.

– Abia pot vedea. Ce-i ăsta? Un nebun? Parcă era pion acum un minut! Și, mai mult de-atât, era unul de-al meu!

– Fă cum crezi, spuse Adelaide punându-l înapoi și mutând altă piesă. Șah mat. Am preferat să trag de timp. Mai vrei să jucăm o partidă?

Becky se ridică în picioare, căscă se întinse și se zgribuli. Nu avea idee cât era ceasul; era înfrigurată, flămândă, obosită și moartă de

frică – și apoi, se gândi ea, Adelaide îi venea mai mult în ajutor decât ea lui Adelaide. Era timpul să-și câștige salariul, însă habar nu avea cum să facă asta.

Verifică lampa, ca să vadă dacă nu trebuia schimbat fitilul, pentru că acesta începuse să pâlpâie. Probabil că rămăsese fără ulei.

Trebuia să se aplece ca să vadă mai bine, iar Adelaide începuse să strângă bucățelele de hârtie și de stambă cu care jucau, când amândouă auziră același sunet venind dinspre ușă: un râcâit, hârșâit insistent printre declicuri. Adelaide se ridică în picioare și își netezi fusta.

Apoi încuietoarea se deschise și clanța se mișcă.

– Jim! strigă Becky, iar el ridică imediat degetul la buze.

Era nebărbierit, murdat și plin de vânătăi; pe frunte avea o tăietură urâtă, iar părul îi era răvășit. Într-o mână ținea un pistol, iar în cealaltă o lampă. Chipul lui exprima duritate, o hotărâre nemiloasă, așa cum ea nu mai văzuse niciodată. Era formidabil.

Iar Becky mai era conștientă și de altceva, și întoarse repede capul spre Adelaide ca să se convingă. Ceva deosebit de ciudat, ca o scânteie electrică, părea că se produse între Jim și Adelaide atunci când privirile lor se întâlniră. Era ceva de ordin fizic, precum un miros animalic. Cei doi se priveau cu atâta intensitate încât lui Becky i se părea că uitaseră complet de ea și de locul în care se aflau întemnițați. Dar Jim clipi în cele din urmă și, spre marea ei surprindere, făcu o plecăciune adâncă.

– Majestatea Voastră, rosti el încet. Vă rog să vă puneți mantiile – dacă le aveți, bineînțeles –, apoi urmați-mă și încercați să nu faceți zgomot. Becky, mai ai pistolul acela? În regulă. Să nu tragi cu el decât atunci când îți voi spune. Cel mai important lucru acum e să ne strecurăm neobservați. O să vorbim mai târziu.

Își aruncară mantiile pe umeri într-o clipă. Becky luă geanta de voiaj și îl urmară pe Jim ieșind tiptil din încăperea care fusese

temnița lor în castel, care acum nu era nimic altceva decât o temniță mai mare.

Două minute mai târziu, căpitanul îl trimise pe unul dintre oamenii săi în camera de gardă, ca să le transmită celorlalți să-l aducă pe Jim afară. La vederea soldatului cel voinic în picioarele goale, zbătându-se legat de țeava din perete și pe cale să-și înghită unul din ciorapi, acesta începu să râdă; dar gemetele și sunetele guturale ale soldatului, ochii bulbucați și eforturile disperate al acestuia îi înghețară râsul pe buze.

– Unde s-a dus? îl întrebă el trăgând ciorapul din gura tremurândă a bărbatului.

– Sus, în camera ei, a reginei, apoi a ieșit prin bucătărie. Stai puțin! Ce i-a făcut lui Trautman? El nu s-a mai întors din celula prizonierului de când i-a dus mâncarea...

– Du-te *tu* să vezi! Grozav gardian mai ești, nu aș vrea să fiu în locul tău atunci când căpitanul va afla toate astea...

Nou-venitul se împiedică de bocanci atunci când ieși pe ușă. Înjură, apoi îi ridică și-i aruncă spre gardian.

– Ai face bine să te încalți odată.

Și se îndepărtă în goană ca să dea alarma.

*

Coridoare interminabile, șiruri neîntrerupte de trepte, arcade, bolți, portaluri, nișe, ferestre cu gratii de fier și, la un moment dat, un hol a cărui podea prăfuită de lemn era suficient de mare – își spuse Jim – ca să poată găzdui o partidă de cricket.

Coloane masive din piatră se ridicau până la tavanul deosebit de înalt, sculptat cu motive florale stilizate. Ferestrele imense, înnegrite de praf – ale căror ochiuri de geam erau sparte din loc în loc de zeci de ani – vegheau de la înălțime orașul acoperit de zăpadă și toți trei se opriră cu respirația tăiată ca să admire frumusețea peisajului hibernal.

Dar își recăpătară suflul atunci când zăriră niște gărzi tăcute aliniate de-a lungul zidului din spatele lor.

Degetul lui Jim se încordă pe trăgaci, și apoi sesiză sclipirea stinsă și rece de armuri inofensive.

Dar pe unde ar fi putut să iasă din castel?

Reușiseră să se rătăcească în acel labirint îngrozitor.

– Hei, Jim? șopti Adelaide.

– Poftim?

– Îți amintești fabrica de cărbune animal? Atunci când fugeam ca să scăpăm de doamna Holland.

– Nu voi uita niciodată.

– Nici eu. Mă gândeam... aici cel puțin e destul de curat.

– Asta nu ne-ar folosi la nimic dacă ne vor prinde. Să încercăm pe ușa aceea de acolo...

La capătul unui coridor cu tavanul înalt și boltit, se vedea un rând de trepte late și joase pavate cu dale de piatră care duceau la un etaj inferior. Coborâră tăcuți, ca trei fantome, singura lumină pe care o vedeau fiind pâlpâitul slab al lămpii pe care Jim încerca să o camufleze, ca să nu-i dea de gol.

– Aici... ce-i asta? întrebă el oprindu-se lângă o fereastră.

Fereastra dădea spre grădină sau mai bine zis spre ruinele unei grădini. Copaci fără frunze și arbuști uscați ridicau spre cer brațe scheletice încărcate cu zăpadă, niște statui din plumb, o fântână arteziană acoperită de gheață și ruinele unei pergole alcătuiau un tablou pustiu și dezolant.

Mai important însă era faptul că fereastra se afla la numai trei metri de sol, și dincolo de zidul grădinii era o stradă publică mărginită de case vechi cu geamuri luminate.

– Ține pistolul, îi zise lui Adelaide, iar el își scoase din ciorap pumnalul de lemn.

După câteva secunde și un scârțâit ruginit, geamul se deschise, iar aerul pe care-l traseră în piept era proaspăt și reconfortant.

– Ce facem? Doar nu *sărim?* întrebă Becky.

– Sunt doar trei metri până la sol și vom ateriza pe zăpadă. Tu prima, apoi regina, iar eu ultimul. Când vei ateriza, ai grijă să ții genunchii îndoiți și să te rostogolești imediat. Așa nu-ți vei scrânti glezna. După ce te ridici, am să-ți arunc geanta. Haide, nu mai sta pe gânduri, sari!

Încurcată de fusta grea și de mantia lungă, Becky se chinui să se urce pe pervaz și căzu mult mai repede decât se aștepta. Aterizâ cu o bufnitură în zăpadă, cu fața în jos, și icni înfundat, dar se ridică teafără imediat ce-și recăpătă suflul.

Jim îi aruncă bagajul, apoi o ajută pe Adelaide să sară – mult mai delicat decât o făcuse în cazul ei – își spuse Becky.

Adelaide căzu ușor pe pământ, aterizând cu gingășia unei păsări, și se rostogoli, așa cum o instruise Jim. Într-o clipă era din nou în picioare. Jim umbla la mânerul ferestrei. Becky nu putea să vadă ce anume făcea, dar, după ce sări în cele din urmă, acesta începu să caute ceva prin zăpadă și ridică un ghem de lână închisă la culoare. Un capăt al firului rămăsese undeva deasupra, iar, atunci când trase de el, fereastra se clinti și se închise singură.

Jim rupse firul și își băgă ghemul în buzunar.

– Nu putem să ascundem urmele pe care le lăsăm în zăpadă, spuse el, dar nu are rost să le atragem atenția lăsând fereastra deschisă. Să mergem spre ușa aia și aveți grijă să rămâneți în umbra zidului... așa.

După ce-și recuperă lampa, porni primul pe lângă zidul grădinii.

– Stați în spatele acestui tufiș. Nu ieșiți până ce nu deschid ușa.

Când se uită la lacătul încuietorii, înțelese că nu era nevoie să facă nimic; acesta era acoperit de un strat gros de rugină. Luă pumnalul, îl introduse prin belciugul lacătului și răsuci cu putere. Desigur, inelul metalic, foarte fragil, cedă pe loc, și iată – ușa se deschise dând la iveală strada din spatele ei.

Adelaide și Becky străbătură în fugă zăpada afânată și i se alăturară lui Jim. Câteva secunde mai târziu, mergeau cu pași grăbiți pe strada îngustă.

– Aveți vreo idee unde ne aflăm? întrebă Jim.

– Bănuiesc că vom ajunge la râu dacă mergem pe strada asta... spuse Becky cu o urmă de îndoială.

– Iată stânca! exclamă Adelaide.

Se opriră să o admire. Printre clădirile înalte, undeva la distanță, stânca încununată cu zăpadă strălucea semeață sub cerul întunecat.

– Desigur, ne vom ghida după ea, zise Jim. O să mergem mai întâi la Café Florestan. Haideți mai cu viață, și trageți-vă glugile pe cap.

*

Cincisprezece minute mai târziu, Becky și Adelaide stăteau în umbra intrării. Jim se aplecă și luă de jos niște zăpadă cu care își șterse fața. Când socoti că se ștersese în mod rezonabil de praf, deschise ușa cafenelei și păși în căldura amețitoare a vaporilor de bere.

Localul era plin, dar se simțea o atmosferă încărcată; clienții discutau, însă nu se auzea niciun hohot de râs; peste tot se vedeau numai fețe triste și încruntate. Vreo doi-trei curioși ridicară privirea atunci când Jim își făcu drum printre mese, îndreptându-se spre colțul unde obișnuiau să se adune studenții. Puse mâna pe umărul lui Karl.

Acesta sări în picioare.

– Jim! Slavă Domnului! Vino și stai jos...

– Încă nu. Ce mai faceți, domnilor? Karl, vino afară pentru o clipă.

Karl îl urmă afară fără să protesteze.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el cu voce scăzută. Știi că regina a dispărut? Circulă tot felul de zvonuri. Se spune că Gödel o va împușca... Cine-i aici?

Adelaide își trase gluga de pe cap și făcu un pas înainte, astfel încât lampa de gaz suspendată deasupra ușii localului să-i lumineze fața.

Karl tresări și dădu să facă o plecăciune, dar Jim îl prinse de braț și-i spuse:

– Nu aici. Ascultă, trebuie să mergem înăuntru. Camera din spate e sigură? Tocmai am evadat de la castel. Avem nevoie de mâncare, băutură și căldură, dar nu putem intra pur și simplu să ne așezăm la o masă.

Karl încuviință.

– Lasă-mă un minut. O să-l trimit pe Matyas să deschidă ușa din spate – trebuie să o luați pe-acolo, pe aleea aia.

Karl intră înapoi, iar două minute mai târziu ușa din alee se deschise. După încă un minut, Karl îi duse pe toți trei într-o cameră mică încălzită de o sobă din porțelan, cu masa acoperită de o pânză în carouri pe care ardea o lampă. O pisică vărgată torcea într-un balansoar.

Karl alungă pisica din scaun, și Adelaide se așeză numaidecât.

– I-am spus lui Matyas, proprietarul. Va păstra tăcerea. Aduce imediat niște supă și o sticlă cu vin. Vă pot lua mantia, Majestate?

Se auzi o bătaie timidă în ușă. Karl deschise, și proprietarul își făcu apariția cu o tavă imensă, pe care o așeză pe masă înainte să facă o plecăciune în fața lui Adelaide. Era un bărbat îndesat, cu ochi albaștri, în vârstă de vreo cincizeci de ani, care părea la fel de uimit de prezența reginei sub acoperișul său ca un copil în ziua de Crăciun.

– Doamnă... Majestatea Voastră..., sper că veți ierta aceste aranjamente umile... orice doriți, e de-ajuns să mă anunțați și veți avea de îndată. Sunteți în siguranță aici, Majestate, la fel ca în propriul dumneavoastră palat.

– Sper că mai bine ca acolo, zise Adelaide în cea mai bună germană de care era în stare. Dar sunt sigură că nu am avut parte niciodată de o primire mai frumoasă. Vă mulțumesc.

Proprietarul se înclină din nou și plecă. Adusese pâine, supă și vin și, în timp ce mâncau toți trei, Karl găsi niște pahare și destupă sticla.

– Dumnezeule, făcu Jim, asta a fost cea mai bună supă din viața mea! Aș putea să mănânc o tonă. Când ați mâncat ultima dată voi două?

– Azi-dimineață, răspunse Becky. Jim, au încercat s-o otrăvească! Pe regină!

Ea le spuse totul, iar Jim schimbă câteva priviri sumbre cu Karl. Karl le povesti apoi despre lupta din Grotă și despre cei doi studenți care muriseră. Jim avea o expresie sălbatică.

– Mai e și femeia, zise el. Nu ar fi trebuit să o lăsăm să dispară așa, în întuneric.

– Nimeni nu ar fi putut să o oprească, spuse Karl. Am cercetat împrejurimile de mai multe ori. Am vorbit cu pescari și luntrași și le-am cerut să o caute în caz că acel curs de apă se varsă în râu, dar...

Karl tăcu, pentru că auzi o bătaie în ușă. Se ridică în picioare; la fel și Jim, ținând pistolul ridicat.

Karl deschise ușa. Un student intră, abia trăgându-și sufletul, și se înclină stânjenit când o văzu pe Adelaide.

– Vă cer iertare, zise acesta cu o voce tremurândă. Vin de la gara Tristan-Brücke. Au blocat-o – nimeni nu are voie să mai staționeze acolo – și numeroase trenuri sosesc dinspre nord. Am reușit să mă ascund și să văd ce se petrece acolo: trupele germane se dau jos din tren. Sunt sute de soldați înarmați. Am venit într-un suflet să vă spun... dar, Majestatea Voastră... ce se petrece?

– Mulțumesc, Andreas, spuse Karl. Bine lucrat. Dar, în timp ce rostea aceste cuvinte, Karl părea buimac, de parcă erau prea multe evenimente cărora nu știa cum să le facă față. Se întoarse spre Jim și îl întrebă: Ei bine, *acum* ce facem?

– Ascultați, interveni Adelaide. Câți dintre prietenii voștri sunt acum în cafenea?

– În jur de doisprezece.

– Sunt înarmați?

– Majoritatea. Vor lupta indiferent dacă sunt înarmați sau nu.

– Sunt sigură de asta, Herr von Gaisberg, spuse ea. Dar voi avea nevoie de ajutorul lor, pentru că am un plan. M-am tot gândit la el, la castel, ca să-l opresc pe baronul Gödel, dar acum e și mai urgent să-l punem în aplicare. Mă refer la steag, desigur.

Jim o privi înțelegând în cele din urmă. Ea îi văzu rânjetul și continuă:

– Atâta timp cât vulturul va fi în mâinile mele, Razkavia va fi independentă. Vreau să fac ce a făcut Walter von Eschten în 1253. Noi nu putem apăra stânca așa cum a făcut Walter – nu împotriva mortierelor sau a mitralierelor Gatling. Dar putem duce steagul la Wendelstein și să-i adunăm pe oameni acolo. Deci, asta e ceea ce vreau să fac. Mă veți ajuta?

Karl se ridică înflăcărat și încuviință cu o mișcare fermă din cap.

– Mă duc să-i aduc pe ceilalți! zise el și plecă.

Jim o privea pe Adelaide pierdut în admirație. Așa murdară și nearanjată cum era, pentru el era mai frumoasă decât orice altă fată pe care o cunoscuse în viața lui – și în același timp era aceeași ființă mică și fragilă ca o umbră pe care o văzuse cu atâția ani în urmă, când ea pășise pentru prima dată în biroul șefilor săi căutând-o pe Sally. Hotărârea care o purtase atunci acolo – când era atât de speriată încât abia putea să vorbească – era aceeași care o susținea acum; dar în prezent ea era simbolul unei națiuni, mândră, furioasă și încântătoare. Ea îi zâmbi, iar el știa că zâmbetul ei însemna: *Am încredere în tine, Jim. Putem face asta.* Îi zâmbi și el.

Apoi, unul câte unul, studenții din Richterbund se adunară în mica încăpere aglomerată din spatele Cafenelei Florestan. Aceștia îngenunchează în fața reginei lor, Adelaide, și îi sărutară mâna pentru a consfinți pactul făcut. Se așezară apoi în jurul mesei aruncându-și unii altora priviri peste umăr și străduindu-se pe cât posibil să nu strice ornamentele de pe bufet cu coatele lor neîndemânatice în timp ce o ascultau.

Adelaide le vorbi repede prin intermediul lui Becky. Le spuse că aveau să salveze steagul țării lor – cea mai sacră emblemă a națiunii –, pentru ca acesta să nu cadă în mâinile dușmanilor. Cine nu voia să ia parte la acest plan era liber să plece acum cu onoarea nepătată, iar cei care rămâneau ar fi putut să nu mai prindă un nou răsărit. Niciunul dintre ei nu se mișcă, iar, când văzu acest lucru, regina începu să clipească repede și întoarse capul într-o parte. Apoi rosti în germană:

– Vă mulțumesc, domnilor! Mă așteptam la curaj din partea voastră, dar voi mi-ați dat mai mult: mi-ați dat speranță. Vă rog să vă așezați ca să discutăm cele mai bune soluții pentru reușita acestui plan.

Regina se așeză, iar ei se adunară în jurul ei, stând cocoțați pe brațele scaunelor sau cu picioarele încrucișate, pe podea.

– Trebuie să hotărâm până la cel mai mic detaliu ce avem de făcut, zise ea. Deci, dacă cineva dintre voi cunoaște anumite amănunte despre funicular, alte căi de acces până la stâncă sau orice altceva folositor, vă rog să vorbiți, pentru Dumnezeu. Oh, și dacă mie mi se întâmplă ceva... dacă mi se întâmplă ceva, steagul va fi preluat de Herr von Gaisberg. El va fi următorul *Adlerträger*.

Studenții încuviințară la unison hotărârea reginei. Karl părea că ar fi vrut să spună ceva, dar preferă să tacă. Obrajii lui erau în flăcări.

Jim interveni:

– În regulă, domnilor. Vorbiți. Dacă discutăm acum tot ce trebuie, vom evita eventualele neplăceri de mai târziu. Cine e primul?

CAPITOLUL 17
Funicularul

Prin tot orașul zvonurile se răspândeau precum o scânteie care aprindea mii de fitile. În cafenele, *Bierkeller, Weinstube,* în saloane private și bucătării, în holurile hotelurilor sau în foaierul operei, la fiecare colț de stradă sau piață publică, o mulțime de voci rosteau și o mulțime de urechi ascultau:

– Zece mii de soldați germani...

– Arme în vagoanele trenurilor!

– Regina a fugit cu un iubit...

– Contele Thalgau a murit! S-a sinucis!

– Ba nu – e arestat!

– Ați auzit despre tratat? Aveau de gând să ne vândă suveranitatea! Nu e de mirare că nu voiau să-l facă public!

– Nu ar fi trebuit să o împuște în acest fel...

– Să o împuște? Regina a fost împușcată?

– La castel. Am văzut garda intrând acolo. Au trebuit să-i convingă pe mulți dintre soldați, dar chiar și așa jumătate dintre ei au refuzat să se supună ordinelor!

– Nu o să credeți asta – prințul Leopold trăiește. Vărul meu e lacheu la palat, iar el spune că Leopold are o boală teribilă care l-a desfigurat, dar că a ieșit din ascunzătoare ca să-și salveze țara în ultimul moment!

– Ați auzit...

Și așa mai departe.

În anumite locuri din oraș străzile gemeau de mulțime. O mare de oameni se aduna în fața gării – de exemplu – de unde trupele germane încă nu-și făcuseră apariția, deși zgomotul echipamentului descărcat din vagoane răsuna până departe. O altă mulțime – mai puțin concentrată, dar mai furioasă – începuse să se deplaseze spre palat (așa cum fac mulțimile, schimbătoare în privința simpatiilor politice), strigând: „O vrem pe regină! O vrem pe regină!" Indivizi care nu aveau nicio idee despre ce voiau de fapt cu zece minute mai devreme erau acum mânați de dorința să o vadă pe Adelaide și să o apere împotriva – ei bine, împotriva *cui* nimeni nu știa să spună; dar se simțeau însuflețiți de dorința de a o apăra împotriva cuiva.

La palat, baronul Gödel încerca să țină situația sub control – fără a ști însă, de la un minut la altul, care era, de fapt, situația. Invazia germană îl luase prin surprindere: el nu se așteptase să-i vadă mărșăluind peste granițele țării, ci crezuse că aveau să-l susțină de la distanță atunci când l-ar fi readus pe Leopold pe tron. Nu acesta fusese planul. Căutând pe cineva pe care să-și verse furia, dăduse buzna în apartamentele contelui și contesei Thalgau. Contesa încercase să-i țină piept, dar el intrase cu forța în dormitorul contelui, ca să-l găsească pe bătrân zăcând cu fața în jos, crispată de durere, ochii umbriți și mustața zbârlită ca un mănunchi de fân. Până și Gödel fusese uluit de schimbarea bruscă a înfățișării bătrânului războinic.

– Care a fost aranjamentul pe care l-ai făcut cu Berlinul? întrebă baronul. Insist să-mi spui imediat.

Contele îl privi o clipă, apoi închise ochii.

– Unde e regina? întrebă răgușit.

– Naiba să te ia, Thalgau! Răspunde la întrebare! Ce înțelegere ai avut cu Bismarck?

Contele oftă. Era un oftat profund, mai mult un geamăt, prin care întreg sufletul părea că-i iese din trup.

– Nu am avut nicio înțelegere cu Bismarck, ci cu bancherul său. Trebuia să-l înștiințez ce conținea tratatul cu douăzeci și patru de ore în avans, asta-i tot. În schimb... mi-a oferit o sumă de bani. Regret amarnic. Nu am știut... ar trebui să mă împușc... dar ce ai făcut dumneata, Gödel... prințul Leopold... e de o mie de ori mai rău... *Unde este regina? Ce ai făcut cu ea?*

În timp ce-l întreba aceste lucruri, contele se ridică susținut de propria voință și îl înfruntă pe Gödel ca un spectru, atins de o paloare funebră. Gödel făcu un pas înapoi.

Dar, înainte să-i poată răspunde, un consilier intră grăbit în încăpere, salută stângaci și-i întinse o bucată de hârtie șambelanului, care o luă cu degete tremurătoare.

– *De la Generalul Von Hochberg pentru baronul Gödel...* citi el. Cine e acest general von Hochberg?

– Ofițerul aflat la comnanda forțelor germane, bâigui secretarul. Acest mesaj a fost adus personal de la gara Tristan-Brücke acum un minut.

Șambelanul citi:

> Înțeleg că instrumentul prin care este transferată autoritatea legală e steagul care flutură pe stâncă. Vă rog să aranjați ca într-o oră acesta să ajungă în posesia mea – la trenul care staționează în gara Tristan-Brücke. Dacă cererea mea nu va fi îndeplinită, trupele mele vor intra în posesia acestuia folosind forța.

Gödel se clătină pe picioare. Hârtia îi căzu din mână, iar el se prinse de brațul tânărului secretar. Apoi își reveni și ignorându-i pe conte și pe contesă, se repezi afară pe ușă cu secretarul după el.

Pe la jumătatea coridorului, șambelanul se opri brusc. El era un bărbat subtil, prudent și foarte temut, care nu era obișnuit să acționeze sub influența primului impuls, iar, atunci când era nevoit să o facă, se simțea nesigur. Îi făcu semn tânărului consilier să se apropie.

– Ei vor steagul, îi spuse. Ei vor ca *eu* să le dau steagul. Dar, dacă l-aș avea, dacă ar fi în mâinile mele...

Ochii lui îl îndemnară pe tânăr să răspundă în locul său:

– Nu ar mai trebui să îl dați lor deloc? făcu acesta.

– Chiar așa. Acum, ascultă cu mare atenție. Vreau imediat o trăsură la Intrarea de Vest care să mă ducă la stâncă. Apoi spune-i infirmierei să-l trezească pe prințul Leopold și să-l îmbrace. Imediat ce va fi gata, să fie transportat într-o caleașcă închisă la gara de la Grădina Botanică. Ai priceput?

Secretarul repetă instrucțiunile. Gödel continuă:

– În cele din urmă du-te la gara Tristan-Brücke și aranjează ca o locomotivă să fie atașată Trenului Regal astfel ca acesta să ajunge în gara de la Grădina Botanică, apoi să plece spre Praga.

Și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i lași pe germani să-și dea seama ce vrei să faci.

– Locomotiva – Trenul Regal – Grădina Botanică – Praga, repetă îndatoritor secretarul, apoi se îndepărtă în grabă.

Baronul Gödel își șterse fruntea și se îndreptă rapid către apartamentele sale ca să-și facă bagajul.

În apartamentele Thalgau, contesa ridică de pe jos bucata de hârtie pe care baronul o scăpase din mână și o citi cu voce tare pentru soțul ei.

Contele ascultă cu un aer sumbru și apoi spuse:

– Minna, soldatul acela a plecat de la ușă? Mai suntem încă sub arest?

Ea verifică de îndată.

– Nu e nimeni, îi zise contelui.

– Unde mi-ai pus binoclul?

Probabil că a fost prea mult pentru el, își spuse ea. Golise, din grijă, gloanțele din revolver ceva mai devreme, atunci când disperarea și aversiunea față de propria persoană atinseseră cote maxime, dar cu binoclul nu-și putea face rău. Îi aduse, așadar, cutia îmbrăcată în piele și se așeză alături, obosită.

Pe străzile întunecate, Adelaide și micul grup de studenți își făceau drum spre stânga. Haosul era în altă parte: strigăte îndepărtate, zgomot de geamuri sparte și la răstimpuri câte un pocnet – probabil o armă de foc. Grupul avansa discret, furișându-se pe cărări pline de zăpadă sau pe alei înguste, în cea mai mare liniște.

Când ajunseră la poalele stâncii, fiecare luă în primire câte un obiectiv. Unul dintre studenți plecă spre gara Tristan-Brücke, ca să le raporteze ce se petrecea acolo; un altul plecă să facă rost de o trăsură și de cai. Karl împreună cu alți patru studenți se postară pe partea opusă, ca să înceapă ascensiunea pe cărarea pe care Adelaide purtase steagul în ziua încoronării. Situația era mai periculoasă pentru ei întrucât riscau să fie văzuți – toată acea porțiune de stâncă fiind perfect vizibilă atât dinspre râu, cât și dinspre podul care-l traversa.

Restul echipei – adică cei însoțiți de Jim, Becky și Adelaide – se îndreptară către stația de funicular.

Nu aveau de gând să se folosească de el: ar fi fost chiar mai ușor de descoperit decât cei care urcau pe cărare. În afară de asta, ar fi însemnat să-l implice și pe șeful stației, și nu voiau să riște. Totuși, trenul funicular mergea pe șine montate pe niște grinzi orizontale de ancorare care urcau pe peretele lateral al stâncii precum o scară, și pe liniile acelea cățărătorii ar fi fost mult mai greu de observat.

Când ajunseră la mica stație de funicular, găsiră casa șefului de stație – care servea drept casă de bilete, cât și sală de așteptare – întunecoasă și liniștită. Unul dintre vagoane staționa pe platformă,

la capătul unui cablu foarte lung care-l unea cu celălalt vagon din vârful stâncii.

Becky trebuia să rămână jos, ascunsă în spatele tufișurilor din zona liniilor.

– Uite, îi spuse Jim întinzându-i un ghem de lână.

– Pentru ce este asta?

– Ca să ne dai semnale. Îl ții bine de un capăt și tragi tare de el dacă se ivește vreo primejdie. Fritz o să-l desfășoare treptat, pe măsură ce urcăm.

Becky legă capătul firului de lână bleumarin de arătătorul ei ca să se asigure că nu avea să-l scape printre degete. Apoi Adelaide, adunându-și poalele mantiei, se cățără peste gardul de lemn și pe povârniș, ținându-se de șine, mai sus de vagon. Exista o singură cale pentru funicular – folosită atât la urcare, cât și la coborâre. La jumătatea liniei, acolo unde se întâlneau cele două vagoane, drumul se despărțea în două formând o buclă, vagoanele virând apoi cu precizie unul pe lângă celălalt.

– Mult noroc! zise încetișor Becky. *Viel Glück!*

Se așeză pe o grindă din lemn scoasă din uz, la adăpostul tufișurilor. La nivelul ochilor ei erau roțile vagonului, care păreau foarte înclinate, orientate în sus pe șine, iar de cealaltă parte a barelor de protecție, stația era cufundată în liniște, cu obloanele trase și acoperișul plin de zăpadă strălucind vag sub cerul întunecat.

Un mic pârâu curgea la picioarele ei. Își cufundă mâna și duse apoi la buze apa rece ca gheața, spunându-și: „Walter von Eschten a băut apă din pârâul acesta atunci când lupta aici..."

Capătul firului de lână din mâna ei se mișca și vibra ușor pe când ceilalți escaladau stânca.

La jumătatea drumului, ghemul de lână se termină. Fritz îl strigă pe Jim, iar acesta îi întinse altul. Fritz legă capetele celor două fire.

Stratul de zăpadă era gros pe grinzile de lemn pe care călcau. Erau mult deasupra acoperișurilor caselor din apropiere, iar Jim se temea să nu-i vadă cineva. De pe acest versant al stâncii nu se vedeau nici străzile sau piețele principale din oraș și nici catedrala, podul sau palatul. În schimb, acoperișul din fier și sticlă al gării Tristan-Brücke se deslușea vag în depărtare, iar lui Jim i se păru că era cam multă agitație în fața acesteia.

La umbra tufișurilor din spatele lor se auzea clipocitul unui pârâu și înțelese că acesta provenea din același izvor care alimenta rezervorul de apă al vagonului de pe culme.

– Cum funcționează funicularul? îl întrebă în șoaptă pe studentul de lângă el în timp ce urcau.

– Rezervorul vagonului din vârf se umple cu apă și atunci devine mai greu decât cel de la poale, așa că pornește în jos trăgându-l pe celălalt sus. Mecanicul controlează viteza cu un dispozitiv de frânare. În timp ce pasagerii se urcă și coboară din vagon, el se ocupă de alimentarea rezervorului din vârf și îl golește pe cel de la bază. Simplu.

– Și îl menține pe cel din vârf din tot timpul?

– Nu știu asta. Doar nu te gândești să coborâm cu el?

– Eram doar curios.

Nu mai spuseră nimic până nu se apropiară de mica stație din vârful stâncii. Vagonul de deasupra lor părea că stătea să o ia la vale în orice moment amenințând să-i strivească, iar Jim era bucuros să pășească în afara șinelor și să se cațăre pe platforma de îmbarcare. Ca și vagonul de funicular, aceasta era împărțită în două secțiuni, la nivele diferite. Fritz se ghemui ascunzându-se la nivelul inferior al platformei, cu ghemul în mână, în timp ce Jim, Adelaide și ceilalți urcară pe trepte către platforma superioară.

Aceasta era la același nivel cu vârful propriu-zis al stâncii, locul unde fusese încoronată Adelaide. În centrul acesteia era suportul steagului. În această zi drapelul flutura țeapăn, probabil înghețat

bocnă. Singura construcție care mai exista în vârful stâncii era ghereta santinelei.

Garda steagului era formată din doi soldați care stăteau de pază câte patru ore și făceau cu schimbul, zi și noapte. De cele mai multe ori singura lor misiune era să stea nemișcați în poziție de drepți și să arate cât mai protocolar, dar, atunci când era frig, gardienii mărșăluiau energic înainte și înapoi ca să nu înghețe.

O mică portiță separa platforma stației de funicular de vârful stâncii. Fără să iasă din umbra acoperișului platformei, Jim începu să se târască până ce ajunse aproape de portiță. Santinelele făcuseră o cărare în zăpadă pe mica platformă, în jurul steagului; putea auzi tropăitul cadențat al bocancilor, dar pentru moment aceștia erau ascunși vederii, după zidul stației de funicular.

În spatele lui Jim veneau Adelaide și ceilalți. Fiecare student ținea în mână un pistol.

Dintr-odată la urechile lor ajunse o comandă răstită:

– *Halt!* Cine-i acolo?

Ei nu erau încă vizibili, așa că trebuia să fi fost vorba despre echipa de pe celălalt versant al stâncii. Înainte ca Jim să poată reacționa, Adelaide se apropie iute de portiță și spuse clar:

– *Die Königin* – Regina.

Jim fu lângă ea într-o secundă. Soldatul se întorsese confuz, iar puștile lor se îndreptau când asupra lui Karl – care se apropia de vârf –, când asupra lui Adelaide, care deschidea portița.

– Lasă pușca jos! îi spuse Karl soldatului. Nu vezi pe cine ai în față?

Amândoi soldații rămaseseră cu gurile căscate, zgâindu-se la Adelaide care făcu un pas înainte în timp ce-și descoperea capul. Un student ridică o lampă astfel încât soldații să-i vadă fața. Unul se uită la celălalt, neîncrezător, dar colegul său, copleșit de uimire, își prezenta deja arma. Primul se mai gândi câteva clipe, după care procedă la fel.

– Mi-aș fi dorit ca Becky să fie aici, murmură Adelaide. Jim, spune-le că poruncesc să coboare steagul jos, pentru că țara a fost invadată și că-l vom duce la Wendelstein, iar dacă vor să salveze această țară spune-le că sunt liberi să ni se alăture.

Jim traduse cu ajutorul lui Karl. Cei doi soldați se uitară unul la altul, iar pe fața lor se citea nedumerirea.

– Dar, Majestate, *Adlerfahne* stă aici pe tot timpul vieții unui monarh! Noi suntem aici ca să-l păzim, nu ca să-l dăm jos!

Adelaide încuviință din cap, iritată, apoi spuse:

– Știu. Iar voi sunteți niște gărzi de nădejde. Dar acesta e motivul pentru care *am venit* aici, înțelegeți? Am să car steagul cu mâna mea. Dacă nu-l vom duce de aici...

Adelaide se opri, pentru că dinspre gară se auzi o rafală de arme de foc, urmată de bubuitul unui tun. Capetele tuturor se întoarseră în direcția aceea. Jim traduse iute cuvintele ei și adăugă:

– Cei care trag sunt trupele armatei germane. Un trădător de la palat a încercat să o pună pe regină sub arest și a invitat armata germană să ne invadeze. Ei aveau de gând să o împuște pe Majestatea Sa, dar am reușit să evadăm la timp. Acum – vreți să faceți așa cum v-a cerut și să dați steagul jos?

Unul dintre bărbați ridică ochii spre steag, privindu-l cu tristețe.

– Suntem aici să păzim steagul! spuse el. E mai important decât orice rege sau regină! E aici de cinci sute de ani și în tot acest timp... în tot acest timp au existat aici bărbați ca mine, care l-au păzit, iar... eu *nu pot*, Majestate! Chiar dacă trupele germane sunt acolo, în vale, noi trebuie să veghem pentru ca drapelul să fluture în continuare pe stâncă!

Adelaide înțelese destul cât să-și dea seama ce trebuia să-i răspundă.

– Ai dreptate, spuse ea. Iar dacă Walter von Eschten ar fi în viață, ar fi mândru de dumneata, așa cum sunt și eu. Dar el nu a avut de înfruntat tunuri ca acelea din gară...

Căci tocmai atunci alt tun bubui. Puteau auzi și strigăte acum, iar fumul se ridica amenințător lângă gară.

– Dacă steagul rămâne aici, continuă Adelaide într-un amestec de germană și engleză, țara nu va rezista mai mult de o oră. Dacă urcă aici acum, am să-i înfrunt alături de voi pentru ca steagul să fluture în continuare. Dar, dacă îl vom duce departe, ei nu vor putea susține că sunt învingători – pentru că nu vor avea steagul! Și gândiți-vă ce a făcut Walter von Eschten atunci, demult? El a coborât drapelul și l-a dus la Wendelstein, vă amintiți? La castelul de acolo. S-a luptat cu cei din Boemia și i-a învins. Deci, asta *vom face și noi*. Vom duce drapelul la Wendelstein. Poporul acestei țări va ști ce înseamnă asta, și atunci toți ni se vor alătura, ca să învingem armata germană. Înțelegeți? Veniți cu noi! Mergeți cu mine la Wendelstein și salvați steagul!

Urmară câteva secunde de liniște. Nimeni nu se mișca; în mintea soldatului indecis se dădea o luptă între disciplina și imaginația sa și în cele din urmă, după vreo jumătate de minut imaginația învinse.

El luă poziția de drepți cu arma la picior și salută.

– Soldat Schweigner, zise el. La comanda dumneavoastră, doamnă!

– Caporal Kogler, spuse celălalt. Suntem cu dumneavoastră, Majestate.

Adelaide bătu încântată din palme.

– Așa vă vreau! Dați repede steagul jos, și apoi...

Se întoarseră brusc spre suportul drapelului. În acest timp, Jim auzi un fluierat ușurel venind dinspre platforma inferioară și alergă la portiță.

– Becky trage de fir! îi șopti Fritz cât putea de clar. Se întâmplă ceva în vale!

Jim sări pe platforma pe care stătea ascuns Fritz și amândoi priviră în josul povârnișului. Șina funicularului, umbrită de tufișuri,

tăia povârnișul ca o săgeată până la stația de la poale, bucla de trecere pe care o făcea la jumătatea drumului fiind singura deviație.

– Se vede mișcare pe platformă, șopti Fritz. Sunt doi – mai mulți –, se urcă în vagon! Au de gând să vină sus!

De sub vagonul care staționa lângă ei, Jim și Fritz auziră un zdrăngănit, iar vagonul se zdruncină ușor pe loc datorită sistemului de frânare prins de șine. Apoi se auzi sunetul apei gâlgâind în rezervor.

– Deschide ușile vagonului, spuse Jim. Iute!

Alergă înapoi spre trepte, se urcă pe platforma superioară și îl găsi pe Karl și alți doi studenți când aceștia deschideau portița. Auziseră și ei zgomotul apei din rezervor.

– Repede! O să coborâm cu vagonul în timp ce ei urcă; e controlat din vale...

În spatele lui Karl, cei doi soldați coborau steagul cu o atitudine solemnă. Adelaide îi ajuta, împăturindu-l ca pe un cearșaf proaspăt spălat, deși încercările ei se dovediră extrem de dificile, pentru că drapelul era înghețat bocnă.

– Grăbiți-vă! le spuse încetișor Jim. Suntem în pericol! Să mergem! Aduceți steagul pe platforma funicularului!

Adelaide tocmai împăturea ultimul colț, pentru a-i da o formă compactă. Niciunul nu voia să se urnească din loc înaintea ei; soldații își luară din nou puștile, iar studenții stăteau deoparte ca să-i facă loc...

Dinspre vagon se mai auzi un zdrăngănit, semn că greutatea în continuă creștere a acestuia forța din ce în ce mai tare dispozitivul de frânare.

Adelaide făcu primul pas. Nerăbdător, Jim o cuprinse protector, luând-o aproape pe sus ca să treacă de poartă. Karl ținu poarta deschisă, iar cei care veneau în spatele lui Adelaide trecură și ei în cea mai mare viteză, unii sărind gardul. Toate cele patru uși ale vagonului de funicular era larg deschise, iar ei se înghesuiră înăuntru exact în momentul în care vagonul porni în jos pe povârniș.

– Închideți ușile fără zgomot și țineți capetele la cutie! zise Karl. Mai bine așezați-vă pe podea ca să nu fiți văzuți!

Tremurând de neliniște, Becky stătea ghemuită sub un tufiș încărcat de zăpadă, urmărindu-i pe cei trei bărbați: baronul Gödel și un secretar tânăr cu joben și un ofițer cu sabie la brâu și cască cu panaș, se urcară în vagon, urmați de șeful de stație morocănos, care își încheia grăbit nasturii de la tunică.

Fata își scoase firul de lână de pe deget; acesta își îndeplinise misiunea. Ea știa că Fritz simțise semnalele ei pentru că-i răspunsese, dar era îngrijorată că nu putea vedea nimic din ce se întâmpla sus, pe culme. Șeful de stație verifică tensiunea cablului, apoi împinse levierul de frână înainte, iar vagonul se porni brusc, zdruncinându-se. Se mișca mult mai ușor în timpul zilei, pentru că roțile nu erau înghețate. Și totuși, începu să urce povârnișul, iar Becky ieși din tufișuri și se cățără printre grinzi, furișându-se pe platformă ca să vadă mai bine.

Ajunse la timp ca să vadă modul spectaculos în care vagonul inferior viră la stânga, făcându-i loc celui aflat în coborâre să vireze spre dreapta, ca să ajungă din nou, în cele din urmă, pe linia principală. Gândindu-se că vagonul care cobora avea să fie gol, ea nu-i acordă prea mare atenție; încerca să distingă ceva pe culme. Atunci când vagonul se opri însoțit de scârțâitul frânelor, ea privea tot în sus, concentrată, și tresări uimită când cele toate patru uși se deschiseră și douăsprezece siluete negre coborâră în fața ei.

– Cum? Oh, Dumnezeule, Jim! Tu ești?

– Da. Trebuie să o luăm din loc. *Repede.* Probabil că în acest moment se zgâiesc la suportul steagului, și...

– Grinda! spuse Becky.

– Care grindă?

– Am putea să o așezăm de-a curmezișul, pe linii, și...

Fata făcu un salt și se întoarse în locul în care așteptase ascunsă, în tufișuri. Karl și un alt student o urmară ca să o ajute. În acest timp auziră zgomotul apei eliberate din rezervorul vagonului. Apa o vărsa probabil într-un canal de scurgere aflat undeva sub șine. Ei ridicară grinda pe care șezuse Becky și o traseră afară din tufișuri, până pe șine.

– Vârâți-o sub roțile vagonului, strigă disperată Becky, ignorând juliturile sau zgârieturile cu care se alegea.

Încă doi studenți li se alăturară, iar grinda se rostogoli pe șine, în fața roților, dar fără să le blocheze de tot – chiar în momentul în care cablul se tensionă –, și vagonul se puse în mișcare.

– La o parte! strigă Karl și o trase la timp pe Becky de pe șine.

Vagonul începu să urce povârnișul clătinându-se și trăgând grinda după el.

Cu un ultim efort, ceilalți doi studenți reușiră să ridice grinda și să o proptească de-a curmezișul, între grinzile de ancorare care susțineau șinele. Vagonul se opri brusc, zdruncinându-se, iar cablul începu să zbârnâie precum coarda unei harpe.

– Veniți înapoi aici, repede, le strigă Jim încetișor, iar ei se cățărară peste șine și înapoi pe platformă, ajutați de ceilalți. Ascultați-mă acum, continuă Jim. Willi și Michael s-au întors din recunoaștere. Nici urmă de trăsură sau de cai, dar Trenul Regal așteaptă pregătit pe o linie de rezervă.

Bănuiesc că cineva vrea să fugă cu el din țară, dar, dacă ajungem acolo înaintea lor, am putea prelua comanda. Acum ne vom despărți în două echipe: eu, soldatul Schweigner, Becky și regina; caporalul Kogler, Karl și grupul său; ceilalți sunteți pe cont propriu. Îndreptați-vă spre gară. Ne întâlnim sub statuia... nu știu a cui o fi, femeile alea goale... știți voi care. E aglomerație peste tot, va trebui să ne prefacem că nu ne cunoaștem și să vorbim în șoaptă. Dar am un plan. Acum plecați! Repede!

Se împrăștiară în câteva secunde. Jim o ajută pe Adelaide să coboare treptele lunecoase până în stradă, apoi – ținând în brațe

voluminosul pachet din mătase la fel ca pe un copil – ea se alătură grupului îndreptându-se către gară. Jim își nota ceva în carnețel din mers.

*

Vârful Stâncii din Eschten se întrezărea de la ferestrele apartamentelor contelui Thalgau, tronând mult deasupra acoperișurilor din oraș. Bătrânul conte lăsă deoparte binoclul și se îndreptă de spate.

– Minna! strigă el. Uniforma mea. Te rog să o pregătești, draga mea!

Contesa se ridică. Până atunci ațipise îngrijorată pe sofa.

– Dar ce ai de gând să faci?

– Mă spăl, mă bărbieresc și mă îmbrac, apoi mă duc la grajduri să caut un cal.

– Nu te simți bine!

– În viața mea nu m-am simțit mai bine ca acum, zise el.

Contele era pământiu și avea ochii roșii. Mâna lui dreaptă tremura vizibil și se deplasa cu dificultate. Dar, după felul în care stătea în fața ei cu bărbia ridicată și cu spatele drept, ea înțelese ce avea de gând și recunoștea în sinea ei că era ceea ce se cădea. Privirea ei se încețoșă; nu-l mai vedea clar. Ea nu vedea în el un trădător. Tot ce vedea acum era soldatul tânăr și mândru pe care-l iubea de mai bine de patruzeci de ani – acesta era încă acolo, în sufletul lui.

Se duse repede să-i pregătească cea mai bună uniformă și pantalonii strâmți, de culoare verde-închis, cu vipușcă lucioasă; tunica cu nasturi aurii și șnur; chipiul înalt de culoare neagră, cu panaș roșu; cizmele de călărie și mantia; cingătoarea, sabia lungă și încovoiată de cavalerie.

Îl ajută să se îmbrace. Mâna lui stângă era amorțită – nu își putea încheia singur nasturii de la tunică, dar ca să nu-i rănească orgoliul, contesa se ocupă imediat de ei, fără a mai deschide subiectul.

– Fetița mea, spuse răgușit contele și o mângâie pe obraz.

Își pregăti apoi tocul din piele și revolverul, și, după ce îl reîncărcă, îl prinse la cingătoare, iar în cele din urmă își trase mantia neagră peste umărul stâng.

O privi în ochi. Nu le era ușor să vorbească. Totuși, micile intimități oferite de ritualul simplu al îmbrăcării – încheierea nasturilor, perierea hainelor, atitudinea sinceră și mândră, precum și gestul simplu de tandrețe – mâna lui care-i mângâia obrazul – aceste lucruri atârnau mult mai greu în balanță decât rușinea.

Îi sărută părul sur și plecă.

Generalul german îi dăduse lui Gödel o oră ca să-i aducă steagul, iar pentru el cuvântul era sfânt. După șaizeci de minute, când văzu că nu apărea nimeni cu steagul, generalul ceru să-i fie adus calul.

Lăsând pe mâinile subalternului său harababura de la gară, generalul și aghiotantul său plecară folosind o ieșire laterală. Tânărul ofițer consultă harta orașului și îi arătă generalului ceea ce-l interesa, apoi acesta își mână calul în direcția stâncii.

– Știi, Neumann, îi zise aghiotantului în timp ce-și croiau drum pe străzile pline de mulțime. Cred că mai e ceva la mijloc. Nu m-ar surprinde ca individul acela, Gödel, să aibă un plan de rezervă în favoarea lui. Cu atât mai bine.

– Dar de ce, domnule?

– Politica, băiete dragă. Dacă există într-adevăr ceva de care ar trebui să fie salvați – iar noi îi vom salva –, ieșim basma curată. Aceea e stânca? Acolo unde e vagonul ăla pe culme? Unde sunt oameni cu felinare?

Priviră mai bine printre acoperișurile caselor. Generalul își trase calul înapoi făcând politicos loc unui cuplu de tineri care treceau grăbiți: o fată zveltă acoperită cu o mantie cu glugă, care purta – se pare – un copil în brațe, și un tânăr îmbrăcat într-o jachetă de postav cu brațul trecut protector pe după umerii fetei.

– Se pare că ceva nu e în regulă acolo, în vârf, zise tânărul ofițer. Priviți. Cred că linia funicularului nu e în funcțiune sau așa ceva.

Generalul avea aceeași părere. Scuturã hățurile, și copitele calului răsunară pe dalele de piatră, în timp ce se îndreptau în galop spre stația de funicular.

Cam pe la ora aceea doi frați trecuți de prima tinerețe, tâlhari de râu specializați în spargerea clădirilor de pe mal, încărcând prada într-o barcă înainte de a vâsli mai departe, găsiră un cadavru agățat în vâslele lor. Cadavrele scoteau bani frumoși – dacă le duceai la Școala de Anatomie înainte să se descompună –, așa că merita să abandoneze temporar planul cu depozitul de tutun și să ridice cadavrul la bord.

Și era un cadavru pe cinste: păr negru, buze roșii, linii frumoase. Era și normal să te simți dezamăgit atunci când – după ce scoteai corpul din apă – acesta revenea la viață, tușind și eliminând apa din plămâni. Aproape se simțeau tentați să-i aplice o lovitură în cap ca să facă din ea un cadavru adevărat, dar acești frați erau, de fapt, niște oameni sensibili.

În timp ce Miroslav vâslea spre casa lor dărăpănată din Centrul Vechi, Josef îi frecă răbdător mâinile și o ajută pe femeie să se ridice în capul oaselor, ducându-i la buze o ploscă cu rachiu de prune. Ea începu să respire normal și la un moment dat deschise ochii.

– Cred că se va face bine, Slava! spuse Josef. Da, da, draga mea, încearcă să respiri adânc, o să fii curată și uscată în câteva minute. Ai avut mare noroc că noi tocmai dădeam o tură cu barca, nu-i așa? Aproape am ajuns acasă. O să fie bine acum...

Statuia la care se referea Jim era o reprezentare alegorică a Păcii, care primea omagii din partea Artei și Comerțului – un monument turnat în bronz, așezat pe un soclu din marmură.

Nu părea să aibă vreo legătură cu Compania de Căi Ferate, dar cele trei nuduri durdulii și vesele erau un loc de întâlnire preferat de mulți, iar acum – când mulțimea începea să ia în zeflemea trupele germane, care se adunaseră la intrarea în gară – Pacea, Comerțul și Arta erau mai populare ca niciodată. Mai mulți tineri se cățăraseră pe monument, iar unul stătea călare pe umerii confortabili ai Păcii, amenințând cu pumnii și strigând obscenități invadatorilor.

Așadar, nu era prea greu pentru Jim și ceilalți să se strecoare neobservați printre rebeli. Vorbi cu Anton mai întâi:

– Anton, tu rămâi în oraș. Ia aceste notițe – sunt doar câteva cuvinte – baza pentru o broșură. Încearcă să le tipărești în cât mai multe exemplare, apoi împarte-le peste tot: lipește-le pe ziduri, strecoară-le pe sub uși; trebuie să ajungă în tot orașul. Lucrul cel mai important acum este ca oamenii să afle ce s-a petrecut. Regina a fost arestată la ordinele lui Gödel și era cât pe ce să fie executată, dar ea a scăpat și a dus steagul într-un loc sigur – la fel ca Walter von Eschten – la Wendelstein. Steagul e liber – acesta e mesajul. Nimeni nu trebuie să creadă că s-a predat sau că a trădat țara. Fă asta imediat!

Anton încuviință din cap, făcând un soi plecăciune în fața lui Adelaide și dispăru.

Jim îi făcu un semn lui Karl, care spuse:

– Acum trebuie să ajungem urgent la liniile de rezervă din partea dreaptă a gării, undeva în spatele hotelului de acolo. Vedeți unde este postul de manevră. Michael spune că Trenul Regal e tras acolo în față, iar locomotiva cu aburi e gata de plecare. Cu siguranță, Gödel avea de gând să fugă, dar noi i-am luat-o înainte. Unchiul lui Willi e mecanic de locomotivă; el știe bine cum funcționează, iar soldatul Schweigner știe și el – vor lua în primire locomotiva. Lucrul cel mai important este să o urcăm pe regină la bord. Imediat ce va fi în tren, vom pleca indiferent dacă restul grupului vor ajunge sau

nu la timp. Așa că despărțiți-vă acum, vedeți cum ajungeți acolo și mult noroc!

Le luă cinci minute să-și croiască drum prin mulțimea adunată în jurul hotelului și să se strecoare pe strada din spatele acestuia; douăzeci de secunde să pătrundă în holul pustiu și treizeci ca să iasă de acolo; apoi se treziră pe un peron mic și murdar, sub un turn de apă, și la numai o sută de metri distanță – în fața unui post de manevră înnegrit – se aflau cele două vagoane cafenii ale Trenului Regal. Aburul ieșea pe coșul micuței locomotive, iar ei rămaseră pe loc privind siluetele întunecate ale lui Willi și soldatului Schweigner – înfășurat în mantaua sa – care săreau în cabina acesteia.

– În regulă, să mergem, zise Jim și coborâră alergând povârnișul de la capătul peronului, apoi traversară porțiunea cu pietriș până la tren.

Studentul Michael îi aștepta lângă ușa deschisă a vagonului. Le spuse în șoaptă:

– O să rămânem aici ca să blocăm celelalte trenuri cât vom putea. Linia asta duce la Andersbad, iar până acolo drumul e liber. Succes!

Mai multe mâini se întinseră spre ei ca să-i tragă la bord, iar Michael le făcu semn cu mâna celor din locomotivă. O altă mână flutură în semn de răspuns și, cu o smucitură, trenul se puse în mișcare. Reușiseră să scape.

CAPITOLUL 18

Întunericul de dinaintea zorilor

Strigăte, agitație și focuri de armă, însă trenul prindea viteză și în scurt timp trecu de pe linia de rezervă pe linia principală. În urma trenului rămăseseră două siluete negre pe fundalul alb al zăpezii, care se îndepărtară în grabă să schimbe macazul.

Jim se relaxă și privi în jur.

Se aflau în capătul celui de-al doilea vagon. Nu putea să vadă mare lucru înăuntru, pentru că singura lumină provenea de afară, dar, în cele din urmă, Karl scăpără un chibrit și aprinse o lampă cu gaz. Pe măsură ce flacăra lămpii se stabiliza, interiorul vagonului devenea vizibil: un salon spațios și confortabil, cu scaune plușate, podea mochetată și lambriuri din lemn de mahon.

Adelaide depuse cu grijă steagul pe una dintre mese. După ce-l aranjă, ridică ochii:

– Domnule Von Gaisberg, zise ea, vrei să le spui tuturor să vină aici, te rog?

Apoi o zări pe Becky, cu fața albă ca varul din cauza epuizării, abia ținându-se de spătarul scaunului.

– Stai jos, îi zise, așezându-se și ea. Mai așteaptă doar un minut, poți să adormi după aceea, dar acum vreau să mă adresez tuturor.

Karl reveni împreună cu alți cinci studenți și cu caporalul Kogler. Ea le ceru să se așeze, iar ei ascultară – caporalul într-o poziție deloc confortabilă, din cauza puștii.

Adelaide le vorbi, iar Becky traduse.

– V-ați descurcat foarte bine cu toții. Am fost și suntem la un pas de a pierde steagul. E evident ce căuta baronul Gödel pe vârful stâncii. Dar steagul se află încă în posesia noastră, Razkavia e încă independentă, iar eu sunt în continuare regină. Iată ce vom face. O să ducem trenul acesta la Andersbad – acolo duce linia –, apoi vom merge direct la garnizoană. Am să vorbesc cu trupele de acolo și am să fac apel la oamenii loiali din oraș ca să mă susțină. Trebuie să ajungem apoi la vechiul castel de la Wendelstein. Toată țara va ști ce înseamnă asta.

Karl tuși ușurel.

– Wendelstein e numai la câțiva kilometri de Schwartzberg, Majestate. Contele Otto...

Studentul ezită. Adelaide îl încurajă:

– Continuă.

– Ei bine, sunteți sigură de atitudinea acestuia față de dumneavoastră? Cu toții știm că se aștepta să urmeze la tron. A fost cumva implicat în acest complot?

Chipul reginei deveni aspru, iar ochii ei întunecați aruncau săgeți. Jim și Becky cunoșteau prea bine această expresie.

– Nu știu ce va face contele Otto. Am fost regină îndeajuns de mult timp ca să cunosc importanța steagului și ce anume a făcut Walter von Eschten la Wendelstein. Și contele Otto cunoaște. Va fi decizia sa de partea cui să lupte. Mai are cineva vreo întrebare?

Se uită în jur. Fețele pe care le vedea erau sumbre. Nimeni nu spunea nimic.

– Prea bine. Acum cu toții avem nevoie de odihnă. Sugerez să dormim până ajungem la Andersbad. Vă puteți instala confortabil oriunde vreți. Și vreau să vă mai spun că sunt mândră de voi...

Becky se afla în acel stadiu al oboselii în care începi să-ți imaginezi tot felul de lucruri sau poate să vezi anumite ciudățenii care în mod normal sunt invizibile. I se părea că vede pe chipul lui Adelaide o expresie aparte atunci când îl privea pe Jim – lucru

valabil și pentru Jim, de altfel – o expresie sălbatică, dar în același timp tandră și lacomă, timidă și cumva *animalică* – un amestec ciudat din toate. Cei doi nu-și puteau lua ochii unul de la celălalt. După ce regina și Becky trecură împreună în primul vagon. Becky aprinse lampa în compartimentul de dormit, o surprinse pe Adelaide rozându-și nervoasă o unghie, cu obrajii în flăcări și respirând grav.

– Du-te și-l cheamă pe Jim, fu tot ce îi spuse.

Fata îl chemă, iar când se întoarse însoțită de el, Adelaide tocmai desfăcea micul săculeț din catifea pe care i-l ceruse lui Becky cel din sertarul biroului. Dimineața aceea, în care se treziseră în apartamentele ei de la palat, părea atât de îndepărtată! Jim tremura. Ochii lui verzi erau roșii de nesomn, dar străluceau, aprinși de emoție, la fel ca ai lui Adelaide. Într-adevăr, se gândi Becky, e absolut indecent; dacă se vor atinge vor exploda...

Apoi Adelaide îi surprinse pe amândoi.

– Voiam să fac asta de ziua mea, dar nu sunt sigură când pică și, oricum, cine știe dacă vom supraviețui până atunci. Și dacă vreunul din voi va refuza, am să-i scot ochii, pentru că – ce naiba – eu sunt regina și pot să fac ce-mi place. Acum, Jim, trebuie să îngenunchezi. Haide, în genunchi!

El se așeză încet în genunchi, iar ea scoase din săculeț o stea din aur – o decorație superbă prinsă de o panglică din mătase verde.

– Acesta e Ordinul Sf. Ștefan. E un ordin nobiliar. Asta înseamnă că ai rang de nobil: baron sau ceva de genul, nu-mi amintesc prea bine ce anume. Pentru tot ce ai făcut de la început – pentru regele Rudolf și pentru țară, nu pentru mine.

Pentru prima dată în viața lui, Jim rămase fără glas. Ochii lui străluceau – Becky credea că era furios, dar se înșela. El luă mâna pe care Adelaide o ținea întinsă spre el și o sărută.

Adelaide îi aranjă panglica în jurul gâtului și se întoarse spre Becky.

– Acum tu, zise ea. Am una și pentru tine. Scotoci în săculeț și scoase o medalie din aur prinsă cu o panglică stacojie. Apropie-te, îi spuse.

Becky se apropie, iar Adelaide îi prinse decorația în piept.

– E Înaltul Ordin al Vulturului Roșu, zise ea. Clasa a Doua. E pentru civili. Pentru că ai fost o interpretă atât de bună. Acum du-te să te culci în celălalt compartiment, Becky. Vreau... vreau să vorbesc cu...

Becky se retrase, iar în timp ce închidea ușa, auzi un oftat sau un geamăt – așa ceva –, sau poate amândouă. Sincer, se simțea înlăturată, dar nu pentru că fusese trimisă să doarmă în celălalt compartiment, ci pentru că cei doi își doreau atât de mult să fie singuri ca să... ce anume? Știa, dar roși când se gândi la asta. Ei își doreau acest lucru cu o intensitate de care nu putea decât să se minuneze. Poate că nu era destul de matură ca să înțeleagă; poate că pasiunea venea după mai mulți ani de experiență sau poate că trebuia să apară o persoană anume pe care încă nu o cunoscuse și cu care...

Cu obrajii îmbujorați și medalia prinsă în piept – Înaltul Ordin Cavaleresc al Vulturului Roșu, Clasa a Doua – Becky adormi. Trenul spulbera pufăind liniștea hibernală a nopții.

În cabina locomotivei, studentul Willi verifica mecanismele de control. Manometrul de presiune oscila în jurul valorii de 75 de kilograme pe centimetru pătrat – o valoare destul de scăzută, dar pe de altă parte și nivelul apei era scăzut. Nu fusese timp să umple rezervorul. Să încerce să alimenteze cazanul cu mai mult combustibil, ca să ridice presiunea? Ar fi trebuit poate să se oprească undeva ca să găsească apă, dar unde? Oricum, dacă mergeau cu viteză scăzută, riscau să fie prinși. Era o adevărată dilemă. Și nu era singura. Să fi fost linia liberă într-adevăr? Nu mai erau alte trenuri în grafic, dar o cursă specială ar fi putut apărea oricând, și nu puteau schimba macazul după bunul lor plac.

Și mai era și soldatul Schweigner. Lui Willi îi venea greu să se înțeleagă cu acesta. Se ocupase de umplerea cazanului cu combustibil și avusese grijă de foc, dar vorbise foarte puțin, iar atunci când Willi îl întreba ceva, soldatul răspundea monosilabic. Acum stătea în ușa locomotivei, pe partea stângă, cu capul în afară și mâna pavăză la ochi pentru a evita fumul și ninsoarea deasă care începuse din nou.

Fulgi mari de nea intrau roind în cabina locomotivei, iar Willi se simțea norocos stând atât de aproape de cazan, chiar dacă acesta duduia infernal.

Curios să vadă unde se aflau, scoase capul pe partea dreaptă – în timp ce soldatul Schweigner făcea același lucru pe partea stângă – și puse mâna pavăză la ochi. Nu era decât întuneric, viscol și vuietul infernal al locomotivei, iar în secunda următoare studentul primi o lopată în moalele capului – o lovitură atât de puternică încât auzi clopoței – sau era doar imaginația lui? Brusc se văzu în genunchi. Încercă să se prindă de ceva, dar totul se petrecea cu încetinitorul în capul lui, și apoi veni o altă lovitură care îi aminti toată durerea pe care prima abia dacă apucase s-o răspândească.

– Regina, îngână el, dar nu mai putu continua, pentru că era cu fața lui în jos, apoi simți că alunecă și vântul îl desprinde din locomotivă într-un întuneric profund, cu pietriș și rădăcini de copaci și gheață, iar sub gheață – apă, o apă adâncă.

Sodatul Schweigner se ridică tremurând. Abia mai putea să țină lopata în mână. Dar își făcuse datoria sau mai bine spus, doar prima parte a acesteia; pentru restul nu mai trebuia să aștepte prea mult.

Apucă ferm mânerul, mai azvârli câteva lopeți de cărbune în cazan și închise ușa acestuia. Verifică viteza: 40 de kilometri la oră, dar urma un povârniș. Presiunea creștea. Căută conducta de abur și găsi supapa de siguranță, pe care o distruse apoi cu o lovitură de lopată. În timp ce locomotiva încetinea până la 32 de kilometri la oră, iar acul indicatorului de presiune atinse punctul maxim,

soldatul Schweigner sări din cabina locomotivei și se rostogoli pe un dâmb acoperit de zăpadă, oprindu-se cu răsuflarea.

Încercă să se ridice ținându-se de copacul în care se izbise și se șterse de zăpada la ochi ca să îndepărteze. Trenul trecu pe lângă el și se îndepărtă, prinzând viteză după creasta dealului. Acum urma o coborâre abruptă – Schweigner cunoștea bine această rută. Nu putea prezice când avea să explodeze boilerul; erau în mâinile Domnului, de acum încolo.

Gemând, escaladă povârnișul și porni târșâindu-și picioarele în direcția orășelului Sf. Wolfgang, care se afla la mai puțin de un kilometru distanță – unde știa că avea să găsească un oficiu telegrafic.

De la subsolul unui atelier tipografic din cartierul Universității, mai multe persoane ce cărau teancuri de foi volante pe care nu se uscase încă cerneala se strecurau pe străzi vârându-le în mâinile trecătorilor, în cutii poștale ori prin buzunare sau lipindu-le pe zidurile caselor, pe stâlpii de iluminat sau pe uși.

Din loc în loc oamenii se opreau să le citească sau își trăgeau de mânecă vecinii și arătau cu degetul semn în sus, spre stâncă:

– Regina a luat steagul! A plecat cu el la Wendelstein precum Walter von Eschten!

– Ce lovitură de teatru! E la fel ca în Evul Mediu!

– Asta o să le vină de hac...

Străzile erau pline de oameni nedumeriți; în unele locuri se trăgea cu arma. Comandantul forțelor germane, generalul Von Hochberg, își ținea în rezervă cea mai mare parte a trupelor, pentru că era sigur că la un moment dat armata Razkaviei s-ar putea răzgândi și ar veni să susțină micile grupuri de civili care-i amenințau cu puștile lor de vânătoare și cu bolovanii din caldarâm.

De îndată ce aflase ce se petrecuse pe vârful stâncii, îl pusese pe baronul Gödel sub arest. Șambelanul, surprins și amărât, nu avusese de ales.

Imediat după aceea, generalul Von Hochberg, văzând că izbucnise un incendiu în cartierul bancar trimise o companie de grenadieri cu ordin să stingă focul și să-i protejeze pe civili; și tocmai se pregătea să plece ca să se ocupe de baricadele din zona universității când un maior agitat apăru călare însoțind o trăsură acoperită.

– Domnule general! Priviți pe cine avem aici! L-am găsit lângă gara de la Grădina Botanică.

Generalul privi înăuntru unde se afla prințul Leopold însoțit de infirmiera trimisă de Gödel.

– Cine e?

– Prințul Leopold, spuse infirmiera speriată, încercând să-l protejeze pe prinț și temându-se să nu fie acuzată de ceva.

– Ah! Acum înțeleg.

Generalul înțelegea acum restul planului baronului Gödel. Aruncă o privire chipului demn de milă al prințului și se întoarse spre maior.

– Du-l pe bietul om înapoi la palat, dă-i o dușcă mare de rachiu și lasă natura să-și urmeze cursul. Neumann, unde ești? Hai să rezolvăm problema cu baricadele acelea...

Între timp, studenții cu broșurile înaintau prin Centrul Vechi pe alei, străduțe încălcite și prin curți înguste, cu mesajul lor de evadare și speranță. Miroslav Kovaly, unul dintre bătrânii tâlhari de râu, era în stradă căutând ceva de-ale gurii pentru oaspetele lor pescuit din apă, când un tânăr îi îndesă în mână o broșură.

– Uite, tataie! Citește asta! Du-l acasă și arată-l familiei!

– Așa am să fac. Mulțumesc...

Trenul se legăna amenințător pe șine, iar Jim se trezi. Brațul său înțepenise sub capul lui Adelaide. Ea dormea încă, iar când el încercă să-și retragă brațul, ea protestă murmurând:

– Nu pleca...

Dar el o sărută și sări din pat, scuturându-și puțin umerii ca să se dezmorțească. Nu avea nicio îndoială: trenul se clătina ca o barcă

prinsă într-o furtună. Șocurile erau atât de puternice încât săculețul din catifea al lui Adelaide și jacheta lui căzuseră din cuier.

– Trezește-te! îi spuse el și o scutură ușurel de umăr. Haide, iubito... pentru Dumnezeu...

– Ce este?

Adelaide se ridică moleșită în capul oaselor, simți mișcările bruște ale trenului și se agăță de brațul lui, surprinsă. Jim, ce se petrece?

– Cred că trenul a scăpat de sub control. Am să mă duc în față să verific. Îmbracă-te și vezi de steag. Rămâi lângă pat. Dacă trenul sare de pe șine măcar vei ateriza pe moale.

Își puse iute jacheta, își legă șireturile pantofilor, apoi o luă în brațe.

– Te iubesc, îi mărturisi. Înțelegi? Mai mult decât orice pe lume. Viața, moartea, Razkavia, Anglia – sunt nimic pe lângă acest sentiment. Nu ți-am spus până acum, dar trebuia să o fac.

Fața ei era îngropată în scobitura gâtului său. Îi mângâie părul negru, atât de bogat și parfumat, apoi o auzi spunând:

– Jim, dintre toți bărbații pe care i-am cunoscut, te-am iubit numai pe tine și te iubesc din prima zi în care te-am văzut la firma Lockhart și Selby... de atunci nu am încetat să te iubesc. Te iubesc, Jim...

Trenul fu zguduit de o explozie, care le aminti de dimineața însorită din St. John's Wood Street – cea petrecută cu câteva luni în urmă – pentru că răsunase de parcă ar fi explodat o bombă. O secundă mai târziu urmă o hurducătură grozavă, mai puternică decât cele anterioare și vagonul se zgudui sărind de pe șine, apoi se răsturnă – moment în care amândoi fură aruncați în perete, deși nu mai știau dacă acela era peretele, tavanul sau podeaua. Urmă o luptă disperată cu așternutul și mirosul însoțit de șuierul unei scurgeri de gaz, apoi flama unor cărbuni încinși, căldura degajată de fierul înroșit...

Jim își adună forțele și făcu un ultim efort. Piciorul îi era prins. Încercând să se elibereze, căzu pe spate și sparse un ochi de geam. Se ridică din nou, o găsi pe Adelaide aproape inconștientă, cu o tăietură la tâmplă, și o eliberă dintr-o singură mișcare.

Ea era în cămașa de noapte. Jim zări în mormanul de cearșafuri mantia ei de culoare neagră și o trase, apoi, ridicându-se, se lovi cu capul de geamul de deasupra lui și trase o înjurătură înainte să-l spargă.

– Vino aici, spuse el și o ridică. Era la fel de ușoară ca un copil. O împinse cu putere prin golul ferestrei, apoi o ajută să se cațăre singură. Repede! îi spuse. Fugi, îndepărtează-te de locomotivă, mă duc după Becky, mai strigă el și în același moment zări una din cizmele reginei. Era desculță în zăpadă. Vagonul răsturnat scânteia roșu-aprins, iar șuieratul gazului se auzea din ce în ce mai tare. După câteva secunde de căutări, Jim găsi și perechea cizmei, apoi ieși din trenul răsturnat cu amândouă în mână.

– Întoarce-te! o strigă el. Du-te și ia steagul! Grăbește-te!

Adelaide încuviință din cap, se uită la el cu acei ochi negri atât de dragi și își trase cizmele în picioare orientându-se spre cel de-al doilea vagon, mai departe de primul. La urechile lui Jim ajunseră alte voci și apoi se iviră brațe și capete, și trupuri care se salvau din vagonul avariat, dar el se întoarse, pășind pe carcasa răsturnată și îndreptându-se iute spre următoarea ușă. Apăsă clanța, deschise ușa și strigă:

– Becky! Becky! Unde ești?

Ea răspunse destul de calmă din întuneric:

– Nu striga. Cred că mi-am rupt ceva. Brațul sau coasta, clavicula, nu mai știu. Nu mă pot mișca.

Jim se lăsă în jos și bâjbâi prin întuneric până ce-i atinse brațul, care era întins pe lângă corp. Înțelese că era prinsă sub patul de sus, care se desprinsese din peretele de lemn. Jim ridică de un capăt al patului și o întrebă:

– Acum poți să te miști?

Becky încercă, adunându-și puterile, dar scoase un strigăt de durere, apoi încercă din nou, în timp ce el ridica patul de deasupra cât putea de mult. După ce reuși să iasă, Jim îl lăsă din nou să cadă.

– Ai cizmele în picioare?

– Nu...

– Vei avea nevoie de ele.

El întinse mâna și începu să caute prin jur până ce le găsi; le aruncă afară prin deschizătura ușii de deasupra lor, apoi o cuprinse cu mâinile de talie, ca să o ridice. Fata leșină. O ridică mai ușor așa și simți că avea coastele rupte când o lipi de trupul lui, dar continuă să o împingă neîndurător până ce partea superioară a corpului ei ajunse în exterior; apoi se cățără deasupra vagonului și o trase afară. Majoritatea studenților ieșiseră deja din cel de-al doilea vagon. Caporalul Kloger tocmai îi întindea îngrijorat drapelul lui Adelaide, care văzu că una dintre margini era ruptă. O fâșie de mătase de un roșu-aprins atârna acum din steagul împăturit.

– Toată lumea e teafără? întrebă ea.

– Michael e mort, zise Gustav cu o voce tremurătoare. Are gâtul rupt. E mort...

În spatele lui, doi studenți ridicau cu grijă trupul lui Michael, pe care îl transportară apoi până sub copaci și-l acoperiră cu o pătură. Jim puse mâna pe umărul lui Gustav și-l scutură ușurel. Karl întrebă:

– Unde e Willi? L-ați văzut cumva în cabina locomotivei?

Priviră de-a lungul șinelor deformate. Strălucirea jăraticului era sinistră, trunchiurile negre ale copacilor ițindu-se din întuneric ca niște aripi scheletice ale unui decor macabru. Jim, în starea de delir și epuizare în care era, nu ar fi fost deloc surprins să-l vadă în acel moment pe Henry Irving[1] ivindu-se în sania sa din *Clopotele,* sau dacă toți copacii s-ar fi dat la o parte alcătuind un cadru de tablou

[1] Renumit actor britanic (n.tr.)

ca să-i facă loc să treacă lui Louis dei Franchi, rănit după duelul său fatal din *Frații Corsicani*.

– Adună-te, își spuse el și scutură din cap. Willi nu e de găsit, rosti el în germană, și nici soldatul acela, cum se numește...

– Schweigner! zise caporalul. El nu a fost convins de la început! La naiba, ar fi trebuit să mă urc și eu cu el în locomotivă...

– Nu avem timp să mai îndreptăm lucrurile acum, zise Jim. Luați repede din vagoane tot ce aveți nevoie.

Ca și cum ar fi vrut să-i întărească spusele, o limbă de foc se ridică brusc în spatele lor. Gazul scurs luase foc, iar forța combustiei îi făcu să se clatine pentru o clipă.

În timp ce doi dintre ei se cățărau din nou pe vagon ca să-și recupereze armele, Jim îl întrebă pe caporal:

– Știi unde suntem?

– Nu departe de Andersbad. Uite, acolo e un indicator.

Pe trunchiul unui copac era bătută în cuie o tăbliță dreptunghiulară cu însemnele șterse ale Companiei de Căi Ferate Razkaviene.

Jim privi mai departe de locomotiva în flăcări, cu mâna strașină la ochi, și nu văzu decât o depresiune cu numeroase rânduri ascendente de pini maiestuoși pierzându-se în întuneric.

– Înseamnă că nu suntem prea departe de castel, zise el.

– E chiar în vârful dealului, auzi o voce gâtuită undeva mai jos de el, iar când privi într-acolo o zări pe Becky șezând pe o buturugă și ținându-se de coaste.

– Dacă e atât de aproape, vom ajunge destul de repede acolo, spuse Adelaide. Trebuie să ducem steagul sus...

Se opri din vorbit și ascultă același sunet pe care-l auzeau toți: zgomotul cadențat al unei locomotive cu aburi undeva în depărtare, venind dinspre capitală. Noaptea era liniștită, iar trenul era destul de departe încă, dar zgomotul era inconfundabil.

– Nu avem de ales, zise Jim. Plecăm imediat într-acolo.

Karl interveni:

– Dar fräulein Winter?

Becky tăcea. Jim îi putea vedea lacrimile strălucindu-i pe obraz.

– Te poți mișca? o întrebă încetișor.

Ea clătină din cap.

– Lăsați-mă aici. O să mă ascund, găsesc eu o soluție.

– Nu te prosti! o certă Adelaide. Doar nu crezi că aș putea permite așa ceva. Nu are rost să mai comentezi, nu avem timp pentru asta. Aduceți niște pături din vagoane, haideți. Improvizați o targă!

Karl și alți doi studenți săriră înapoi în vagoane în timp ce Jim și caporalul Kogler smulseră doi copăcei de pe care tăiară crenguțele.

Două minute mai târziu, Becky era întinsă pe o pătură legată între două bețe. Era nespus de dureros, iar când cei patru care cărau targa începură să se poticnească pe povârnișul abrupt, abia se putea stăpâni să nu urle.

Dar înaintau – așa zdrențuiți și obosiți cum erau – și în scurt timp ajunseră destul de departe de calea ferată, mergând printre copaci. Jim privi în urmă. Locomotiva în flăcări încă se mai vedea din locul acela. Își ciuli urechile. Zgomotul celuilalt tren se auzea mult mai distinct. Părea să fi redus viteza – ceea ce însemna că văzuseră deja rămășițele trenului regal sau că se așteptau să le vadă –, probabil că cineva îi avertizase. Schweigner... Ridică din umeri.

– Cât mai avem până la castel? îl întrebă pe Karl.

– E în vârful dealului. Suntem pe drumul cel bun.

– Aș vrea eu *să fim* pe un drum sau măcar pe o cărare. Terenul ăsta e al naibii de anevoios. Haideți! Vreți să mai facem schimb, băieți?

Cei patru purtători ai târgii cedară bucuroși sarcina lui Jim, Karl, Gustav și caporalului. Becky nu se mișca, dar Jim auzea câte un geamăt aproape insesizabil care spunea totul despre durerile pe care le îndura.

– Nu mai avem mult, fetițo, o încurajă el, știind însă că era o minciună.

Peste bolovani și rădăcini de copaci, alunecând pe alocuri pe mușchi înghețat, sărind peste gropi camuflate de zăpadă, urcau, împleticindu-se, fiecare dintre ei concentrându-se asupra bucății de pământ de la picioarele lor. Nuanțe vagi de gri și negru erau tot ce puteau vedea. După un timp, genunchiul la care Jim se rănise cu mulți ani în urmă zvâcnea de durere, dar continua să meargă – cu ghetele pline de zăpadă și fața zgâriată de crengi, încercând să țină bățul de la targă cât mai drept.

În fața lui pășea Adelaide, strângând steagul la piept. Regina mormăia concentrată un lung șir de imprecații, numai pentru tine.

Apoi sesizară o schimbare în zgomotul cadențat al trenului care se apropia. Se auzi un scârțâit prelung de frâne și șuierul aburului, deși zgomotele erau aproape complet estompate de copaci.

– Au ajuns la tren, zise Karl.

– Nu vă opriți, spuse Jim și merseră mai departe.

Biata Becky părea să fi leșinat din nou, pentru că nu se mai auzea nimic din pătura groasă. Jim o privi cu tristețe. Fără îndoială, era periculos să o transporte așa – coastele rupte i-ar fi putut perfora un plămân. Acesta era doar un mic aspect al întregului dezastru. Practic, era sigur că aveau să moară cu toții – acolo, în acel colț al Europei uitat de lume – pentru o cauză care era deja pierdută. Dan Goldberg avea dreptate: Germania sau Austria avea să învingă Razkavia, era inevitabil.

Și dacă puteai identifica atât cauza, cât și efectul cu oarecare acuratețe, își spuse el, puteai reuși să urmărești firul evenimentelor mergând invers spre sursa problemei; și acesta s-ar fi putut afla la mii de kilometri distanță și cu mulți ani în urmă, în registrele vreunui bancher sau în copilăria unui prințișor frustrat; dar cel mai probabil existau un milion de astfel de fire – și dacă oricare dintre acestea s-ar fi răsucit sau s-ar fi rupt în mod diferit, consecințele ar fi fost și ele diferite. Nu exista o logică a lucrurilor, se gândi Jim; totul era haotic, întâmplător. Nu erau decât o bandă de amărâți

zdrențăroși care voiau să ducă o bucată dreptunghiulară de mătase într-un morman de ruine și aveau să moară apărând-o. Din moment ce nimic nu avea sens, această acțiune părea să semnifice la fel de mult ca oricare alta.

Ascensiunea deveni ceva mai ușoară. Copacii se răriseră. Cerul încă nu se luminase, dar era ceva în aer care anunța apropierea zorilor – o prospețime, o schimbare în direcția vântului. Era destul de rece. Jim simți sudoarea rece pe față.

– Hai să schimbăm, zise cineva și cei patru purtători pasară din nou bețele celor care se odihniseră între timp. Jim aruncă o privire către Adelaide. Aceasta mergea cu capul plecat, iar mantia ei se târa pe jos, udă la poale. Avea cămașa ruptă, iar marginile de dantelă ale acesteia erau murdare de noroi, însă ținea steagul la piept cu îndârjire.

– Ești bine, fetițo? o întrebă el.

Adelaide dădu capul pe spate și ridică bărbia. În lumina dinaintea zorilor – acea oră a fantomelor, când lumea devine gri – ochii ei magnifici străluceau negri, plini de emoție.

– Da, murmură ea. Cât mai avem?

– Nu știu, nu mai e mult.

Jim o luă de mână și o ajută să urce ultimul dâmb abrupt acoperit de zăpadă. Ajunseră la marginea pădurii. Rămaseră pe loc printre copaci, studiind priveliștea ce li se deschidea în față: un lanț de munți sălbatici cu văi abrupte. Cerul care atârna deasupra lor era greu de zăpadă, având o culoare metalică, întunecată, în tonuri gri-vinețiu. Chiar în fața lor, pe o colină acoperită de zăpadă imaculată, se aflau ruinele castelului Schloss Wendelstein pe care Adelaide le văzuse ultima dată sub soarele fierbinte al unei după-amiezi de toamnă. Locul arăta acum mult mai dezolant: turnul se înălța direct spre cer ca un ultim dinte dintr-o gură știrbă, liniile zidurilor năruite abia distingându-se sub stratul de zăpadă.

În stânga se vedea o cărare care cobora spre castel pierzându-se apoi în pădure, către oraș. Întunericul se adunase sub crengi; lumea era învăluită în tăcere.

Și în liniște, după ce cercetară cu atenție împrejurimile, prin zăpadă. Drumul era mai lin aici, se deplasau mai ușor, dar le era frig și înaintau lent – căci stratul de zăpadă le ajungea până la genunchi. Becky se trezise și ceruse să fie așezată jos, iar Karl o ajută să meargă. Le luă aproape zece minute să traverseze cei aproape patru sute de metri până la primul zid năruit al castelului.

Nu ar fi folosit la nimic să se refugieze în turnul castelului, pentru că acesta era precum o cochilie goală. Acoperișul se prăbușise în interior, iar parterul era acoperit cu mormane de moloz năpădite de rugi.

Adelaide privi în jur și era clar că nu încetase deloc să mai fie regină. Acum mai mult ca niciodată, era regină și avea un cuvânt de spus.

– Luați unul dintre bețele acelea de la targa cu care ați cărat-o pe Becky și puneți steagul pe el – ăsta e primul lucru pe care trebuie să-l faceți –, apoi ridicați-l și fixați-l printre bolovanii de acolo. O să fiu mai fericită când o să-l văd fluturând din nou.

Nu aveau cu ce să lege steagul, dar Jim își aminti de ultimul său ghem de lână. Caporalul ridică din sprâncene când auzi că trebuiau să folosească un mijloc atât de rudimentar, dar firul de lână se dovedi destul de bun. Oricum, steagul nu flutura; atârna inert în lipsa vântului, bordura de jos târându-i-se sfâșiată prin zăpadă. Jim și Gustav legară cele două bețe unul de altul folosind niște fâșii rupte din pătură, apoi ridicară steagul mai sus, măcar să nu mai atârne pe pământ.

Era important să se încălzească. Jim tremura rău de tot, rămas fără pulover de când evadase din închisoare, iar Adelaide, chiar dacă era înfășurată în mantia ei groasă, tremura și ea. Jim o puse să se așeze lângă Becky, astfel încât să se încălzească reciproc.

Apoi caporalul Kogler salută și spuse timid:

– Vă cer iertare, Majestate. Nu știu dacă ar trebui să vă spun, dar am făcut ceva rău. Știți, e atât de frig uneori acolo sus, pe stâncă, încât atunci când suntem de gardă luăm cu noi ceva de băut. În mod normal cred că m-ați putea trimite în fața Curții Marțiale, dar nu m-am atins încă de sticlă, iar, dacă asta v-ar putea ajuta să vă încălziți, pe dumneavoastră sau pe tânăra domnișoară, sunteți bine-venite să...

Caporalul scoase din buzunar o sticluță plată și uzată din metal și îi deșurubă dopul.

– Țuică de prune, zise el. Bunica mea din Erolstein o face. Nu ați gustat vreodată ceva mai bun, vă asigur.

Adelaide îl privea încruntată. Se făcuse lumină, în sfârșit, iar ei puteau vedea aproape perfect.

– Ești un om rău, zise ea. Dă-o încoace. Nu pot permite ca santinelele mele să tragă la măsea când sunt de gardă. Sunt absolut șocată. Luă o dușcă, clipi, inspiră adânc și înghiți de mai multe ori, apoi adăugă: Dar te iert. Poți să-i transmiți bunicii dumitale că o voi numi Furnizor al Casei Regale. Becky, ia și tu o înghițitură, haide.

Adelaide ridică sticluța la buzele fetei. Becky scoase un geamăt când se mișcă, iar Adelaide o întrebă:

–Vrei să te întinzi, draga mea? O să-ți fac loc. Ia tu tot restul păturii, mie mi-e numai bine și cald...

Dar Becky clătină din cap. Adelaide se lipi mai tare de ea.

– Nu ai din întâmplare și vreun cârnat în buzunar? îl întrebă Gustav pe caporal. Imaginează-ți cum ar fi. O bucată de cârnat gros, cu bucățele de slănină ca niște perle și bine prăjit la exterior...

– Eu nu vreau, zise Karl. Mai bine dă-mi o plăcintă. Ștrudel cu mere. Cu un praf de scorțișoară, zahăr pudră și multă frișcă deasupra.

– Prea grețos, zise altul. Eu vreau carne. O farfurie cu gulaș din carne de vânat – bucăți mari în sos – ținută mai întâi la marinat – cu

ceapă, usturoi și ardei, așa cum o prepară la Florestan, cu smântână deasupra – și găluște...

– Nu, nu, te înșeli, spuse altcineva. Cea mai bună e pâinea. Fierbinte și proaspătă, abia scoasă din cuptor. Rupi coaja, și din pâine ies aburi, și o duci la gură, și...

– Destul, interveni Adelaide. Nu putem mânca vorbe și ne faceți mai multă foame. Cât de departe e orașul? E la numai un kilometru de aici, nu-i așa? O să trimitem pe cineva jos, în vale, ca să cumpere niște pâine și alte lucruri după ce se deschide brutăria. Iar între timp...

Dar nu mai apucă să spună nimic. Adelaide observase o mișcare la marginea pădurii, chiar pe dâmbul de pe care coborâseră spre castel. Studenții, Jim și caporalul sesizară expresia ei și se întoarseră în direcția aceea. Se ridicară imediat, iar Adelaide puse mâna pe steag. Becky, ghemuită sub pătură, își dorea din toată inima să poată sta alături de ei – încerca din toate puterile, dar nu era în stare – în timp ce se pregăteau să apere steagul împotriva soldaților din trupele germane, în uniforme cenușii, care, unul câte unul, se iveau de după copaci cu puștile la piept și înaintau spre ei prin zăpadă.

CAPITOLUL 19
Fantomele

Becky simți printre gene primul fulg de nea. Clipi, și acesta dispăru, dar imediat simți alții, mai mari. Cerul era destul de luminos acum, iar când privi în sus, văzu clar fulgii pufoși care începuseră să cadă spre pământ. Soldații care se iveau din pădure – vreo sută sau chiar mai mulți – deveniră fantomatici printre vălurile de fulgi învârtejiți, de parcă cineva ar fi sfâșiat un milion de perne.

Becky credea că are vedenii sau că visează. Acea lume hibernală – în două culori: alb și gri, părea să se miște fără oprire și să plutească la nesfârșit, iar siluete de pe cealaltă lume treceau prin ea, deveneau vizibile pentru câteva secunde, apoi piereau din nou. Acesta era locul în care luptase Walter von Eschten, și iată-l că apărea din nou acum – o siluetă gigantică înconjurată de cavalerii săi cu panaș. Era încă aici după atâta timp. Becky era nespus de mândră că ei le veneau în ajutor. Pentru că mai erau și *alte* siluete călare pe cai care treceau printre zidurile năruite ale castelului, ivindu-se din ceața albă. Jim și ceilalți le observaseră și ei, de asemenea, și le priveau buimăciți.

Becky stătea și privea acest spectacol cu inima bubuindu-i ca un ciocan între coastele dureroase. Fantoma din fruntea soldaților se apropie de Adelaide și se opri în loc atunci când Jim sări în fața ei să o apere, cu pistolul în mână.

– Englezul! se auzi o voce groasă și profundă, dar în care se putea distinge o urmă de amuzament, o voce care nu putea aparține în veci unei fantome: vocea contelui Otto von Schwartzberg.

Becky își îndepărtă zăpada din ochi, străduindu-se să vadă și să audă, și i se păru că o vede pe Adelaide întinzând mâna bărbatului, iar uriașul se aplecă să i-o sărute.

– Vere, spuse Adelaide, credeam că ai plecat în Africa la vânătoarea de lei.

– Oh, aici e distracția mai mare. Am auzit de trucul cu steagul – tare asta, să-l furi chiar de sub nasurile lor! Și ce loc ar fi fost mai potrivit decât Wendelstein?

– De unde ai aflat?

– Un fidel supus de-al tău mi-a spus totul, zise Otto și se trase într-o parte.

În spatele lui stătea – pământiu de durere și oboseală, însă foarte demn, în poziție de drepți contele Thalgau. Sub privirea pătrunzătoare a lui Adelaide, contele își lăsă ochii în pământ, apoi bătrânul războinic îngenunche și își scoase de pe cap chipiul negru, astfel încât zăpada începu să cadă pe părul lui cărunt.

– Majestatea Voastră, rosti el răgușit. Am greșit. V-am trădat și mi-am trădat țara. Nici nu vă pot spune cât îmi este de rușine. Dumneavoastră... aveți o inimă mai bună decât a mea. Ați acționat din instinct și ați făcut bine, iar eu am greșit. Dar nu o să vă mai dezamăgesc de acum încolo. Vă rog să aveți încredere în ce vă spun, Majestate, iar eu voi lupta alături de dumneavoastră până la moarte. Fiecare strop de sânge, fiecare minut care mi-a mai rămas de trăit sunt ale dumneavoastră și vă implor să mă iertați și să mă lăsați să vă slujesc așa cum trebuie.

Vocea bărbatului tremura și se stinse în cele din urmă. Ea întinse mâna spre el, iar bătrânul i-o sărută cu ardoare.

– Sigur că vă iert. Acum vă rog să vă ridicați și să faceți cum spune domnul Taylor.

– Deci, dumneata ești generalul, îi zise Otto lui Jim, foarte amuzat de această descoperire, iar apoi, văzând steaua de aur cu panglică verde, adăugă: Felicitările mele, baroane!

– Vă mulțumesc, conte. Ați venit să stați de vorbă sau să luptați? îl întrebă Jim.

– Să lupt. O să vorbim mai târziu, în timpul micului dejun. Câți sunteți?

– Șase oameni... o pușcă și șase pistoale. Cam atât. Când vom rămâne fără gloanțe o să aruncăm cu pietre.

Otto se uită în jur. Becky, urmărindu-l dintr-un colț al peretelui, acolo unde stătea ghemuită, era încă nesigură de ceea ce vedea: bărbatul părea să penduleze înainte și înapoi, între secolul al nouăsprezecelea și secolul al treisprezecelea, între Otto și Walter, între aer și ninsoare.

– Am înțeles, zise el întorcându-se din nou spre Jim. Ei bine, baroane, din moment ce te afli la comandă, îți ofer douăzeci și patru de oameni, toți înarmați cu puști – și în plus: eu și arbaleta mea. Câte gloanțe ți-au mai rămas?

– Doar șase.

– Ține asta, atunci.

Otto își trase sabia din teacă și îi întinse mânerul lui Jim ținând-o de vârf. Jim o apucă de mâner și îl salută pe conte ridicând mânerul la frunte în stilul clasic, apoi prinse sabia la centura de la brâu.

– Cu toții așteptăm cu nerăbdare acel mic dejun, zise Jim.

Și atunci Becky îl văzu pe Jim transformându-se în general. De parcă făcea de-o viață acest lucru, el își postă oamenii printre ruine, unul ascuns aici, alți doi acolo, concentrându-i pe cei mai mulți în centru, în spatele zidului nu prea înalt din fața steagului. Otto îl urmărea încuviințând tăcut din cap.

În cele din urmă, Otto întrebă:

– Și regina?

– Eu voi rămâne lângă steag, zise ea.

– Ai grijă să-ți feresti capul, verișoară. Dar fetița asta trebuie să se ascundă în turn.

Becky era mult prea slăbită ca să mai protesteze. Hm, fetiță, ca să vezi... Dar contele Otto o ridică în brațe ca pe un copil și o ascunse în spatele mormanului de pietre din spatele ușii, în interior.

– Nu trageți decât la comanda mea, le spuse Jim.

Fu ultima imagine clară din mintea lui Becky. După aceea urmă un moment de tăcere profundă, în care ninsoarea se învolbura, iar fulgii roiau în milioane de direcții – atât de mulți încât amenințau să o sufoce, și chiar și cele mai apropiate siluete erau cenușii, fantomatice.

Apoi auzi un sunet ce semăna cu pocnetul artificiilor într-o noapte de iarnă la o petrecere în grădină, auzit prin ferestre de un copil aflat în casă, la căldură.

Focul de armă răsuna înăbușit și chiar suportabil datorită nenumăraților fulgi pufoși ce cădeau din cer. Apoi se auzi alt foc, apoi altul; mici explozii – poc, liniște, poc – păreau inofensive, de parcă armele nu ar fi produs decât vreo câteva scântei.

Dar cu fiecare pocnet era lansat un glonț și fiecare glonț țâșnea înaintea sunetului precum un șoim eliberat din mâna vânătorului. Gloanțele străbăteau direct aerul și fulgii zdrențuiți, lăsând tunele invizibile de foc în urma lor – care se risipeau azvârlind zăpadă în sus sau în jos chiar și la mult timp după ce gloanțele se turtiseră deja de vreo piatră sau intraseră adânc în pământul rece.

Becky, cu pieptul în flăcări și mintea înghețată, era conștientă de acel vârtej al detaliilor, care păreau niște piese împrăștiate ale unui mozaic.

Piesele alcătuiseră cândva o imagine și aveau să o alcătuiască din nou, dar acum imaginea nu mai era întreagă.

Văzu un soldat înarmat cu o pușcă, învesmântat complet în verde, ca un vânător, făcând un salt și îngenunchid în spatele unui zid nu prea înalt, de unde ridică pușca pentru a ținti prin vârtejul de alb.

Auzi tânguirea unui glonț care ricoșase într-o piatră.

Văzu apoi două siluete care se mișcau cu dificultate prin zăpada înaltă până la genunchi, împiedicându-se în paltoanele lungi și folosindu-se de puștile pe post de bastoane sau proptele.

Văzu vechiul steag fluturând ușor atunci când o boare de vânt din straturile superioare de aer atinse faldurile înghețate și o văzu pe Adelaide ridicând ochii spre steag la fel ca un copil mândru de părintele său.

Auzi o ciocnire metalică sonoră, din nou, icnete, lovitură, un geamăt, un strigăt stins, încă o ciocnire, o lovitură, un icnet.

Văzu un panaș – un bărbat cu un coif de armură –, un cal în cabraj, copite ridicându-se în aer.

Văzu apoi o mână zvâcnind, cu palma deschisă. Văzu degetele încleștându-se și relaxându-se complet. Palma rămase deschisă, țeapănă și, în mai puțin de un minut, fu acoperită de fulgi de zăpadă, ca monedele din palma unui cerșetor. La început fulgii se topiră, dar după un timp rămaseră întregi, învăluind treptat palma până nu mai rămaseră la vedere decât degetele, apoi unghiile, apoi patru movilițe și, în cele din urmă, nimic.

Îl văzu pe Otto von Schwartzberg aplecându-se în dreptul unui bărbat rănit – ca un uriaș în fața unui copil –, apoi îl ridică pe rănit din zăpadă și îl transportă la adăpost.

Îl văzu încordându-se și ridicând faimoasa lui arbaletă, apoi trase; auzi vâjâitul și hohotul de râs pantagruelice când săgeata nimeri ținta.

Văzu un soldat cu o față lătăreață, roșie, și cu ochi spălăciți; văzu uimirea de pe chipul acestuia în momentul în care vârful unei săbii trecu pe rând prin fetru, serj, lenjerie, piele, ca să pătrundă în cele din urmă între coaste și să-i stingă flacăra din inimă.

Îl văzu pe Jim plin de sânge, sărind de pe bolovanii din jurul steagului, îndreptând țeava pistolului într-o anumită direcție, trăgând de două ori, apoi apăsând pe trăgaci pentru a treia oară și

aruncând în cele din urmă pistolul gol în fața unuia dintre cei care se apropiau de el prin zăpadă, iar bărbatul căzu la pământ. Îl văzu pe Jim trecându-și sabia dintr-o mână în cealaltă pentru echilibru, apoi lansându-se din nou în atac și începând să spintece, să înjunghie, să pareze – ca o fantomă cenușie în luptă cu umbrele.

Văzu sânge; văzu cum un dâmb acoperit de nea se îmbibă de purpură; văzu picături de sânge scurgându-se grele și topind albul prin căldura roșie – lăsând găuri întunecate ca niște răni în stratul de omăt.

Îl văzu apoi pe contele Thalgau – curajul bravului bătrân în fața inamicului. Era neclintit în luptă chiar dacă nu mai avea putere. Îl văzu ridicând ochii spre Adelaide și simțindu-i recunoștința, și continuând să lupte cu îndârjire, neînfricat, până ce se cufundă în întunericul greu al morții.

Becky își aminti de pistolul pe care-l avea în geantă și – gemând de durere – îl scoase. Trase, ținându-l cu ambele mâini, și simți o bucurie sălbatică atunci când un bărbat căzu la pământ.

O văzu pe Adelaide – chiar în momentul în care aceasta era rănită de un glonț – era mic și negru, de mărimea unei albine, croindu-și drum prin aerul înghețat și cuibărindu-se în pieptul ei. Văzu șuvoiul de sânge și o mână palidă întinzându-se după steag. Îl văzu pe Jim prinzând-o în brațe și steagul înclinându-se și căzând. Îl văzu pe Otto repezindu-se să-l prindă și fluturându-l deasupra capului într-o mână, eliberându-și calea în timp ce în cealaltă ținea pistolul.

Îl văzu pe Jim aplecat deasupra trupului lui Adelaide cu ochi fioroși de felină, demonici, scăpărând de furie. Jim părea să se lupte cu aerul, tăind, hăcuind, despicând, înjunghiind, iar cerul și văzduhul înțesat de ninsoare păreau să se rotească și să se strângă în jurul lui, pline de umbre periculoase care-l prindeau în gheare, îl ridicau și-l târau, îl trăgeau în jos, luptându-se cu el, atacându-l.

Apoi totul se cufundă în tăcere.

Cerul cernea în continuare fulgi din înalt, acoperind cu ei crăpăturile din ziduri, așezându-i pe ochi sau pe dinți, acoperind fiecare chip cu un strat subțire care deveni cu o mască de carnaval și apoi nimic – doar o suprafață netedă. Sângele care înflorise în zăpadă – la fel ca în poveștile străvechi – se disipa în nuanțe de roz, apoi, cedând albului supremația, dispărând complet. Soldați și studenți, trupuri și bolovani, vânători și cai erau acum doar niște movilițe sub zăpadă.

Dar apărură niște voci. La început, crezu că erau frânturi dintr-un vis ori un fragment de conversație de pe altă lume – mai bine zis de pe lumea cealaltă.

–... pierit...

–... i-am auzit trăgând dinspre fermă...

–... contele Otto von Schwartzberg...

–... mort! Atât de mulți...

–... o uniformă germană...

–... din trenul din vale...

–... regina? Nu, cu siguranță...

–... un nobil – uite – panglica cu steaua...

–... respiră? .

–... nu poate fi în viață...

–... rachiul! Adu repede...

–... nu-i pot desclești degetele...

–... o strânsoare de babuin – în regulă, suntem prieteni – ia o înghițitură...

–... contele Otto – steagul e la el...

–... a trimis un om în vale după ajutor...

–... ce-a fost asta? Ai auzit o voce...

–... în turn – repede...

–... vie!

Pentru că Becky dorise să vorbească, chiar dacă doar unor fantome. Un bărbat apăru în pragul ușii: era bătrân și avea mustață. Părea îngrijorat. O văzu și se întoarse să cheme pe cineva în ajutor,

apoi încercă să se cațăre, neputincios, întinzându-se spre ea o mână cu degete tremurânde, făcându-i semn să vină spre el – la fel ca un bunic care îndeamnă cu blândețe un copil mic să se apropie ca să fie luat în brațe.

Atunci înțelese că totul se sfârșise.

CAPITOLUL 20

Clinica elvețiană

Oamenii din Andersbad se ocupaseră atât de transportul supraviețuitorilor, cât și al celor morți, fie ei germani sau razkavieni. Era o călătorie tristă, friguroasă și inconfortabilă, iar Institutul Medical al micii stațiuni deveni din ce în ce mai aglomerat, cu oameni răniți care zăceau pe coridoare sau inconștienți prin saloane, în clinica de hidroterapie sau în saună. Doctorii munceau din greu, dar ei erau obișnuiți să stea mai mult pe la casele nobililor, tratându-i pe arhiduci de gută sau pe baroni de indigestie, și nu să vindece răni de sabie sau de glonț.

Apele medicinale erau bune, dar nu miraculoase, așa cum erau prezentate în broșuri. Directorul ordonă personalului medical să-i împartă pe pacienți în trei: cei care mai puteau aștepta, cei care ar fi murit oricum și cei pe care puteau fi salvați dacă intrau în operație cât mai curând. Se concentrară asupra celor din urmă. La ora trei și jumătate după-amiaza, medicii ajunseră la Jim.

– Mă mir că nu i-au venit de hac amicului ăsta? zise chirurgul. Două gloanțe...

– Trei, zise asistenta sa, lăsând un obiect să cadă într-un bol de porțelan cu un clinchet sonor.

– Trei gloanțe, patru răni – tăieturi de sabie? Se pare că are nevoie de niște copci. Leziuni multiple, vânătăi... Cine e?

– Nu-i știu numele. Are la gât Ordinul nu-știu-care; o fi un nobil, ceva.

– De-al lor sau de-al nostru?

– Oh, de-al nostru. Ai lor sunt curați și spilcuiți.

– Ține-l sub observație. Ai mai găsit vreo rană?

Un tânăr masiv, cu o tăietură lungă peste un ochi și clavicula ruptă, își făcu loc cu greu prin mulțimea din holul în care Becky zăcea întinsă pe o sofa, într-un separeu, amețită de durere.

– Fräulein Winter...

– Karl! Ești chiar tu? Slavă Domnului! Ești...

– Se vor ocupa de fractura mea peste puțin timp. Altfel sunt bine. Cum este...

– Ai auzit dacă...

– Regina? Nu știu. Am văzut-o căzând! Cred că au dus-o la Camera cu aburi. Acolo îi duc pe cei care...

Ea știa ce voia să spună: cei care erau morți.

– Oh, nu... Dar tu ce ai de gând să faci?

– Mă voi alătura contelui Otto. El mi-a spus să vin aici ca să fiu pansat, apoi să-l însoțesc pe dealurile de la Neustadt, dar cred că va mai dura un timp până ce vor reuși să-i trateze pe cei ca mine care mai pot să meargă. Acum trebuie să plec.

– Ai grijă! Te rog, ai grijă!

Karl îi vorbise încetișor, stând ghemuit lângă ea, iar acum îi luă mâna și i-o sărută formal.

– Cu bine, Fräulein Winter.

– Oh, te rog, spune-mi Becky! Dacă ai să pleci...

– Mi-aș dori foarte mult să te revăd, Becky. Când toate astea...

Erau timizi, încurcați. Apoi ea zări niște uniforme trecând prin mulțimea adunată la ușă: niște uniforme curate, deloc murdare

sau ude; oricum, nu le mai văzuse până atunci, să fi fost uniforme germane?

– Fii prudent, îi șopti ea. Du-te. Contele Otto va fi un comandant bun. Te rog să rămâi în viață...

Karl îi mai sărută o dată mâna și plecă.

Câteva ore mai târziu, doctorul nu voia să o asculte.

– Odihniți-vă, îi spuse el. Stați liniștită. Nu trebuie să faceți efort. E cel mai bun leac pentru coaste rupte. Se vor vindeca, dar dacă vă agitați așa...

– Nu vedeți că din cauza dumneavoastră sunt mai agitată ca înainte? strigă Becky. Vreau să aflu unde este! E moartă sau vie? Nu puteți să-mi spuneți nici măcar atât?

– Cine? Nu știu la cine vă referiți. Cred, Fräulein, că ar fi mai bine să vă prescriu un somnifer. În aceste momente, prea multă agitație poate...

– Regina! Regina Adelaide! E moartă sau vie? *Trebuie* să-mi spuneți! Eu sunt asistenta ei, însoțitoarea ei, prietena ei – sunteți mult prea crud. *Trebuie* să-mi spuneți!

Doctorul se întoarse spre sora medicală:

– Soră, te rog, adu-mi niște tinctură de valeriană de la farmacie. Și niște sirop de papaverină.

Imediat ce asistenta plecă, doctorul duse o mână la fruntea lui Becky și zise încetișor:

– E vie, dar nu se știe dacă va scăpa teafără. A fost foarte grav rănită: un glonț i-a trecut la mai puțin de doi centimetri de inimă. Nu suntem siguri dacă se va putea recupera; o vom trimite la altă clinică. Dacă o vom ține aici, cu siguranță va fi arestată din nou. Acum, de exemplu, poliția germană scotocește tot spitalul, și am mai avut și o femeie nebună, care... Fräulein?

Becky nu mai avea nevoie de tinctura de valeriană; la auzul cuvântului *teafără*, sistemul ei nu reuși să absoarbă valul imens de ușurare. Adormi brusc.

Doctorii care se ocupau cu trierea nemiloasă a pacienților în cele două categorii – cei care aveau să trăiască și cei care aveau să moară – o încadraseră pe Adelaide fără să ezite în ultima categorie – asta dacă nu era deja moartă. Îi așezaseră trupul firav și rece în saună, și abia târziu în după-amiaza aceea se ivi o schimbare. Un îngrijitor care întindea pe un pat trupul unui nefericit auzi un suflu ușor, iar când se întoarse observă tremurul pleoapelor, buzele întredeschise și mișcarea aproape insesizabilă a degetelor femeii.

Nouăzeci de secunde mai târziu un doctor îi lua pulsul și după alte două minute alți doi colegi de-ai acestuia veneau să o consulte.

– Ar trebui să o operăm?

– Da, de urgență.

– Și ce se va întâmpla apoi?

– Vă referiți la politică?

– Am auzit că au încercat ieri să o execute. A fugit cu steagul. I l-a dat lui Schwartzberg. Dacă află...

– Orașul e în haos. Nu dă nimeni ordine decât generalul german. Asta am auzit.

– Dacă ei află că trăiește...

– O vor vrea înapoi pe tron. Ea e simbolul independenței țării – chiar mai mult decât steagul, aș spune.

– Ar obliga-o să se supună.

– Ea nu ar face așa ceva!

– Atunci ar trimite-o la închisoare și ar lăsa-o să moară de foame. Nu o vor lăsa să trăiască.

– Ei bine, noi nu o putem lăsa să moară.

– De acord... Ce *trebuie* să facem?

– O vom opera. Apoi o vom trimite în secret în Austria. La clinica lui Schwannhofer din Viena.

– În Elveția ar fi mai bine. Austriecii...

– Ar putea să o folosească drept monedă de schimb. Da, o observație justă. Cunosc pe cineva în Trinkhalle Kreuzlingen; la St. Johann...

– Excelent. Haideți; să o ducem în sala de operații.

Și patru zile mai târziu, Jim Taylor ședea într-un scaun cu rotile, privind gânditor niște patinatori pe gheață din fața ferestrelor mari ale verandei străjuite de coloane care ducea în Kreuzlingen, un orașul elvețian situat pe malul unui lac.

Înăuntru era un aer greu, de spital – o combinație de liniște mormântală, conducte cu aburi și săpun carbolic.

În vase mari din sticlă, pe lângă mesele din răchită, creșteau ferigi viguroase, iar un domn mai în vârstă întoarse pagina unui ziar după cinci minute de studiu, făcând un zgomot enervant. Jim îl privi încruntat.

Muzica lui Strauss și Suppé interpretată de un trio de coarde răzbătea prin ușa deschisă de la Trinkhalle[1] și cele câteva aplauze politicoase care urmară acoperind zgomotul pașilor care se apropiau. Tânăra blondă într-o blană de vulpe se așeză pe banca de fier aflată la doi metri de Jim, așteptând răbdătoare ca acesta să se întoarcă și să o vadă.

El arăta palid și obosit. Pe genunchi avea o pătură. Dar părul lui blond era proaspăt pomădat, gulerul său înalt de mare crai era imaculat, iar jacheta verde-închis cu trei nasturi extrem de elegantă.

La un moment dat, întoarse capul și o recunoscu pe buna lui prietenă, exclamând ușor:

– Sally!

[1] Construcție în jurul unui izvor de apă minerală, unde vizitatorii veniți la băi se pot relaxa, pot socializa și consuma apa direct de la sursă (n.red.)

Întinse spre ea amândouă mâinile. Ea i le strânse bucuroasă și se aplecă spre el să-l sărute.

– Ce *s-a întâmplat?* întrebă Sally Goldberg. Adelaide e...

– Stă la pat. Nu are voie să se miște. Să-ți spun...

Jim se opri zărindu-l pe chelnerul care stătea atent lângă ei. Acesta ținea în mână o tavă pe care erau niște pahare și o carafă cu apă sulfuroasă de la izvor.

– Tu ești prea sănătoasă pentru poșirca asta, iar eu sunt prea bolnav, îi zise Jim lui Sally. Să comandăm mai bine niște supă clară de vită. *Fleischbrühe, bitte,* îi spuse el chelnerului, care murmură politicos și se îndepărtă în grabă.

– Ți s-a adresat *cum?* întrebă mirată Sally.

– Mi-a spus „baron". Titlul e autentic. A fost aproape ultimul lucru pe care l-a făcut ea înainte de confruntare. Nu a... eu nu am... nu ar fi fost corect să refuz. Iar ea avea dreptul să ofere acest titlu – fiind regină, înțelegi tu. După ce m-au îngrijit la Andersbad și m-au trimis aici, singurul lucru după care m-au putut identifica a fost panglica pe care o aveam la gât, pentru că eram inconștient. Chelnerii sar imediat, în fața lor sunt baron, dar când ne vom întoarce acasă voi fi iarăși Jim. Ce te-a adus aici? Nu știam că te-ai întors din America.

– Ne-am întors mai devreme decât plănuiserăm. Și primul lucru pe care l-am văzut la întoarcere a fost asta. Scoase din geantă un articol decupat dintr-un ziar. Am telegrafiat Institutului Medical din Andersbad, iar ei mi-au spus unde te-au trimis. Și iată-mă.

Jim luă din mâna ei articolul și citi:

CĂDEREA UNUI STRĂVECHI REGAT
Regina Cockney a fugit
Dispariția Vulturului Roșu

Vești despre anexarea Regatului Razkaviei de către Imperiul German. Această țară mică, ceva mai mare decât

Berkshire, a fost independentă încă din 1276, dar revoltele civililor din ultimele zile și apelul cancelarului, baronul Von Grodl, pentru ajutor, au impus necesitatea unui răspuns din partea autorităților gemane. Un regiment de grenadieri pomeranieni este încartiruit acum în capitala țării, Estenburg. Continuă discuțiile cu privire la intrarea țării în Uniunea Vamală Germană și la guvernarea ei de la Berlin.

Razkavia a devenit un obiect de mare interes cu șase luni în urmă, la încoronarea ultimului rege, Rudolf al II-lea. Cititorii își pot aduce aminte de faptul că acesta a fost asasinat la ceremonia de încoronare și că locul său a fost luat de către regină, soția lui – o englezoaică. Regina Adelaide a domnit vreme de șase luni, dar nu a mai fost văzută în capitală de mai multe zile.

Au dispărut, de asemenea, mai multe obiecte de valoare ale Trezoreriei din Razkavia, inclusiv străvechiul drapel al țării.

Jim rupse furios ziarul și-l aruncă pe jos.

– Toate scriu același lucru! Se sugerează că a dat bir cu fugiții și a jefuit trezoreria țării! Mincinoși nenorociți...

– Așa m-am gândit și eu. Am adus-o pe doamna Winter cu mine. Apropo, ea e acum cu Becky. Acum povestește-mi tot ce s-a întâmplat.

– Mamă, doar nu crezi tot ce scriu ziarele. Crede-mă *pe mine*, fiica ta. Am fost *acolo*. Oh, a fost atât de *aproape*, mamă! Mai era o zi, și tratatul ne-ar fi asigurat independența și siguranța pentru totdeauna! Iar oamenii o iubeau; să fi văzut cum am luptat – la final...

Mâinile doamnei Winter se desprinseră de mâinile fiicei sale ca să aranjeze pătura pe care Becky o mototolise din cauza agitației.

– Nu am s-o iert niciodată pentru faptul că te-a pus în pericol. Dacă m-aș fi gândit la...

– Mamă, trebuie să o ierți dacă vrei să-ți mai vorbesc vreodată. A fost hotărârea mea să o urmez, nu mi-a poruncit să o fac. Și nu

ea a cauzat pericolul, ci a fost trădată. Ai *citit* ziarele? Nu mi-aș fi închipuit că pot scrie astfel de lucruri. Credeam că nu e permis, credeam că trebuie să scrie doar adevărul. E o adevărată cruzime, mamă, după câte a făcut ea pentru țară. Dar contele Otto știe toate astea. Iar oamenii care au luptat... știu și ei. Of, mamă, oare când vor asculta oamenii?

Frau Winter nu știa.

În după-amiaza aceea, Sally Goldberg îi făcu o vizită consulului britanic. Acesta era un bărbat durduliu destul de repezit, iritat într-o oarecare măsură că fusese chemat din biroul său, unde cataloga fericit specimenele de floră alpină culese și uscate peste vară.

– Da? Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

– Mă întreb dacă-mi puteți da vreo informație privind atitudinea guvernului britanic față de invazia din Razkavia. Avem vreun reprezentant la Berlin? Dar rezidenții britanici? Sunt în siguranță acolo? Și ce-mi puteți spune despre atentatul la viața reginei, care este de origine britanică?

– Îmi permiteți să vă întreb care este interesul dumneavoastră?

– Mă interesează din punct de vedere politic.

– Înțeleg. Ei bine, Razkavia nu se numără printre preocupările guvernului Majestății Sale. Din câte știu, sunt puțini rezidenți britanici acolo, dar, fără îndoială, interesele acestora sunt apărate foarte eficient de către reprezentanții Majestății Sale în capitală. Ce altceva vreți să știți? Despre Berlin? Oh, da. Politica guvernului Majestății Sale a fost încă din cele mai vechi timpuri de a încuraja dezvoltarea relațiilor cu marile puteri. Germania e o națiune de importanță imensă – nu ar fi în interesul nostru să ne amestecăm în ceea ce este, înțeleg eu, o problemă de politică internă a Germaniei. Și, în sfârșit, care era următorul subiect? Ah, da – faimoasa Regină Cockney. Ei bine, vedeți, așa se întâmplă de obicei în cazul unui regim învechit,

corupt și slăbit de probleme – aceste orânduiri cad pradă primului șarlatan aventurier care le câștigă încrederea.

Înțeleg că a fugit cu jumătate din tezaurul țării – nu ați citit în ziare? Era dansatoare sau mai rău de-atât. Probabil că e deja în drum spre Brazilia. Oricum, a fost subiectul unor povești amuzante. Dar, pentru Dumnezeu, doamnă de Goldberg, nu este treaba Serviciului Diplomatic să ofere protecție unor infractori de rând, oricât ar fi ei de pitorești. Nu, munca diplomaților e serioasă și, dacă-mi este permis să o numesc așa, o treabă pentru adulți. Regina Cockney nu ne interesează. Mai este ceva...

– Înțeleg. Vă mulțumesc. Nu, nu mai vreau nicio informație. Bună ziua!

În timp ce lumina zilei pălea deasupra lacului, asistenta intră ca să-i schimbe hainele lui Adelaide și să-i spună că avea un vizitator.

– Doar o oră la dispoziție, îi spuse asistenta. Nu trebuie să vă agitați. Trebuie să vă odihniți.

Adelaide se încruntă, dar fuseseră buni cu ea în locul acela și, în orice caz, nici măcar nu avea destulă energie ca să protesteze. Asistenta o ajută să se ridice și îi aranjă cămașa de noapte înainte de a părăsi tăcută încăperea.

În fața patului erau niște ferestre lungi care se puteau deschide când era vreme frumoasă, deasupra unui balcon cu vedere spre lac. Adelaide nu era însă impresionată de frumusețea acestui peisaj, dar după trei zile în care zăcuse în fața aceleiași imagini ajunsese să considere schimbările de lumină sau vreme aproape la fel de fascinante ca diplomația. Era oricum o compensație având în vedere că trebuia să zacă atâta timp nemișcată. Șuierul îndepărtat și grav al unei sirene o făcu să privească spre stânga și văzu luminile ultimei nave cu aburi ce părăsea debarcaderul tăind apele întunecate ale lacului.

– Adelaide?

Nu putea fi decât Jim. Inima începu să-i bată mai repede și întoarse capul spre el. Bastonul lui de Malacca, cravata de mătase, ochii lui verzi, plini de tandrețe și atât de ironici...

– Măi să fie, zise ea. Elegant, dar deloc țipător...

– Așa cum a spus și maimuța când și-a pictat fundul roz...

– Și și-a legat coada cu verde. Oh, Jim, te iubesc!

– Mă bucur să aud asta. Am venit pentru un sărut.

El se aplecă, iar ea se ridică. Erau mult prea triști pentru un sărut pasional, dar știau că aveau timp destul pentru asta; amândoi aveau aceeași senzație, de parcă ar fi gândit la unison: că zidul închisorii dispăruse ca prin farmec lăsând la vedere un peisaj superb, că nu mai existau obstacole în calea lor, că nu-i mai urmărea nimeni. Erau liberi.

– Așază-te lângă mine, zise ea.

– Nu cred că aș putea să-mi sui picioarele pe pat. Amândoi o s-avem de tras cu recuperarea.

Cu mare efort, Jim aduse un scaun lângă pat și se așeză luând-o de mână.

– Eu nu am bani, Jim. Nu-mi pot permite să plătesc toate astea. Nu știu ce se va întâmpla când...

– Am eu. Termină cu văicăreala.

– De unde-i ai? Ești cumva bogat?

– Jocuri de noroc. Și câte ceva din ceea ce am scris, ca să nu mai pun la socoteală povestea cu investigațiile private de unde mai scot și de acolo un ban. Ai fi surprinsă să afli cât am adunat. Avem destul cât să putem plăti până ce ne vom întrema. Apoi am să câștig mai mult. Vom avea nevoie dacă ne vom căsători.

– Ne vom căsători? Dar când am luat această hotărâre?

– Când erau pe tren. Nu ai voie să te răzgândești. Asta nu e permis.

– Prea bine.

Stătea liniștită în pat, iar fericirea îi pulsa în vene. Luminile vaporașului cu aburi se îndepărtau încet spre Friedrichshafen, pe țărmul german.

– Jim, spuse ea, vreau să-mi spui ceva, cu toată sinceritatea. Aș vrea să o întreb și pe Becky. De fapt, *sunt hotărâtă* să o întreb. *Am fost* regină, nu-i așa? A fost adevărat?

– Da.

–Și m-am descurcat bine?

– Ai fost cel mai bun lider – fie acesta rege sau regină – pe care l-ar fi putut găsi Razkavia vreodată. Ai fost magnifică.

– Bine. Așa mi se părea și mie, dar... Acum tu crezi că ar trebui să mă întorc acolo și să lupt? Voi fi o regină în exil sau am terminat cu asta?

– Îți amintești bătălia de la Wendelstein?

– Îmi amintesc frigul. Și zăpada din cizme. Îmi aduc aminte când am înfipt steagul în mormanul acela de pietre... și țuica bunului caporal, dragul de el. Și bietul conte... Și Otto ivindu-se din viscol. Am crezut că era o fantomă. El mi-a zis verișoară, nu-i așa?

– Așa e. Îți amintești când ai fost împușcată?

– Nu, doar o bubuitură și s-a făcut întuneric.

– Ei bine, tu ai căzut într-o parte, iar eu te-am prins, în vreme ce steagul a căzut în cealaltă parte. Tu îl țineai în mână. Atunci când a căzut, Otto l-a prins. Dumnezeule, omul acela e un uriaș! Flutura steagul deasupra capului ca pe o batistă – acesta e ultimul lucru pe care l-am văzut.

– Așadar, el este *Adlerträger* acum!

– Așa se pare.

– Nu mai sunt eu... sunt liberă. Liberă. Oh, mulțumesc Domnului pentru asta!

– Să înțeleg că nu ți-a plăcut să fii regină?

– Mi-a plăcut să am puterea de a hotărî anumite lucruri... Să-i fac pe toți acei diplomați să fie de acord în privința tratatului. Oh, mi-a plăcut asta la nebunie, Jim! A fost cea mai grozavă misiune din lume. Dar... Tot protocolul acela, eticheta. Era sufocant. Nu cred că aș fi putut rezista prea mult timp.

Adelaide zâmbi.

– De ce zâmbești?

– Când eram mică – acolo, pe Burton Street; tu, domnișoara Lockhart și domnul Garland –, îmi amintesc ziua aceea în care doamna Holland a intrat și m-a prins. Eu fusesem la o plimbare cu bătrânul Trembler Molloy, care m-a dus să văd Palatul Buckingham. Mi-a zis că aveam o întrevedere cu regina, care urma să ne invite la ceai, iar eu l-am crezut. Dar când am ajuns acolo, înțelegi, drapelul regal – Royal Standard – nu era arborat. Și el a spus: „La naiba! Probabil că a plecat peste weekend. Nu mă mir㔓. Iar cât am fost regină m-am gândit că ar fi fost amuzant să fac o vizită la Palatul Buckingham. Doar că aievea, de această dată. Covorul roșu, garda de onoare, tot tacâmul. Dar acum nu cred că voi mai avea ocazia.

– Ai fi regretat amarnic după aceea. Regina nu e decât o cotoroanță seacă, din câte am auzit. Mai degrabă aș prefera să fumez și să schimb o vorbă cu Prințul de Wales.

– Da! Cred că lui i-ar plăcea la Andersbad, nu crezi?

– Ar trebui să renoveze mai întâi Cazinoul pentru vizita lui.

– În regulă. O să facem asta... Nu, nu o să o facem, nu-i așa? Totul s-a sfârșit. Jim, am văzut ziarul de astăzi. Am rugat-o pe soră să mi-l aducă, iar neobrăzata asta șmecheră mi-a adus un ziar german, doar că am păcălit-o. Pot citi germana mai bine decât engleza. Am văzut ce scriu despre mine.

– Da, dar sunt doar minciuni. Toți știu asta.

– Toți cei care au fost *acolo* știu asta. Dar pentru tot restul lumii, eu sunt Regina Cockney, o ticăloasă nenorocită...

– Care se ține de escrocherii.

– Care se ține de găinării, da, și de astfel de lucruri. Doar o șarlatancă de doi bani. Trebuie să fiu prudentă, Jim, și să nu mă înfurii prea tare. Îmi bate inima mai repede.

Ignorându-și propriile răni, Jim se urcă lângă ea în pat și o cuprinse cu brațul stâng, punându-și mâna dreaptă pe pieptul ei fragil, în dreptul inimii. O putea simți – se zbătea ca o pasăre în colivie.

– Mă simt mai bine, zise ea.

– Am un plan pentru ca adevărul să iasă la iveală, spuse el după un minut.

– Cum?

– Am să scriu o carte. Nu ceva sângeros sau șocant; o carte serioasă, istorică, documentată despre negocieri și tratat. O să scriu acolo tot ce-ți amintești și tot ce-și amintește Becky, apoi voi merge la Viena și voi sta de vorbă cu reprezentanții Austriei. O să trec totul acolo – negru pe alb. Apoi am să scriu cum ai fost trădată și ce s-a întâmplat exact cu steagul. Asta îl va ajuta și pe Otto. Va putea să revendice dreptul său la tron.

Adelaide se lipi de el fără să spună nimic. Respirația ei se domoli, iar când o privi, văzu că avea ochii închiși. Se minună în fața genelor negre, lungi și curbate, de felul în care – precum penelul muiat în negru al unui pictor – acestea mângâiau obrajii ei mătăsoși și îmbujorați. Respirația lui îi răsfira ușor părul des și parfumat și pentru moment – își spuse – era tot ce voia: să stea așa și să o țină în brațe i-ar fi fost de-ajuns.

La parter, doctorii își analizau însemnările înainte de vizita de seară; bucătarii își preparau sosurile, întindeau aluatul pentru prăjituri sau tocau legumele; muzicienii începeau să sosească pentru concertul care urma să aibă loc în Trinkhalle; îngrijitorii, asistentele de la saună și maseurii se ocupau de ultimii lor pacienți din ziua aceea.

Becurile electrice erau aprinse în jurul patinoarului și mai mulți bărbați măturau gheața pentru patinatorii care urmau să sosească mai târziu în seara aceea ca să se plimbe lunecând dintr-o parte în alta lăsând în urma lor aburii respirației.

Inspectorul Calității Apei își terminase analizele zilnice și închidea laboratorul, ca în fiecare seară. La subsol, în camera pompelor, inginerii răsuceau robinetele care făceau ca apa din izvor să se colec-

teze în rezervoarele igienice pentru stocare ale fabricii de îmbuteliere. Acestea trebuiau umplute peste noapte pentru ca în ziua următoare să fie pregătite pentru schimbul de dimineață.

Cei de la casa de bilete a companiei de transport pe apă se pregăteau să încuie pe timpul nopții, iar controlorul, care întâmpinase o problemă, era bucuros să predea ștafeta șefului său.

– Ea a venit cu vaporul de la Friedrichshafen și spune că și-a pierdut biletul. Ei bine, nu-mi pot asuma răspunderea în acest caz. Eu îi spun că trebuie să plătească, pentru că așa e regulamentul, iar ea îmi spune că a plătit deja pe cealaltă parte. Așa că eu zic...

– Bine, bine. Unde e?

Controlorul făcu un semn cu capul către sala de așteptare, unde ședea „problema": o femeie între două vârste, în haine ponosite, cu ochii negri și tenul închis la culoare, având un coș în poală. Părea a fi italiancă sau hispanică.

– Vedeți, problema este că – adăugă controlorul pe un ton confidențial – eu nu cred că are vreun ban. Cred că minte. Dacă mă întrebați pe mine...

– Nu vreau să te întreb, îi zise șeful și deschise ușa sălii de așteptare. Doamnă, trebuie să închidem. Înțeleg că v-ați pierdut biletul.

Femeia păru să facă un efort pentru a-și canaliza atenția asupra lui în locul a ceva interesant. Avea o expresie ciudată: era confuză, părea prinsă între vis și realitate.

– Da?

Femeia se ridică și așteptă ca șeful controlorilor să spună altceva.

– Ei bine, este un formular pe care l-ați putea completa.

Cu cât o privea mai bine, cu atât i se părea mai ciudată – aproape nebună, putea spune. Iar timpul trecea și el trebuia să ajungă la concertul din seara aceea unde urma să cânte la trombon alături de Kreuzlingen Silver Band, și...

– Oh, nu mai contează, zise el în cele din urmă. Veniți, am să vă conduc afară.

În timp ce-i ținea ușa ca să treacă, bărbatul observă că femeia nu se mai spălase de ceva vreme și că purta o conversație foarte animată ce ea însăși. În coș nu avea altceva decât o foarfecă lungă.

– E nebună, îi zise el controlorului în timp ce o urmăreau traversând strada.

Femeia verifică apoi un indicator și începu să urce dealul spre clinică.

– Nu are rost să pierdem timpul certându-ne cu una care nu e sănătoasă la cap. Haide, să încuiem.

Becky se plimba pe veranda cu coloane înalte împreună cu doamna Goldberg, urmărindu-i pe bărbații care măturau gheața.

– Cum merge recuperarea? întrebă Sally.

– Încă mai am dureri. Se pare că ei nu pot face mare lucru pentru coastele rupte. Le lasă pur și simplu să se prindă singure. Dar cel puțin nu am făcut pneumonie – așa cum se întâmplă uneori. Cred că sunt la fel de puternică precum un cal. Doar că mă simt atât de... confuză... frustrată...

– Îmi pot imagina.

– Știi, înainte să începă toate astea obișnuiam să citesc romanele de un penny pe care le ilustra mama și mă prefăceam că sunt Deadwood Dick sau Jack Harkaway înfruntând tot felul de tâlhari sau capturând pirați. Voiam atât de mult să fac lucruri mărețe, captivante, curajoase! Și acum am făcut toate astea. Am luat parte la negocieri diplomatice importante și am evadat dintr-un castel, apoi am luptat... Am tras cu un pistol și poate chiar am omorât pe cineva... și eu... nu cred că există cineva care să fi avut parte de șase luni mai palpitante. Știi ce simt?

– Un gol.

– Exact. Un gol imens, copleșitor. Mă simt secătuită de puteri. Totul a fost pentru nimic. *Trădarea*... Adelaide a muncit atât de mult și atâta vreme, și era atât de *aproape*... Și în tot acest timp cineva uneltea

să-i submineze puterea. Se juca cu ea! Se juca cu întreaga țară – până și cu baronul Gödel. Și nici măcar nu știm cine a fost acela.

– A fost un bărbat pe nume Bleichröder, zise doamna Goldberg.

Becky o privi uimită.

– Cine e? Și de unde știi?

– Este bancherul prințului Bismarck. Dan, soțul meu, a strâns până acum o mulțime de informații la dosarul acestui om. Bleichröder e un soi de spion, un agent secret, un... Care e cuvântul acela idiș? Un *macher*. Un intermediar. În aparență bancherul e un bătrân gentleman curtenitor, aproape orb. Este evreu, deci nu e acceptat de către societatea germană – mai ales de către cei de la curte, dar se ocupă de afacerile lui Bismarck de ani de zile. Pur și simplu se pricepe la astfel de lucruri. Imediat ce a auzit toate astea, Dan a ghicit că a fost mâna lui Bleichröder. Se pare că Bismarck e angajat într-o luptă cu Reichstagul – parlamentul german –, iar sabotarea tratatului a făcut parte din planul lui prin care a reușit să-i păcălească pe toți. Dar ne-am dat seama prea târziu ca să vă putem avertiza, desigur. În ziarele americane nu a apărut nimic.

Becky își șterse o lacrimă de furie.

– Deci, toate greutățile pe care le-am înfruntat au fost o consecință a unui plan de care nu am știut niciodată, organizat la sute de kilometri distanță... Oh, e o mare cruzime! Razkavia nu a avut nicio șansă!

– Tu, Adelaide și Jim i-ați dat cea mai bună șansă pe care ar fi putut-o avea. Ați făcut tot ce v-a stat în putință prin imaginație, inteligență și curaj, dar forța învinge întotdeauna. Mai ales când e vorba despre o asemenea forță.

– Pentru totdeauna? Nu există speranță pentru altceva decât forță?

– Nu pentru totdeauna. Pentru un timp. La un moment dat, apar fisuri, iar centrul își pierde puterea. Oamenii își amintesc cum au fost pe vremuri și simt că vor să-și controleze din nou propriul

destin. Vezi tu, Becky, viața nu stă pe loc, vezi tu. Viața e dinamică. Totul se schimbă. În asta constă frumusețea ei...

Se opriră la capătul verandei. Bărbații care curățau gheața tocmai terminau de finisat cu măturile lor luciul suprafeței sticloase și călcau în mers de rac pe gheață până ajunseră la platforma de lemn din exterior.

– Ce va face Adelaide? continuă Sally. Am întâlnit-o odată pe fosta regină a Sardiniei. Aceasta a avut o viață îngrozitoare. A rămas ancorată în trecut și s-a implicat în nenumărate conspirații pentru redobândirea tronului. Era mereu înconjurată de fanatici în zdrențe care fuseseră exilați. A îmbătrânit, biata de ea, fără să-și trăiască viața. Sper că Adelaide nu va face la fel.

– Eu cred că știu ce va face, zise Becky. Nici ea nu știe încă, iar eu nu i-am menționat nimic. Dar în prima dimineață a negocierilor, când a intrat în Camera de Consiliu, a arătat exact ca o actriță pe scenă. Le-a atras atenția tuturor și s-a jucat cu ei, și este atât de isteață... E o stea. Nu m-ar surprinde deloc dacă s-ar apuca de teatru.

– Ce idee bună! Iar Jim ar putea să scrie piese special pentru ea. Iar tu vei merge la universitate. Sunt atâtea lucruri de făcut, Becky – lucruri care merită... Uite, au început să aranjeze scaunele pentru orchestră. Mergem să ne schimbăm pentru cină?

Becky se simțea înviorată de discuția cu doamna Goldberg. Ea era așa cum visa Becky să devină într-o zi; ea îi demonstrase că *era posibil*; îi retrezise speranța și reușise să-i redea optimismul, pentru viața nu se oprea aici. Când auzise ce făcuse Jim cu puloverul tricotat de ea, izbucnise în râs. Râsul ei părea să spulbere tot întunericul din lume, de parcă întregul univers ar fi fost doar un joc vesel de lumini.

Becky părăsi veranda și urcă încet scările până în camera ei, acolo unde se odihnea doamna Winter. În curând aveau să așeze la masă și poate că Jim avea să li se alăture. Într-o zi sau două, Adelaide urma să se ridice din pat. Probabil că mai trebuia să treacă un timp

până ce avea să se recupereze complet: fără patinaj – nici pentru ea și nici pentru Becky, care tânjea să dea o tură pe gheață – tânjea să încerce măcar.

Visând cu ochii deschiși, ea ajunse pe coridorul lung – atât de liniștit și apăsător – la capătul căruia se afla camera ei – la trei uși distanță de Adelaide. În timp ce trecea prin dreptul ușii de la casa scării de serviciu, se opri ca să facă loc unei asistente cu brațele pline de pături, care tocmai intrase pe coridor. Aceasta iuți dintr-odată pasul. Poate pentru că Becky era prea relaxată și calmă în comparație ori din cauză că Jim i-o descrisese atât de detaliat pe Carmen Ruiz, sau poate pur și simplu din întâmplare – ceva în atitudinea femeii care mergea în fața ei, acum la doar câțiva metri distanță – îi atrase atenția lui Becky: *pantofii.*

Erau purtați și murdari!

În acel templu al igienei... Și cu siguranță boneta femeii era pusă strâmb și, dacă ea tocmai...

Becky trase aer în piept și încercă să strige: *Hilfe! Zu Hilfe!*[1] Dar coastele o dureau îngrozitor și nu îi permiteau să scoată vreun strigăt. Din gâtul ei nu ieși decât un horcăit. Asistenta îl auzi și se întoarse, aruncă păturile pe jos și se repezi la ea ca un animal sălbatic. Becky văzu sclipirea foarfecii ridicate deasupra capului, apoi văzu o gură rotundă de un roșu strident și dinții albi. Întinse mâna după mânerul celei mai apropiate uși – oriunde, numai să fie în siguranță, să se ascundă...

Se prăbuși într-o cameră întunecoasă cu miros persistent de fenol. Chinuindu-se să se ridice de pe podeaua lucioasă, ea încercă să o împingă pe femeie – care, după ce-și pierduse echilibrul din cauza întoarcerii bruște, căzuse peste picioarele ei. Femeia ridică din nou foarfeca și coborî brusc brațul, cu putere. Foarfeca se înfipse o dată, de două ori, de trei ori. Becky se feri într-o parte, se răsuci și își

[1] Ajutor!

simți fusta pironită de podea. O apucă pe femeie de păr – era unsuros și încâlcit, iar boneta îi căzu imediat. Se luptă cu ea smucindu-se într-o parte și-n alta – ca un călăreț pe un cal sălbatic – până ce simți că foarfecele ieșise din podea, apoi se prinse de capătul băncii din laborator care era deasupra ei și încercă să se ridice icnind de durere...

Dar banca nu era fixată în podea, așa că începu să se încline – mai întâi un obiect greu alunecă jos, un altul se vărsă, căzu și se făcu țăndări, apoi marginea grea a băncii începu să se bălăngăne în fața lui Becky, amenințând să-i vină peste picioare; apoi Carmen Ruiz se aruncă din nou asupra ei ținând în mână teribila armă.

Marginea băncii o lovi pe femeie în gât, mai jos de ceafă, ca o ghilotină. Lovitura o lăsă inertă. Foarfeca se opri la un centimetru de gâtul lui Becky, apoi se făcu liniște. Nu se mai auzeau decât picăturile de lichid care se scrugeau pe podea.

Becky nu se putea mișca.

Picioarele îi erau prinse sub trupul greu al femeii. Capul lui Carmen se odihnea în poala ei într-un unghi atât de ciudat încât Becky înțelese că era moartă. Marginea băncii masive de stejar rămăsese înțepenită pe gâtul femeii. Valuri de durere invadară pieptul fetei, care începu să pulseze: erau mai puternice ca niciodată; nu mai putea nici măcar să geamă.

Cineva avea să vină curând.

Mâna ei stângă era țintuită la spate, dar dreapta i se odihnea în poală, lângă obrazul lui Carmen. Era ud. Fața femeii era plină de lacrimi. Cu un gest mecanic, Becky încercă să le șteargă.

Oh! Durerea asta! Era de neînțeles... Știa că era la un pas să-și piardă cunoștința, între vis și realitate. I se părea că doarme și era atât de obosită! Frânturi de imagini începură să-i bântuie mintea, ca niște apariții dintr-un spectrum de lumini – imagini care se aprindeau, păleau și dispăreau într-o clipă sau fuzionau... Și-o imagina pe Carmen Ruiz intrând în clinică și căutând vestiarul asistentelor;

găsind o uniformă de rezervă, deghizându-se în grabă, verificând lista pacienților ca să vadă pe unde trebuia să se furișeze. Îl văzu pe prințul Leopold rătăcind pe coridoarele pustii ale palatului, strigând în camerele goale și reci după servitorii care fugiseră – fantomele copilăriei sale. Văzu apoi jocurile pe care le jucase cu Adelaide: prințesa de tinichea, zarurile, piesele și pionii de șah, abandonate, adunând praf. Văzu proprietarii de magazine din Centrul Vechi măturând cioburile de sticlă spartă de pe străzi și pe contesa Thalgau îmbrăcată în negru, cu fața palidă de tristețe, împachetând încet lucrurile contelui; și pe studenții din Richterbund adunându-se tăcuți la Café Florestan ca să aștepte vești despre Karl și Gustav și despre cei care muriseră. Și-l imagină pe generalul german – acum guvernator, administrator de provincie sau cum s-o fi numind – un bărbat viclean, protocolar și necruțător (cel puțin așa îl concepea mintea ei) –, convocând oficialități la palat și împărțind responsabilități, rezolvând fiecare problemă și ocupându-se de noii săi supuși. Îl văzu pe șeful stației de funicular supraveghind doi muncitori în timp ce aceștia ridicau de sub roțile vagonului o grindă mare de lemn. Văzu birouri cu ușile din nou deschise, funcționari care-și muiau tocurile în călimări, chelneri scuturând șervete de firimituri, fiice aliniate ca să-și sărute tatăl devotat, cafea măcinată, pâine coaptă, bere cu spumă în halbe de lut. Și mai văzu un stâlp fără steag, văzu că nimeni nu mai privea în sus, spre stâncă; văzu ziarele noi care apăreau la standuri, cumpărate și citite cu voioșie și nerăbdare.

Văzu un tânăr pe un cal, cu brațul într-o bandulieră, pe o cărare ce urca prin pădure. Văzu un uriaș cu mustață neagră și mâinile pline de cicatrici întinzând binoclul unui camarad arătându-i un mic fort pustiu acoperit cu zăpadă, în vale, printre pini. Văzu o peșteră în munți, un foc aprins, o strivă de pușți lângă stâncă, un steag străvechi strălucind în lumina flăcărilor roșii.

Dar erau doar visuri. Atunci când un doctor trecu pe coridor și observă ușa deschisă a laboratorului, descoperi cea mai stranie priveliște: o femeie moartă, cu capul în poala unei fete care adormise.

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI REGALE DIN RAZKAVIA

(monarchs in capitals)

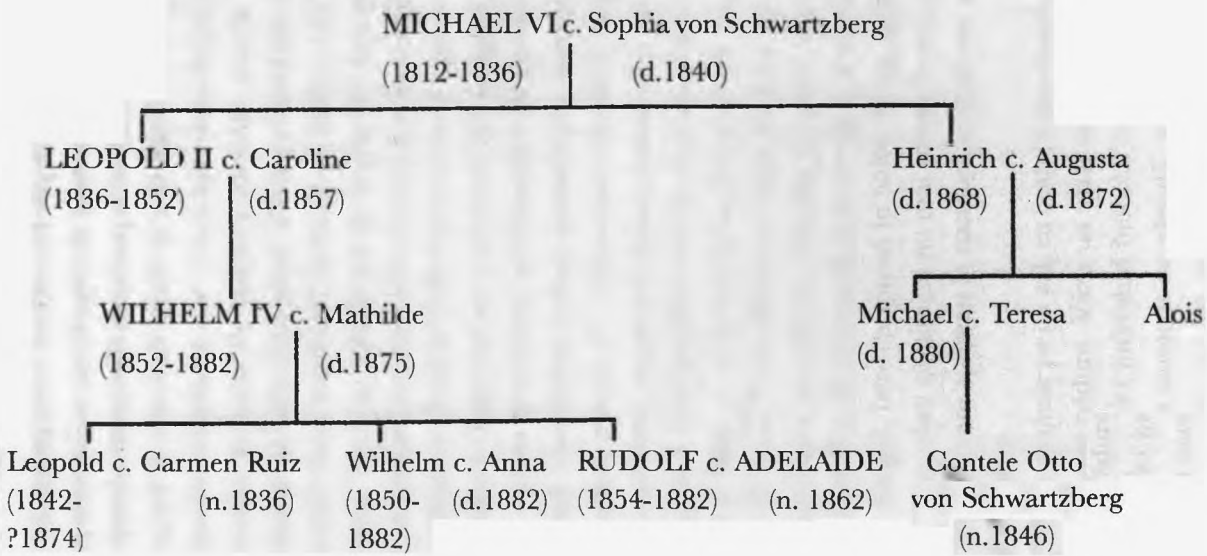

ESCHTENBURG

CLUBUL CĂRȚII

CLUBUL CĂRȚII RAO are un regulament de funcționare mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa: CPCE–CP 23 București

e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:

www.raobooks.com; www.rao.ro

Jim Taylor a căutat-o pe Adelaide toată viața sa – de când o salvase pe fetiță din ghearele unei stăpâne nemiloase și o pierduse apoi pe străduțele întunecate din Londra victoriană. Dar nu s-a așteptat nicio clipă să o regăsească dându-se drept prințesa de Razkavia, amenințată de rivali periculoși într-un regat corupt, unde soarta ei va depinde din nou de el.

ISBN 978-606-609-551-8

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao